

Ajan Lawrence (sol başta); Şerif Hüseyin'in oğlu Emir Abdullah (soldan ikinci), Filistin Sömürge Valisi İngiliz Wyndham Deeds (sağdan ikinci) ve İngiliz kurmaylarla birlikte. Şerif Hüseyin ve oğulları, basit menfaatler uğruna Lawrence'a kanmış, Osmanlı'ya ihanet ederek Arap topraklarını faleke sürüklemişlerdir.

Lawrence'in özgeçmişini kaleme alan isimlerden İngiliz yazar David Garnett onu, "*kendini beğenmiş ve eza çekme, zulme uğrama kompleksine sahip bir kişilik*"⁶⁵ olarak tarif etmekteydi. Richard Aldington'a göre de "*yapmacık ve övünmekten hoşlanan, kendi kendine önem vermiş bir egoist, hatta homoseksüel*"di.⁶⁶ Kısacası Lawrence, İngiliz derin devleti mensuplarının klasik özelliklerini taşıyordu.

Şunu belirtelim: İngiliz derin devletinin eylemlerini yaparken homoseksüelleri özellikle tercih ettiği ve risk içeren görevlere özellikle bu kişileri seçtiği bilinmektedir.

16 Ağustos 1888'de, Kuzey Galler'in Tremadoc kasabasında, evlilik dışı bir çocuk olarak dünyaya gelen Lawrence, Araplarla ilgilenmeye 1909 yılında başladı. İki yıl sonra arkeolojik kazılar yapmak için Trablus'a gittiğinde Arap aşiretleri arasında onlar gibi giynerek yaşıyordu.

Lawrence, Araplara duyduğu ilginin aksine, Türk'lere karşı özel bir nefret beslemektedir. Türk'lere karşı olan bu düşmanlığını Lawrence, 5 Nisan 1913'te Oxford'dan Bayan Reider'a gönderdiği mektupta şöyle ifade ediyordu:

...*Türkiye'ye gelince, Türkler kahrolsun! Ama korkarım ki onlarda hayat değil, yapışkanlık var. Onların kayboluşu, bir zamanlar iyi yönetim yetenekleri olan Araplar için her halükarda bir fırsat oluşturacak.*⁶⁷

18 Eylül 1914'te, yine Bayan Reider'a gönderdiği mektupta ise şöyle diyordu:

*Türklerin savaşa girmek niyetinde olmadıklarını korkuya seziyorum, çünkü onları Küçük Asya'ya sıkıştırmak ve dahası, orada bile vesayet altına almak bir gelişme olacaktır.*⁶⁸

Lawrence, I. Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden sonra 1914 yılının Aralık ayında teğmen rütbesiyle Kahire'deki İngiliz istihbarat birimine transfer oldu. Burada, savaş tutsaklarını sorguya çekiyor, haritalar çiziyor ve Türk hatlarının ardındaki ajanlardan gelen bilgileri inceliyor ve Arapların da katılımıyla Osmanlı Devleti'ni yok etmek amacıyla stratejiler kuruyordu.

Şii Müslümanlar Osmanlı Halifesinin Yanında Savaşmışlardır

İngiltere, I. Dünya Savaşı sırasında işgal ettiği Irak'ta, Şii'lerin kendi safinde savaşacağını düşünmüştür ve planlarını buna göre yapmıştır. Ancak Şii'ler, Osmanlı Halifesinden gelen Cihad-ı Ekber'e icabet etmiş ve Osmanlı'nın yanında yer almışlardır. "İngiliz işgalinin başladığı ve İslam beldele rinin tehlikede olduğu ve yardım gerektiğini" anlatan telgraf, Irak'ta tüm Şii camilerinde okutulmuştur. Şii'lerin en üst lideri Seyyid Kazım el-Yezdi, tüm Şii'leri, Kabe-i Şerifi, Mescid-i Nebvi'yi ve imamların kabirlerini korumaya çağrırmıştır. Oğlu Seyyid Muhammed'i de savaşa göndermiştir. Şii Şeyh Eş-Şeriati el-İsfehni, cihada destek vermiş "İşgalci İngilizleri kovmakta tembellik edenler, büyük günah ve haram işlemiştir" demiştir. Kazımıyye Şehrinde, Şeyh Mehdi el-Halisi fetva yayınlamıştır. Müslümanlara, "Küfür belası yok oluncaya kadar bütün mallarını cihat yolunda harcamalarının" vacip olduğunu söylemiştir. Şii'ler "İslam topraklarından kafirlerin uzaklaşması için Osmanlı'yla birlik olacaklarını, Türklerin dinde kardeşleri olduğunu ve İngilizlerin bu topraklardan atılması için yardım edeceklerini" ilan etmişlerdir. Kuveyt Emiri Muhammara, Irak'ı işgal eden İngilizlere destek vermek amacıyla askeri kuvvet göndermek üzereyken, Şii'lerin bu cesaretinden çekinerek asker göndermekten vazgeçmiştir. Şii aşiretler, gemilerle ve kafilerle Dicle ve Fırat nehirleri boyunca, Osmanlı'nın yanında, görkemli bir şekilde savaşa yürümüşlerdir.

Kurna Cephesinde savaşan Şii ulemalar: Seyyid Mustafa Keşani, Seyyid Mehdi Haydari, Şeyhül Şeriati el-İsfahani, Seyyid Ali el-Damat, Seyyid Mustafa Keşani

Basra Doğu Cephesinde savaşan Şii ulemalar: Şeyh Mehdi el-Khalisi, Seyyid Muhammed, Şeyh Cafer Radi, Seyyid Kemal el-Hilli

Eş-Şuaybe Cephesinde savaşan Şii ulemalar: Seyyid Muhammed Said, Şeyh Abdul Kerim el-Cezairi, Şeyh Abdul Rıza Radi, Seyyid Muhsin el-Hakim

Sadece Eş-Şuaybe cephesinde 50 bin Şii kardeşimiz savaşmıştır. Cephede, Şii mücahitlerden 3 bin asker şehit olmuştur. Osmanlıların Kut'ül Amare Savaşı'nı kazanmasında, Şii aleminin desteği büyktür. I. Dünya Savaşı'nın en önemli zaferi ve İngiliz derin devletinin en büyük yenilgisi olan Kut'ül Amare Zaferi, Müslümanların birlik olması ile gerçekleşmiştir.

Bu arada Kahire'de yeni kurulan "Arap Bürosu"nun başına geçti. Bilinç-altındaki Türk nefreti, yeni görevi sırasında 20 Nisan 1915'te arkeolog dostu D. G. Hogarth'a gönderdiği bir yazda ağızından şöyle taşiyordu:

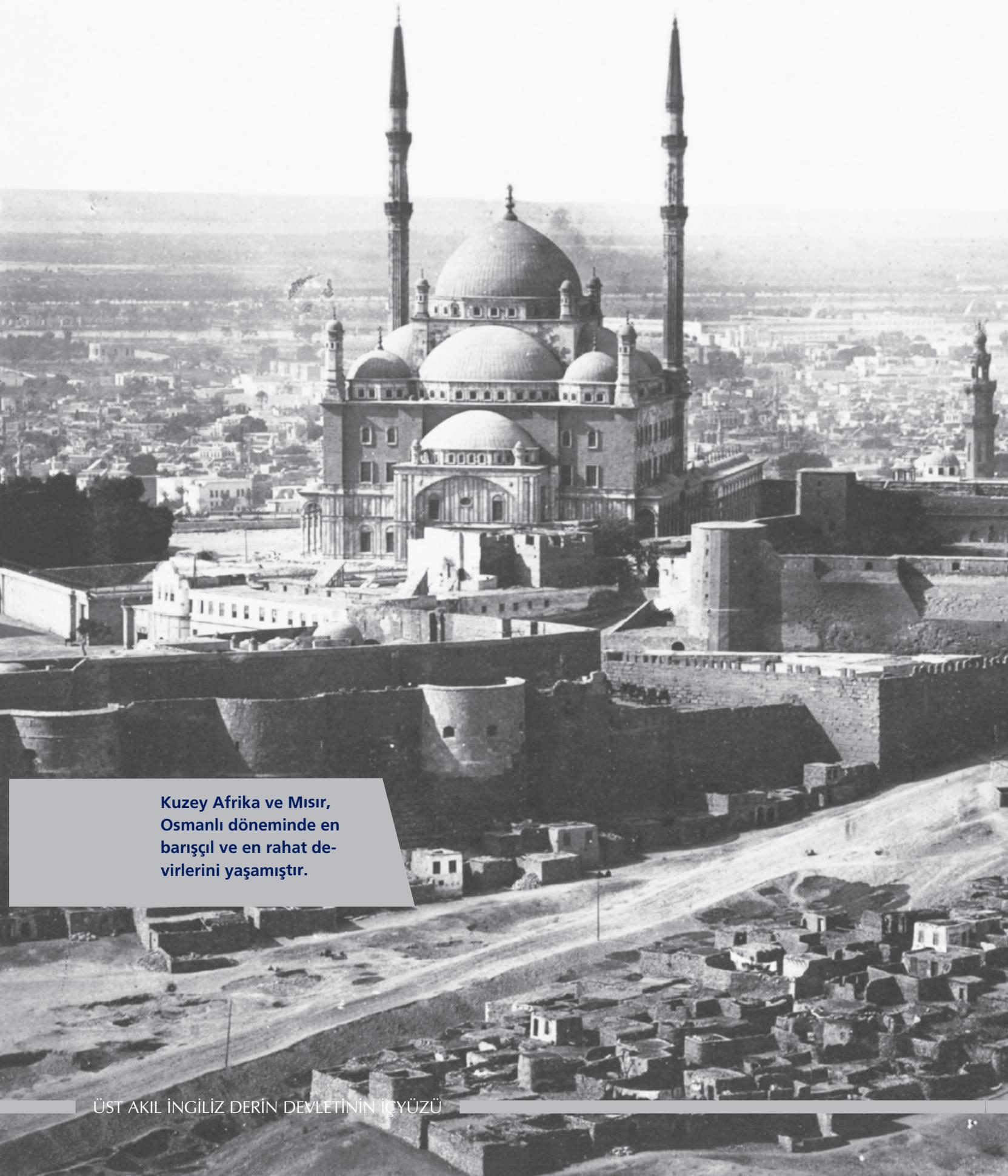
... Zavallı yaşlı Türk Devleti, birliğini zor sürdürüyor. Herkes, onun son zamanlardaki parlak başarılarından daima söz eder ama gerçekten çok acıdacak bir durumdadır. Onunla ilgili her şey oldukça mide bulandırıyor...⁶⁹

Kısa bir süre sonra İngiliz Savaş Bakanlığı'ncı gizli görevle Irak'a göndelenen Lawrence, Nisan 1916'da Kutü'l Amare'de esir alınan General Townshend komutasındaki 13 bin kişilik İngiliz ordusunu kurtarma operasyonu sırasında sahneye çıktı. Lawrence, Albay Beach ve Aubrey Herbert isimli bir İngiliz görevliyle birlikte, Türk Generali Halil Paşa'yla görüşerek, sarılmış bulunan İngiliz garnizonunu serbest bırakması için ona önce 1 milyon Sterlin, kabul etmezse 2 milyon Sterlin rüşvet önermeye gönderilmişti. Halil Paşa ise bu İngiliz önerisini tiksintiyle reddetmekle kalmıyor, bunu haber olarak çevreye yayarak İngilizleri rezil ediyor, onların itibar ve saygınlığını ayaklar altına alıyordu.

Bütün bunlar olup biterken, İngiliz derin devlet temsilcilerinin, Mekke Şerifi Hüseyin ile Osmanlılara karşı isyan çıkarması için yaptığı pazarlıklar da sürüyordu. Bu arada Lawrence, Irak'taki Arapları da ayaklanmaya dahil edebilmek ve onların İngiliz ordusuyla işbirliği yapmalarını sağlamak için çalışıyor ve bölgedeki Şii liderlere Halifelik vaatleri yapıyordu. Ancak başarılı olamadı.

Lawrence, Mekke Şerifi Hüseyin'in ayaklanmasıyla başlatmasının ardından aynı yılın Ekim ayında bu defa yüzbaşı rütbesiyle Arabistan'a gitti. Burada, Şerif Hüseyin'in oğulları Abdullah, Ali, Zeyid ve 1921 yılında Irak tahtına geçmesinde büyük rol oynayacağı Faysal ile görüştü. Henüz başlangıç aşamasında olan ayaklanmada diğer İngiliz subaylarıyla birlikte silah ve para temin ederek isyan eden aşiretleri birleştirmek, örgütlemek, belirlenen hedeflere sabotaj ve saldırılarda bulunmakla görevlendirildi.

İrtibat subayı olarak Şerif Hüseyin'in oğlu Faysal'ın kuvvetlerine katılan Lawrence, ajanlık faaliyetlerinin yanı sıra bizzat Türklere karşı sıcak savaşın içinde de bulundu. Vur-kaç taktiği ile Osmanlı birliklerine ve ikmal yolları-

**Kuzey Afrika ve Mısır,
Osmanlı döneminde en
barışçıl ve en rahat de-
virlerini yaşamıştır.**

ÜST AKIL İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN İÇYÜZÜ

na zarar vererek 6 Temmuz 1917'de kendisine yarbay rütbesi ve bir nişan kazandıracak olan Akabe Limanı'nı ele geçirdi. Hicaz Demir-yolu'na saldırılarda bulundu. Bu tarihten sonra şiddeti daha da artan bu saldırılarda yüzlerce Osmanlı askeri şehit olurken İngilizler saldırılardan zaferle çıkmıştı. Lawrence bu başarısıyla kendince şöyle övünmüyordu:

*Savaşı kazanmak için değil; Irak'in pırınç tarlaları, Irak'in misir tarlaları ve petrolü bizim olsun diye (savaştık). Bunu elde etmek için düşmanlarımıza (Türkiye dâhil) mağlûp etmemiz kâfiydi. (İngiliz asker ve vali) General Edmund Allenby'nin kabiliyeti sayesinde, dört yüzden az İngiliz askerinin kaybıyla bu zafer sağlandı. Çünkü insan kuvveti olarak Türklerin idaresi altındaki Araplara da bu işte kullanmaya muvaffak olmuştuk. Otuz savaşın hiçbirinde İngiliz kanı dökülmemiş olmasından iftihar duyuyorum. Çünkü İngiltere idaresindeki bütün illerin toplamı bile bir tek İngiliz'in hayatına dejmezdi.*⁷⁰

Lawrence, ikiyüzlülük ve hilekarlık üzerine dayalı görevini de şöyle tanımlamıştır:

*(Görevim) Türkiye'ye karşı bir Arap isyanını tahrik etmekti ve onun için de Batılı olan dış görünüşümü gizlemek ve az da olsa Araplara benzemek zorundayım. Böylece kendimi bir çeşit yabancı sahne üzerinde, balo giysisi içinde, acayıp bir dilde, gece ve gündüz aktör-lük yapan birisi olarak görüyorum...*⁷¹

1918 yılının Eylül ayında, 4. Osmanlı Ordusu'na yönelik düzenlenen bir saldırında Lawrence, adamlarına hiçbir esir alınmaması emrini vererek **5 bin Osmanlı askerinin kafalarınıkestirmek suretiyle** bir katliama daha imza attı.⁷² Aynı yılın sonunda beraberindeki katil gürühuyla birlikte karışıklık içindeki Şam'a girerek terör estirdi.

Lawrence, 1918 yılı Ekim ayında İngiltere'ye dönmek üzere yola çıktı. Hareket etmeden önce, 4 Ekim'de Binbaşı R. H. Scott'a Kahire'den gönderdiği bir mektupta şöyle diyordu:

Açayıp, küçük bir gruptuk, ama Ortadoğu'da tarihin seyrini değiştirdiği-mizi sanıyorum.⁷³

Lawrence, *Seven Pillars of Wisdom* (*Hikmetin Yedi Sütunu*) adlı kitabı-nın önsözünde, İngiliz derin devletinin ve bu derin güçlerin temsilcisi ola-rak kendisinin, Türk'lere karşı ayaklandırmak için Arapları nasıl yalan vaat-lerle kandırdıklarını şöyle anlatır:

(İngiliz) Kabinesi, daha sonra Araplara özerklik verileceği kesin sözleriyle onları bizim için çarpmak üzere ayaklandırdı. Araplar, kuruluşlara değil, kişilere inanırlar. Beni, İngiliz yönetiminin özgür bir ajani olarak gördüler ve benden, o yönetimin yazılı vaatlerini onaylamamı talep ettiler. Böylece, bu komploya katılmak zorunda kaldım ve sözümün değeri ne ise, onlara, ödüllerini alacakları yolunda güvence verdim. Savaş kazanırsak, bu sözle-rin yerine getirilmeyeceği (kağıt üzerinde kalacağı) ta başlangıçtan belli idi ve ben, Arapların dürüst bir danışmanı olsaydım, onlara, bu gibi şeyler için çarpışarak hayatlarını tehlikeye sokmamaları; evlerine dönmeleri öğü-dünü verirdim. Doğuda ucuz ve süratli bir zafer kazanmamız için Arap yar-dımının gerekliliğine ve savaşı kaybetmek yerine, sözümüzde durmaya-rak kazanmamızın daha iyi olacağına inanarak, bu hilenin tehlikesini göze aldım.⁷⁴

Bu hileyi çok geç anlayan ve Osmanlı'ya karşı isyan başlatarak Müslü-man kanı akıtmış olan Mekke Şerifi Hüseyin'in oğlu Emir Faysal, kendisine sunulan vaatlerin hiçbirinin gerçekleşmediğini görünce İngiliz derin devlet-inin oyununa geldiğini anlayıp şunları söyleyecektir:

Müslüman dünyasının önüne çıkamayacağım. Kendilerinden Halife'ye karşı savaşmalarını, fedakarlık yapmalarını istedim. Oysa şimdi görüyorum ki, amaçlarına hizmet ettiğimiz Avrupa devletleri, Arap ülkelerini bölü-yorlar.⁷⁵

Serif Hüseyin-Faysal-Lawrence işbirliği, İslam alemine en büyük yıkım ve tahribatı yapan fitne odaklarından biri olmuştur. Bu işbirliği sonucunda başlayan Müslümanı Müslüman kırkıma stratejisi, İngiliz derin devlet-inin, yüzyıllardır geliştirip uyguladığı mühendislik planlarının ilk adımlarını

temsil eder. Bu örnek, Müslümanlar arasında, tarihin her döneminde İngiliz derin devletinin hilelerine kanan ve küçük bir çıkar uğruna vatan hainliği yapmaktan çekinmeyen münafikların bulunduğuunu belgelemektedir. İngiliz derin devleti, İslam dünyası üzerindeki yıkıcı etkisini ancak ve ancak münafikları kullanarak gösterebilmektedir. Bu yüzden Müslümanların, İslam aleminin selameti için en çok dikkat etmeleri ve uyanık olmaları gereken tehlike, İngiliz derin devletinin şeytani oyun ve tuzaklarına sürüklənmiş olan münafiklardır.

Ajan T. E. Lawrence, Akabe Körfezi'nde bir kısım çapulcu Arapları isyana teşvik ettiğinde, İngiliz donanması da bu isyanı desteklemek için Akabe kıyılarına gelmiştir.

İngilizlerin Gasp Ettiği Osmanlı Gemileri ve İade Etmediği Paralar

I. Dünya Savaşı'nın ilk zamanlarında savaşa daha katılmamış olan Osmanlı Devleti, donanmasını güçlendirmek amacıyla İngiltere'ye 3 adet büyük savaş gemisi sipariş etti ve bunların paralarını da peşin ödedi. "Sultan Osman", "Sultan Reşad" ve "Fatih" adları verilen bu 3 savaş gemisi o dönemde İngilizlerin geliştirdiği "dretnot" tipi gemilerdendi.

Bu tip gemiler 20. yüzyılın başlarında hizmete giren ve denizcilik tarihinde yeni bir çığır açan ileri teknolojiye sahip gemilerdi. Eski model savaş gemilerine göre daha hızlı hareket edebilen, tek başına adeta yüzen bir filo niteliğine sahip modern gemilerdi. Bu gemiler Osmanlı donanmasının güçlenmesi ve denizlerde yenilgiye uğramaması bakımından son derece önemliydi. Zira 1900'lerin başlarında kara ulaşımı yeterince gelişmediği için askeri üstünlük, denizlerde üstün olmakla doğru orantılıydı.

(Sağda) Önde Reşadiye
arkada Sultan Osman
gemileri.
(Solda) Sultan Osman
gemisi 1915

Gemi satın alabilmek için Osmanlı Devleti'nin mali kaynakları yeterli olmadığından, o dönemde geniş çaplı bir bağış kampanyası düzenlenmişti. Zamanın imkanlarıyla kahvelerde, halkın toplandığı yerlerde, müsamere ve eğlencelerde sürekli olarak bu iş için para toplanıyordu. Öğrenciler dahi elle-rine verilen kumbaralara para atarak bağısta bulunmuşlardı. Önemli para yardımlarında bulunanlara "*Donanma İane Madalyası*" adı altında bir de madalya veriliyordu. 1909 yılında kurulan Donanma-yı Osmanî Muaveneti Millîye Cemiyeti, söz konusu gemilerin satın alınması için yardım kampanyaları düzenlemiş, gösteriler tertiplemiş ve ürün satışı gerçekleştirmiştir.

"Sultan Osman" dretnotu, aslında başlangıçta Brezilya'nın siparişi üzerine yapımı tamamlanan "Rio de Janeiro" gemisiydi. Ancak Brezilya ödemesini yapamadığı için, üretici İngiliz Armstrong şirketinin ihaleyle satışa çıkarıldığı gemiyi Osmanlılar satın almıştı. Kaptanının kimliği bile saptanmıştır: Hamidiye'nin efsanevi kahramanı Rauf Bey.

27 Temmuz 1914'te Osmanlı Devleti'ni temsilen Rauf Bey, Sultan Osman gemisini teslim almak üzere İngiltere'nin Newcastle şehrine gitti. Ancak işler beklenmedik bir biçimde gelişti. Çok önceden savaşta Osmanlı'yı düşman saflarına almayı planlamış olan İngiliz derin devleti temsilcileri, kısa zaman sonra kendi donanmalarının karşısına çıkacak böyle üstün özellikle-re sahip bir gemiyi teslim etmemiyecekti.

Churchill, Sultan Osman'a el koymanın çok büyük bir diplomatik skandal neden olacağını biliyordu; ancak her şeye rağmen, 3 Ağustos 1914'te Sultan Osman ve Reşadiye gemilerine İngilizlerin el koyduğunu resmi olarak açıkladı.

Özetle İngilizler, Osmanlı'ya ait olan gemileri, henüz gemilere Türk bayrağı çekilmenden apar topar gasp ettiler. Gemileri teslim etmedikleri gibi, tamamen haksız ve kanunsuz bir biçimde, tamamı peşin ödenmiş olan **12 milyon İngiliz altını** tutarındaki bedeli de iade etmediler. Daha doğru bir ifadeyle, bu parayı görülmemiş bir pervasızlıkla alenen çalmış oldular.

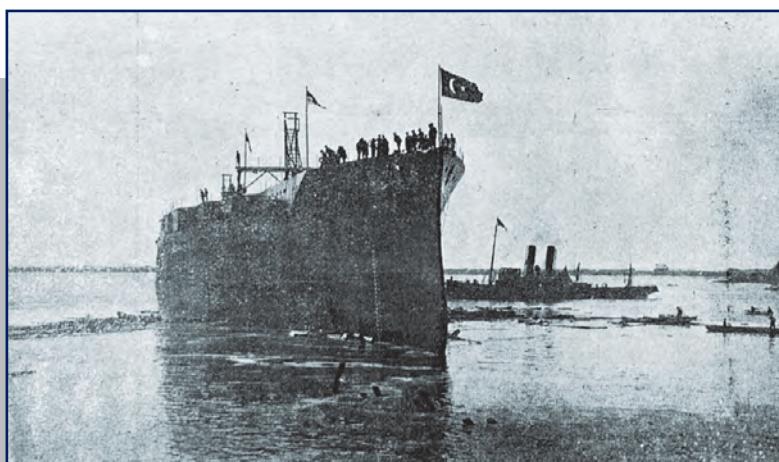
"Hamidiye Kahramanı" ve yeni kurulacak Türkiye Cumhuriyeti'nin 3. Başbakanı olacak olan Rauf Bey (Orbay) anılarında konuya ilgili şu açıklamayı yapar:

Geminin son taksiti olan yedi yüz bin lira da ödenmişti. İşleri bir an önce bitirmek için denemelerin bir kısmından vazgeçerek, fabrika ile 2 Ağustos 1914 günü geminin bize teslimi konusunda anlaşmıştık. Fakat parayı verişimizin ertesi günü için kararlaştırılan sancağımızı çekme töreninden yarım saat önce İngilizler, Sultan Osman'a el koydular... Gerektiği şekilde şiddetle protesto edildiyse de kimse oraklı olmadı...⁷⁶

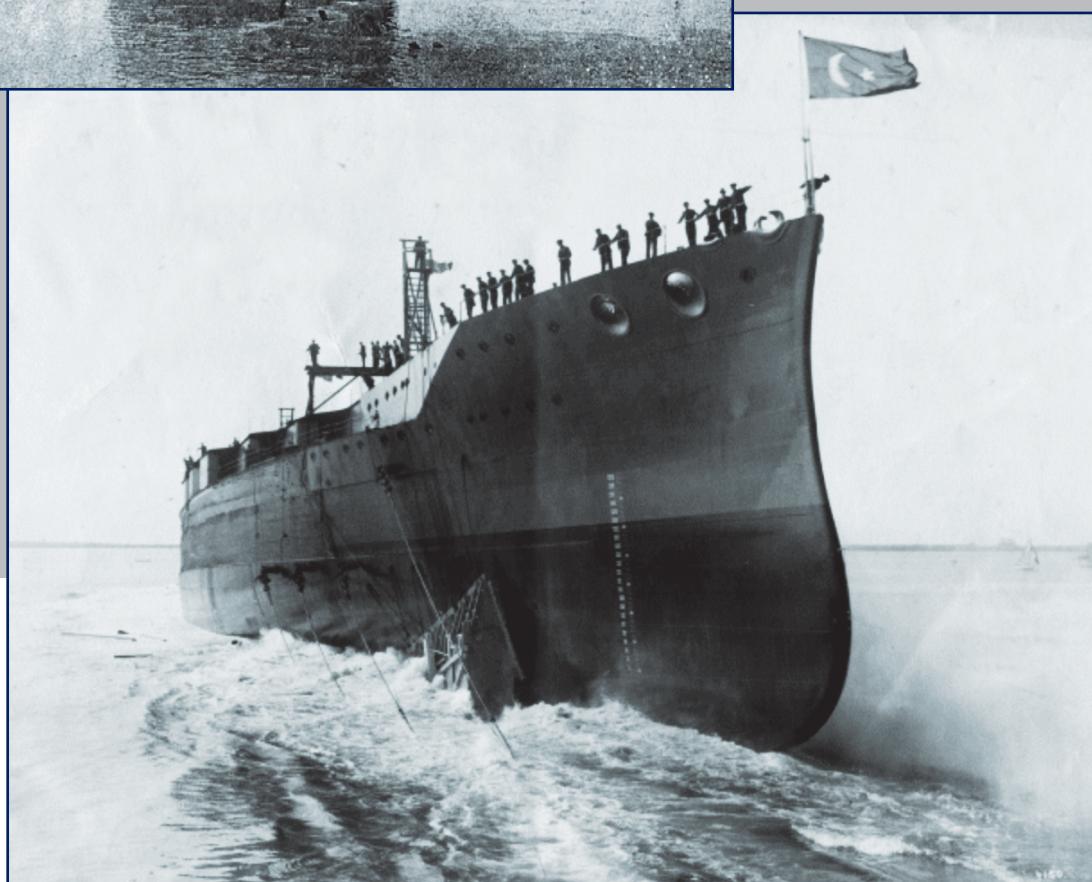
Sultan Osman gemisi derhal İngiliz donanmasına katıldı ve ismi "Agin-court" olarak değiştirildi. Reşadiye ise Erin ismini aldı, ancak 22 Ağustos'ta seyre hazır olan Erin'in denenmesinde silahlarının iyi çalışmadığı görüldü. Başarılı biçimde onarılmadığı ve bir daha da kimseye satılamayacağı için 1922 yılında gemi sökücüler tarafından parçalandı.

Rauf Orbay konuya ilgili açıklamalarına şöyle devam eder:

Sonra, Dünya Savaşı iptidasında (başlangıcında), henüz bizim harbe girme-

Parası ödenmiş olmasına rağmen İngilizlerin Osmanlı'ya teslim etmediği gemilerden Reşadiye denize indirilirken

diğimiz günlerde inşaları tamamlanıp bedelleri de tarafımızdan tamamen ödenmiş olduğu halde memleketimize getirilecekleri sırada İngilizlerin el koymuş oldukları Sultan Osman, Sultan Reşad ve Fatih dretnotlarımızın, tahminen 12 milyon İngiliz altını tutarı bedellerinin geri verilmesi meselesi vardı. Bu, İngilizlerin sarıh borcu idi...⁷⁷

Bu, İngilizlerin sarıh borcu idi, ama Lozan Antlaşması'nın 58. maddesi gereğince Türk tarafı bu haktan, muhtemelen İngiliz derin devletinin baskısı sonucu, ilginç bir biçimde feragat etmişti. Lozan Antlaşması'nın söz konusu 58. maddesi günümüz Türkçesi ile şöyledir:

Bir yandan Türkiye ve öte yandan (Yunanistan dışında) öteki Bağıtlı (sözleşmeli) Devletler, bu Devletlerle (tizel kişileri de kapsamak üzere) uyuşklarının, 1 Ağustos 1914 tarihiyle İşbu Antlaşmanın yürürlüğe giriş tarihi arasındaki süre boyunca uğramış oldukları, gerek savaş eylemleri, gerekse zoralm, haciz, dilediği gibi kullanma ve el koyma tedbirlerinden doğan kayıp ve zararlardan dolayı her türlü parasal istemde bulunma hakkından karşılıklı olarak vazgeçerler.⁷⁸

Bu madde,其实 Ingilizlerin yaptığı söz konusu gaspı kapsamamaktadır. Zira dönemin Ingilizlerinin tüm dünya önünde işlediği aleni hırsızlık suçu, Osmanlı'nın tamamen savaş dışında olduğu bir dönemde gerçekleşmiştir. Bu eylem, iki ülke arasındaki ticari bir alım satım ilişkisinden başka bir şey değildir. Olayın herhangi bir savaş kaybıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Dolayısıyla Lozan'ın bu hükmü, söz konusu gasp için geçerli olmamalıdır.

Durum bu kadar açıkken, Ingiliz derin devleti, o dönemde işlediği bu gasp suçunu savaş kaybı kapsamına sokabilmiştir. Sonuçta, Britanya Hükümeti'nce 1914 yılında haksız ve hukuksuz bir şekilde el konulan savaş gemileri için ödenmiş bulunan paradan Lozan'da feragat edilmiştir.

O dönemde söz konusu dolandırıcılık operasyonunu yöneten kişi ise Ingiliz derin devlet yapılanmasının en sadık ve ateşli elemanlarından biri olan Winston Churchill'dir.

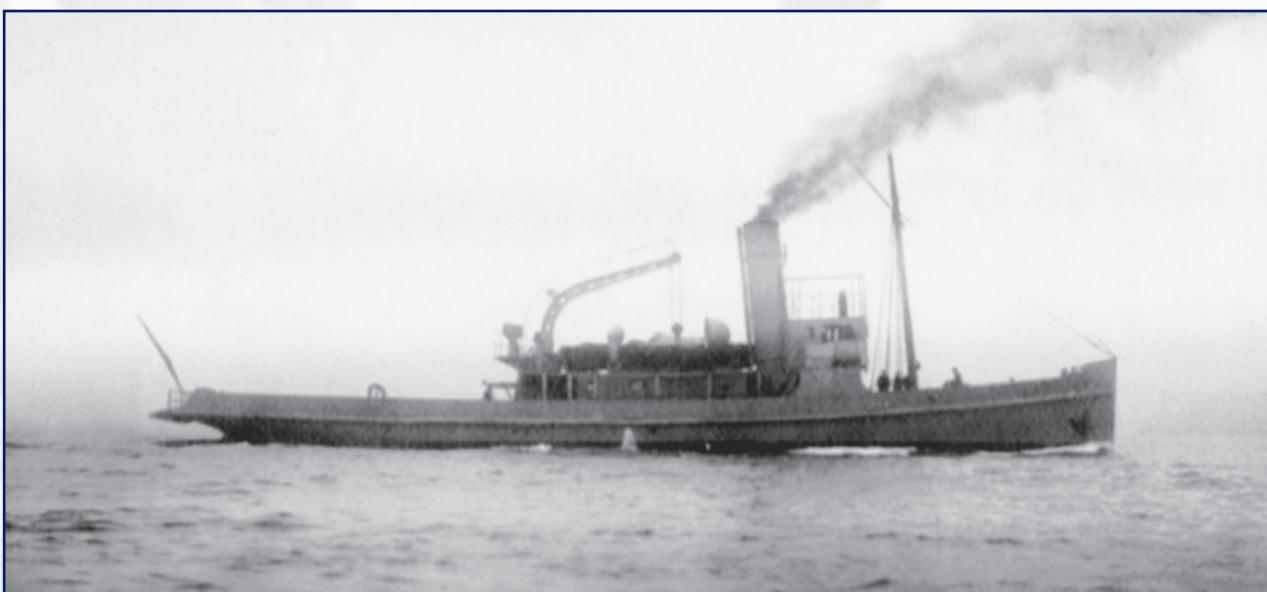
İngiliz Derin Devletinin Büyük Hesimet: "Çanakkale Savaşı"

Daha önce detaylı belirttiğimiz gibi I. Dünya Savaşı, Ingiliz derin devletinin kurguladığı mühendislik çalışmalarından biriydi ve planlandığı gibi de yürümüştü. Savaş öncesi İngiltere, henüz gündemde dahi olmayan savaş için tüm hazırlıklarını yapmıştır. Kömürle işleyen gemilerini benzinlilerle değiştirdi. 18 adet yeni tanker yaptıır denizaltı ve uçak filolarını kurdu. 1911'lerden itibaren geniş çaplı tatbikatlarla deniz kuvvetlerini harekata hazır hale getirdi. Çıkacak savaşta Fransa'nın da tam desteğini almaya yönelik gerekli diplomatik girişimleri gerçekleştirdi. Sonuçta, I. Dünya Savaşı'nın başladığı

1914 yılına gelindiğinde, İngiliz donanması önceden alınmış olan önlemlerle mükemmel bir duruma getirilmişti.

I. Dünya Savaşı öncesinde, İngiliz donanmasındaki tüm bu hazırlık ve yenilenme sürecinin tasarılayıcısı, dönemin Donanma Bakanı Winston Churchill'di. Büyük bir Türk ve Müslüman düşmanı ve İngiliz derin devletinin sadık elemanlarından biri olan Churchill, aynı zamanda Çanakkale Savaşı'nın da baş mimarıydı. Churchill, daha Osmanlı Devleti fiilen savaşa girmeden önce, 1914 yılı Eylül ayında Çanakkale Boğazı'nın donanmayla geçilerek İstanbul'un işgal edilmesini öngören bir projeyi Başbakan Herbert Asquith'e iletmıştı. Churchill'in planına göre, İstanbul'un işgal edilip düşürlmesi ile Osmanlı İmparatorluğu hızlı bir yenilgiye uğratılacaktı.

Cephe için yeni planlar yapılırken İtilaf Donanması, 18 Mart günü Amiral John de Robeck komutasındaki 16 savaş gemisinden oluşan dev bir donanma ile Çanakkale'yi geçmeye kalktı. Ancak tüm gemiler, Nusret Mayın Gemisi'nin boğazın Çanakkale tarafına yerlestirdiği mayınlarla etkisiz hale getirildi. Mayınlarla ağır bir yenilgi yaşayan İtilaf Donanmasına Osmanlı topçularının isabetli top atışları da eklenince İngilizlerin deniz yoluyla Çanakkale'den kolayca geçme hayalleri hüsranla sonuçlandı. 18 Mart 1915'te Çanakkale Boğazı'nda yaşanan hezimet, İngilizlerde büyük şaşkınlık yarattı.

Boğazdan geçişe izin vermeyen Nusret Mayın Gemisi

(Yanda) İngiliz ve Fransız keşif uçaklarının tabyalarımızın yerini öğrenmek amacıyla Boğaz üzerinde yaptıkları keşif uçuşları.

(Ortada) İngiliz ve Fransız birliklerinin tabyalarımızı bombalamasıyla resmi olarak başlayan Çanakkale Savaşı.

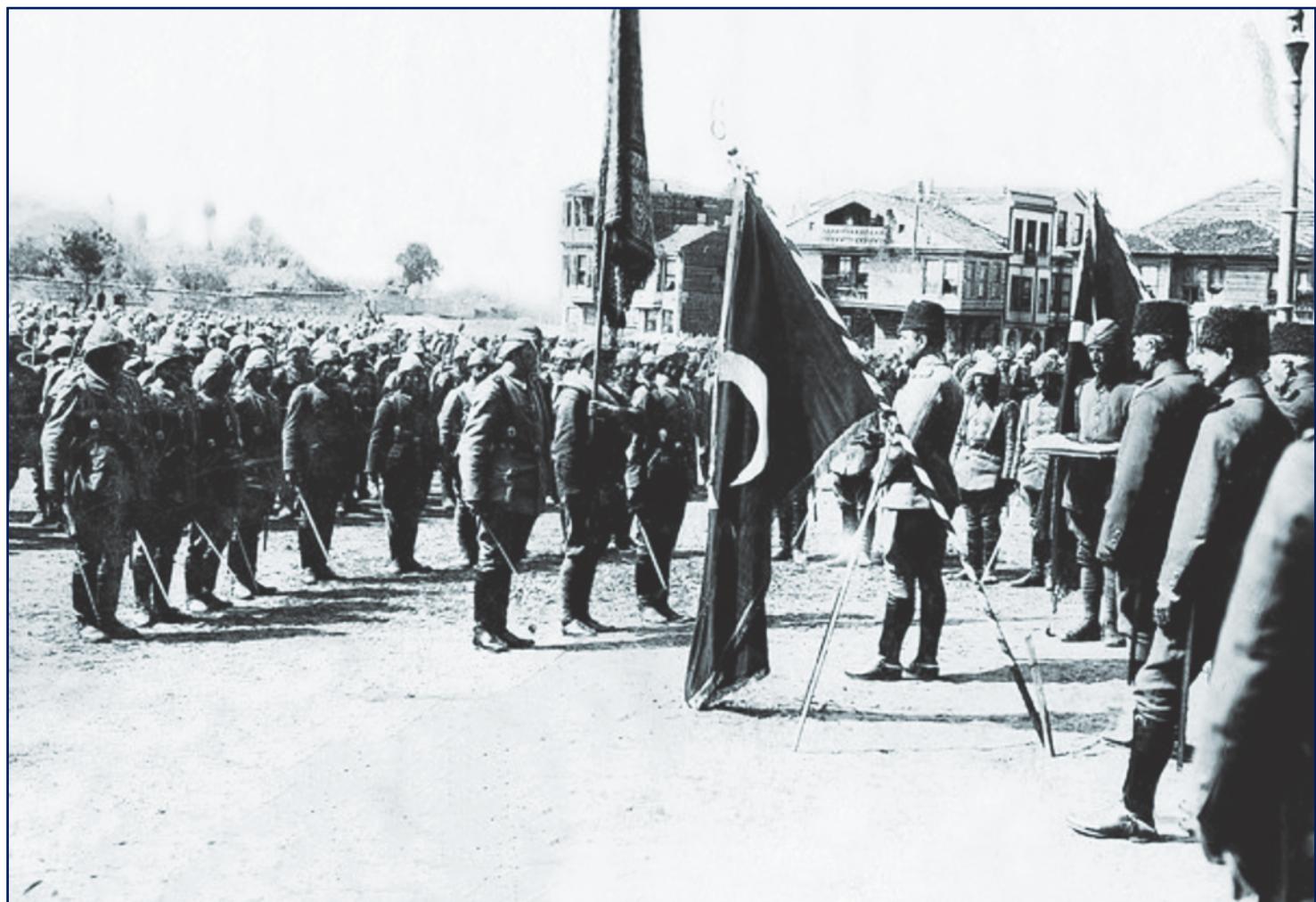

(Sağda) İstanbul'dan Çanakkale Cephesi'ne sevk edilmek üzere seçilen gönüllüler Galata Köprüsü üzerinden geçerken

Britanya, Fransa ve Anzak kuvvetleri her ne kadar çikarma yaptıkları sahillerde köprübaşıları oluşturmayı başardılsa da, Osmanlı kuvvetlerinin dirençli savunmaları ve karşı taarruzları sonucunda Gelibolu Yarımadası'ni işgal edemediler. Türk savunmasını aşamadılar ve büyük kayıplar verdiler.

Hem denizde hem de karadaki savaşlarda yaşanan büyük hayal kırıklığı ve verilen kayıplar sonucu, İtilaf Devletleri'nde, Çanakkale Cephesi'nin kapatılması fikri ağır bastı. İngiliz ordu komutanlarından General Charles Monro, cephede yaptığı incelemelerin ardından Londra'ya, 'Gelibolu tahliye edilmelidir' raporunu bildirdi. Tüm bu gelişmelerin sonucunda İngiliz, Anzak ve Fransız kuvvetleri Gelibolu Yarımadasını 1915 yılı Aralık ayı içinde tahliye ettiler. 7 Aralık'ta cephenin kapatılması kararı alındı; 10 Aralık'ta tahliye işlemleri başladı; 27 Aralık 1915'te ise Gelibolu'da hiçbir İtilaf Devleti askeri kalmamıştı.

Çanakkale Savaşı'nda kahraman Türk Birlikleri

**Çanakkale Savaşı sırasında
düşman uçakları.
Denizden ve havadan yapılan
saldırılar, Türk askerinin azmi-
nin önüne geçememiştir.**

İngilizlerin kendi kaynaklarında işledikleri Çanakkale katliamının kor-kunç bilançosu şöyle belirtilir:

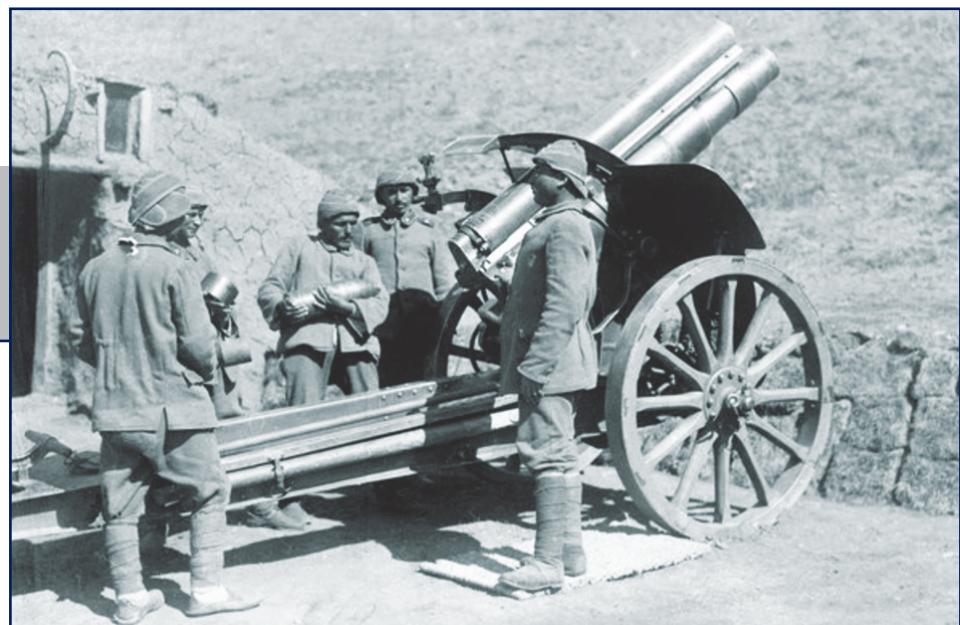
Dokuz ay kanlı kıymın yaşandığı, Gelibolu Yarımadası'nı almak için düzlenen operasyonda, 29 bin İngiliz ve İrlandalı ile 11 bin Avustralyalı ve Yeni Zelandalı asker dahil yaklaşık 58 bin asker hayatını kaybetti. Dahası, kendi anavatanlarını çetince savunan 87 bin Osmanlı askeri de yaşamını yitirdi. Her iki taraftan en az 300 bin asker de ağır yaralandı.⁷⁹

Çanakkale Hezimetinin Baş Aktörü Churchill

İngiliz emperyalizminin büyük bir savunucusu olan Winston Churchill, I. Dünya Savaşı sırasında Rusların ilk fırسatta İstanbul'a inerek Boğazları ele geçireceğini tahmin ediyordu. Bu nedenle, erken davranışını ilk hamleyi yapan kendisi olmak istediler. Böylece İstanbul'u fethederek tarihe geçeceğini düşündürüyordu.

Türklerin manevi gücünü göz ardı eden Churchill, modern silahlarla donatılmış güçlü İngiliz zırhlıları Boğaz'da göründüğünde, Türklerin hemen teslim olacağını zannetmişti. Bu büyük hatanın bedelini de, önce denizde, sonra da karada hiç beklememiş bir hezimetle ödedi.

Çanakkale Savaşı'nda
kahramanca vatanımızı
savunan topçu birlikleri

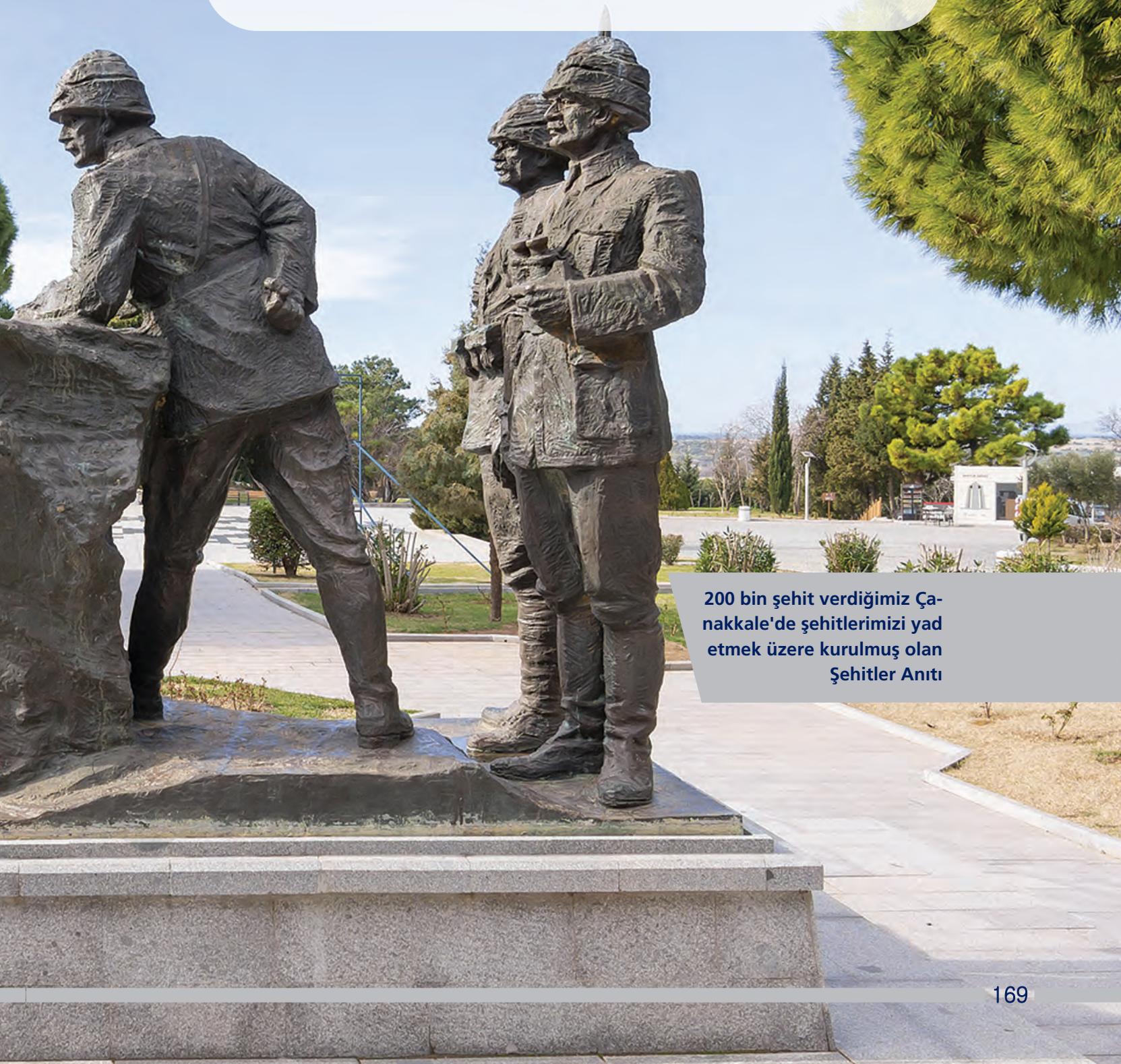
İngiliz *The Guardian* gazetesinin internet sitesinde yayınlanan, "Gelibolu'yu hatırlamak: Kanlı kıyımın ortasında yiğitliği onurlandırmak" başlıklı makalenin yazarı Jon Henley, Churchill'den, "**Çok kötü planlanmış ve berbat bir biçimde yönetilmiş Gelibolu Seferi'nin ihtarlı tasarılayıcısı**" olarak söz eder.⁸⁰ Churchill'in bu boş ihtarmasını vurgulayan Henley'in kendisi de çok iyi bilmektedir ki, Çanakkale hezimetini, savaşın kötü yönetilmesinden çok, Mustafa Kemal Atatürk'ün inancı, azmi ve Türk halkın imanı şevki nedeniyle gerçekleşmiştir.

İngiliz ordusunun Çanakkale'de Türklerden aldığı tarihi yenilginin baş sorumlusu Churchill, bu fiyaskonun ardından görevinden istifa etti (Aralık 1915). Lloyd George başbakan olunca, 1917'de Churchill yine bir süreliğine Levazım Bakanlığı'na getirildi ve bazı kesintilerle de olsa politik hayatına devam etti. İlginç olan, sorumlusu olduğu Çanakkale hezimetine rağmen, Churchill'in politikaya geri dönebilmiş olmasıdır. Bunun nedeni de, kendisinin İngiliz derin devletinin sadık bir – İngilizlerin kendi deyimleriyle– "**İngiliz Bulldogu**" olmasından başka bir şey değildir. Nitekim İngiliz derin devletinin başlattığı bir sonraki dünya savaşı sırasında İngiltere'ye baktığımızda, başta yine Churchill'in olduğunu görürüz.

İngiliz donanmasının ve ordusunun Çanakkale'de ağır yenilgiye uğramasının ardından, Churchill hakkında soruşturmalar açıldı. Çanakkale'den önce, "**Beyler korkmayın. Ben şu deniz kiyafetimle Müslümanların merkezi İstanbul'da oturacağım, korkmayın**" diye böbürlenmiş Churchill, Çanakkale'den sonra, kendisine yöneltilen suçlamalardan daraldığında şu sözleri söylemişti: "Anlamıyor musunuz? Biz Çanakkale'de Türklerle savaşmadık, Allah ile savaştık. Tabi ki mağlup olduk."⁸¹

Benzer şekilde, Çanakkale Savaşı'nda İtilaf Devletlerinin komutanı olan İngiliz General Ian Hamilton da şu ifadeleri sarf etmişti:

Bizi Türklerin maddi gücü değil, manevi gücü mağlup etmiştir. Çünkü onların atacak barutu bile kalmamıştı. Fakat biz gökten inen güçler ile mücadele ettik. Sanki biz daha buralara gelmeden, akibetimiz kararlaştırılmıştı ve şimdi de üzerimizde icra ediliyordu.⁸²

200 bin şehit verdigimiz Çanakkale'de şehitlerimizi yad etmek üzere kurulmuş olan Şehitler Anıtı

Çanakkale Savaşı'nda Mehmetçiğe Karşı Kullanılan Zehirli Çiviler

İngiliz derin devleti, Çanakkale Savaşı sırasında, Türk askerleri için özel ürettiği zehirli civilerle savaş suçu işlemiştir.

Tarihin en korkunç yöntemlerinden biri olan bu civiler, uçaklar vasıtasıyla cephelere dağıtılmıştı. Bu civiler dört taraflı olup, her bir kancasında zehir bulunuyordu. Ayrıca her ne şekilde atılırsa atlsın, bir kenarı mutlaka ayağa saplanacak şekilde üretilmiştir.

Çanakkale Cephesi'nde, ayağında sadece çarık olan binlerce Mehmetçik, yukarıdan atıldığı zaman mutlaka bir tarafı dik kalan bu zehirli civilere başarık kangren olmuştur. Bu zehirli civiler yüzünden 12 bin askerin bacağı cephe hede testereyle kesilmiştir. Bunun bir insanlık ve savaş suçu olduğunu gayet iyi bilen İngiliz derin devleti, bu kalleş uygulamayı

Türk askerlerine yapmakta sakınca görmemiştir.

Cünkü sapkınlar Darwinist bakış açısından göre,

"Türkleri insan olarak dahi kabul etmeye

mektedir." (Necip Türk Milleti'ni

tenzih ederiz)

İngiliz derin devletinin hain yöntemlerinden biri olan zehirli civiler.
Uçaklardan atılan bu zehirli civiler yüzünden Çanakkale Cephesi'nde
12 bin Türk askerinin bacağı kesilmiştir.

Churchill'in Çanakkale'de Türklerle Karşı Zehirli Gaz Kullanma Planı

Churchill'in notlarının yer aldığı "Churchill Archives Centre"dan (Churchill Arşiv Merkezi) edinilen belgelere göre, dönemin Savaş Bakanı Churchill, Türklerin "*insan değil, barbar olduklarını ve bu nedenle de üzerlerinde zehirli gaz kullanabileceğini*" hezeyanını savunmaktadır. Kendisine muhalefet eden Kralliyet Hava Kuvvetleri'ne yazdığı ikna mektubunda da "*Medeni olamayan barbar kabilelere karşı zehirli gaz kullanabiliriz. Üstelik düşmanın bunu üretme ve kullanma kapasitesi yokken zehirli gaz kullanımasından yanayım*" diyordu. Winston Churchill'in kendisine, bunun bir insanlık suçu olacağını söyleyerek itiraz edenlere cevabı ise "*Türklerin insan olmadığı, barbar ve gelişmemiş bir kavim olduğu*" yönündeydi.⁸³ (Necip ve saygın Türk milletini tenzih ederiz)

Churchill, I. Dünya Savaşı sırasında, Batı Cephesinde kimyasal gazların sebep olduğu korkunç kayıpları gayet iyi biliyordu, hatta bütün bunlara doğrudan şahit olacak şekilde 1915-1916 yılları arasında aktif görevde kalmıştı. Fakat buna rağmen Churchill, kayıtlara göre, kimyasal savaşın "askeri değeri" olduğunu iddia edecek zihniyette bir kişiydi. Churchill'in asıl isteği, "*Çanakkale'de Türklerle karşı gaz kullanmakti.*"⁸⁴

Churchill'e göre zehirli gaz, İngiltere'nin elinde olan gelişmiş bir silahı. Churchill açıkça, "Barbar bir kabileye karşı silahlarımızın bütün avantajlarından niçin yararlanmayağım ki?" demektedir. Yazar Noam Chomsky de, Churchill'in şu ürkütücü sözlerini aktarmaktadır: "Zehirli gaz, medenileşmemiş kabilelere ve dik başlı Araplara karşı kullanibilecek iyi bir silahtır." (Arap kardeşlerimizi tenzih ederiz) Chomsky, Churchill'in, "Batı biliminin, kimyasal silahı askeriye uygulaması ve Afganlar ve Araplar üzerinde denemesi" konusunda da fikirleri olduğunu belirtmektedir.⁸⁵ Arşivlerde yer alan Churchill'in kaleme aldığı savaş komitesi belgesinde ise, Çanakkale'deki İngiliz askerleri için "gaz maskesi istediği" yer almaktadır. Churchill Archives Centre, bu belgeyle ilgili açıklamasında şöyle demektedir: "Çanakkale'deki askerler için ilave gaz maskeleri istenmektedir. Bu, Türk'lere karşı gaz kullanıldığıının kanıtıdır..." Ayrıca, Churchill'in bu tavriyla İngiliz eski başba-

Savaşta kimyasal gaz kullanımının meşru olduğunu iddia eden Churchill, gazın, özellikle Türk'lere karşı uygulanması gerektiğine inanıyordu.

kanlarından William Ewart Gladstone'un "Türklerin maymunla insan arası medeniyet yıkıcı barbarlar" olduğu yanılığsına da destek verdiği söylemektedir. (Necip ve saygın Türk milletini tenzih ederiz)

Dönemin Osmanlı belgelerinde de, İngilizlerin, Çanakkale Savaşı'nda gaz kullandığı detaylı olarak açıklanmaktadır. Osmanlı Hariciye Nezareti (Dışişleri Bakanlığı) "*Müttefik ordusunun Çanakkale'de boğucu zehirli gazlar kullandığını*" belirtmiş ve İngiltere'den açıklama istemiştir.

Ünlü yazar Noam Chomsky de, Churchill'in "*kimyasal silahlar ve zehirli gazları modern Batı biliminin bir parçası*" olarak gördüğünü, Araplar ve Afganlar üzerinde de deneysel amaçlarla bunların kullanılmasını onayladığını ifade etmektedir.⁸⁶

BBC'nin internet sitesinde yayınlanan, "**Winston Churchill'in kariyerindeki en büyük 10 tutarsızlık**" başlıklı makalede de Churchill'in düşmanlarına karşı zehirli kimyasal gaz kullanımını savunduğu şöyle geçmektedir:

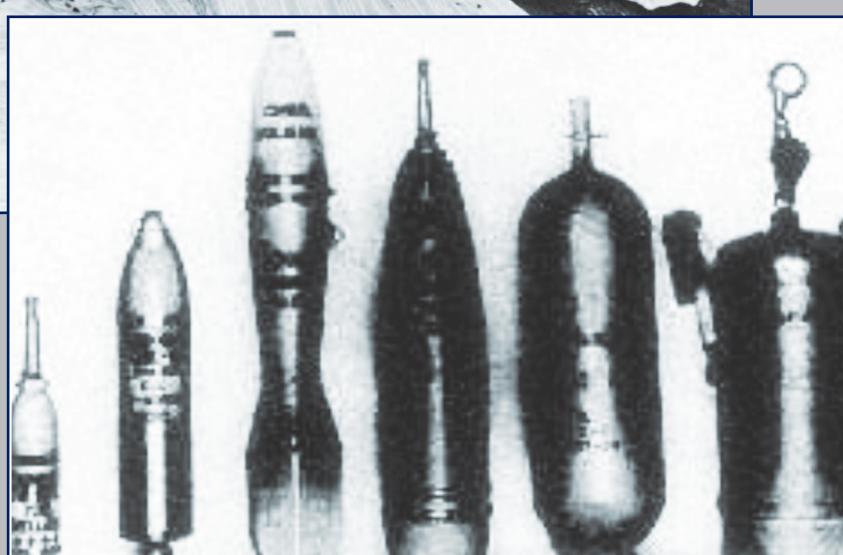

Savaş Bakanı olduğu yıllarda Churchill, kimyasal silahların Bolşeviklerin üzerine atılmasını emrederken. Fotoğraf, 1915 yılında Enfield cephefabrikasında çekilmiştir.

Eng. Gasbombe
1915

I. Dünya Savaşı'na ait bazı kimyasal silahlar (Soldan Sağa) Hardal bombası, beyaz fosfor bombası, hardal gazı, hardal bombası, fosjen roket, portatif kimyasal piston

Churchill, özellikle Kürtlere ve Afganlara karşı kimyasal silah kullanılmasını savunması nedeniyle eleştirilmektedir. 1919'da, bakanlık yaptığı dönemde yazdığı bir hatırlatısında, "gaz kullanımını konusundaki bu çekinginliği bir türlü anlamıyorum" demektedir. "Medenileşmemiş kabilelere karşı zehirli gaz kullanımını kuvvetle destekliyorum" diye de devam etmektedir.⁸⁷

Makalede, Churchill'in temsilcisi olduğu İngiliz derin devletinin, insanlık dışı, sadist kişiliğini yansitan şu satırlar da yer almaktadır:

(Cambridge Üniversitesi'nde araştırma görevlisi ve Winston Churchill ve İslam Dünyası kitabının yazarı) Doctker, 'onun 1. Dünya Savaşı'nda Osmanlı birliklerine karşı hardal gazı kullanımını desteklediğini belirtmek de önemlidir' demektedir.⁸⁸

Mısır Seydibeşir Esir Kampında İngilizlerin Kasten Kör Ettiği Türk Esirler

Osmanlı Devleti, I. Dünya Savaşı'nda pek çok cephede savaşa girmiştir ve bu cephelerde çok sayıda Türk askeri İngilizlere esir düşmüştü. İngilizlerin Türk esirleri tuttuğu kamplardan biri de Mısır'da, İskenderiye şehrinin 15 km kuzeydoğusundaki, tam adı "Seydibeşir Kuveysna Dört Numaralı Osmanlı Üserayı Harbiye Kampı" olan Seydibeşir Kampı'ydı.

Kamp Komutanı İngiliz Yarbay Coates idi. Kamptaki esirlerin sağlığıyla Doktor Yüzbaşı Gillespie yönetimindeki bir Ermeni doktor ile bir İngiliz onbaşı ve 5 İngiliz hemşire ilgilendi.

Bu kampta, 1918'de Filistin Cephesi'nde esir düşen 16. Tümen'in 48. Alayı'na bağlı Osmanlı askerleri tutuluyordu. Bu askerler, 12 Haziran 1920'ye kadar İngilizler tarafından iki yıl boyunca her türlü işkence, eziyet, ağır hakaret ve aşağılamaya maruz kaldılar.

Bir kaynakta, bu kampta esir tutulan Türk askerlerinin, İngilizlerin insanlık dışı uygulamaları sonucunda eziyet gördükleri ve şehit düştükleri şöyle anlatılır:

1 Ağustos 1919'dan itibaren İngilizler bütün Osmanlı esirlerine at ve katır eti vermeye başlamışlardı. Ağustos'un o müthiş siccığında Mısır gibi son derece

sıcak bir muhitte kokmuş at ve katır eti yemek mecburiyetinde kalmış olan zavallı askerlerimizin birçoğu bu yüzden dizanteriye ve bazıları da bir çeşit uyuza benzeyen ve İngiliz doktorları tarafından Pellegra diye adlandırılmış olan müthiş bir illete yakalanarak can vermişlerdir.⁸⁹

I. Dünya Sa-
vaşı sırasında,
Irak Karatepe
Cephesi'nde,
İngilizlere esir
düşen Türk
askerleri

Kamptaki esir Türk askerlerine uygulanan vahşet yalnızca bununla sınırlı değildi. Tarihi kaynaklarda İngilizlerin bu kampta I. Dünya Savaşı'nda esir aldıkları Türk askerlerinin 15 bine yakın bir kısmını kasten kör ettiğleri yer almaktadır. Bu akıl almaz vahşet, başta TBMM olmak üzere, Türk kamuoyunda 1919, 1920 ve 1921 yıllarında önemli bir gündem konusu olmuştu.

Söz konusu iddiaların dayandığı iki önemli belge vardır. Bunlardan birincisi, 28 Haziran 1921 tarihli TBMM hükümet kararıdır. Kararda TBMM Başkanı olarak Mustafa Kemal Paşa'nın ve 11 bakanın imzaları yer almaktadır. Kararda şu ifadeler geçmektedir:

Malta'da mevkuf (tutuklu) bulunanlar ile Mısır'da on beş bin esiri kasten malül (sakat) bırakın İngiliz tabipleriyle garnizon kumandan ve zabitle-ri hakkında Edirne Mebusu Şeref ve Faik beyler tarafından verilip, İcra Ve-killeri Heyeti'ne tevdi ve tensip edilen (sunulan) ve Büyük Millet Meclisi Ri-yaseti Celilesi'nin 29.5.337 tarihli ve zabit ve kavanın (kanun) kalemi 354/706 numaralı tezkere ile mürsel (gönderilmiş) takrir icra vekilleri heyetinin 28.6.337 tarihli içtimaiında kiraat olunarak (okunarak) lazım gelen bu mü-talaati fenniye (bilimsel araştırmaları) dermeyanı (ortaya konduğu) zim-nında (için) Sıhhiye (sağlık) ve teşebbiüsü (girişimler) siyasiyede bulunmak üzere Hariciye Vekaleti'ne (Dışişleri Bakanlığının) takrir (önerge) sureti mu-saddasının (onaylı sureti) lefiyle (ilişikte) işarı karagir olmuştur (bildiril-miştir). 28 Haziran 1337.⁹⁰

Bu belge, TBMM Hükümeti'nin, Mısır'daki esir kamplarında 15 bin esiri kasten sakat bırakın İngiliz doktorlarıyla, garnizon kumandan ve zabitleri hakkında siyasi takibatın başlatılmasına dair karardır. Diğer bir belge ise, Meclis'in 28 Mayıs 1921 Cumartesi günü yapılan 37. oturumunda Edirne milletvekilleri Faik ve Şeref beylerin verdikleri yazılı önergedir. Bu önergenin son kısmında Mısır'daki kamplarda "kasten kör edilen" Türk esirlerinden şöyle bahsedilmektedir:

Mısır'da bilintizam (kasten), İngiliz'in tathirat-ı fenniye (ilaçla temizleme) bahanesiyle miktar-ı muayenininden (yeterli miktardan) fazla 'krızol' ban-yosuna sokarak gözlerini kör ettiğleri 15 bin vatan evlâdının üzerinde ir-tikab edilen (yapılan) bu cinayetin müteammit (önceden tasarlayan) fail-

leri olan İngiliz tabipleriyle garnizon kumandan ve zabitlerinin tecrim (suçlu ilan) edilmesini de ilave eyleriz...⁹¹

Önergenin TBMM'de okunmasından sonra söz alan Mehmet Şeref Bey şu vahim gerçekleri açıklamıştır:

... Anadolu'nun, Rumeli'nin; bu vatanın namusunu müdafaa eden ve bu vatan için çarpişan çocukları, İngiliz eline esir düştükleri zaman doğrudan doğruya Mısır'a sevk edilmişlerdi. Bunları mahsus izhar edilmiş (özel hazırlanmış) bir formüle, muzadı (karşıt) taaffün (kokuşmuş) maddeler içlerine, boyunlarına kadar sokuyorlardı... Fakat Türk çocuğu oraya girince, bir İngiliz neferi (eri) başına dikiliyor ve süngüsünü uzatınca, zavallı yavrucak, başını içeri çekiyor ve iki gözü kör oluyordu. İngilizler böylece 15 bin Türk'ün gözünü çıkarmışlardır...⁹²

Milli Mücadele'nin başlarında, Mısır'daki Türk esirlerinin İngilizlerce kasten kör edildiği haberi, hem İstanbul hem de Anadolu basınında yoğun biçimde yer almıştır. Konya halkı bu olaya büyük tepki gösterir. Konya'da yayınlanan *Öğüt Gazetesi*, bu olayı sarsıcı ve çarpıcı başlıklarla halka duyurur.

Bunun üzerine, Anadolu'nun diğer yerlerinde de ciddi bir İngiliz nefreti ve karşılığının gelişir. Çok geçmeden, İstanbul'daki İtilaf Devletleri komutanlarından İngiliz Generali Milne'nin emriyle, Konya'daki *Öğüt Gazete-si*'nin kör edilen esirler konusundaki yayınları durdurulur. Sadece yayın durdurmakla da kalınmaz gazete de kapatılır.

Bunun üzerine olayla bizzat Ankara'ya yeni gelen ve burada Milli Mücadele'yi örgütleyen Mustafa Kemal Paşa ilgilendir. *Öğüt Gazetesi*'nin kapatılma olayını ve sebebini öğrenir öğrenmez Konya Valiliğine, Heyet-i Temsiliye adına bir telgraf çeker. Telgrafta, İngilizler tarafından Türk basınına yapılan baskısı ve saldırıları kınayarak, bu girişimin halk tarafından yapılacak bir miting ile şiddetle protesto edilmesinin gerekliliğini beyan eder.⁹³

Bir başka tarihi kaynakta da, Gaziantepli eski Defter-i Hakanı (Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü) memurlarından Eyüp Sabri Bey'in Ankara'da, 1922 yılında, "Bir Esirin Hatıraları" adıyla yayımlanan kitabında, Mısır'daki hastanelerde İngilizlerin gözetiminde Türk esirlerine yapılan zulüm ve

ışkenceler etrafıca anlatılmıştır. Eyüp Sabri Bey, Mısır'da İngilizlerin denetimindeki Heliopolis kampında kaldığı sırada bizzat yaşadığı olayları anlattığı bir bölümde, Türk esirlerini "kasten kör etme" vakalarını şöyle aktarmaktadır:

Lâkin bunlara (hastanedeki doktorlara) fevkalade yüz ve selâhiyet (yetki) verilmiş olduğundan, mel'unlar hareketlerinde serbest kalmışlar ve arzuları veçhile (istedikleri gibi) biçare ve masum evlatlarımızın, yani taht-ı esarette bulunan bu bigünah (günahsız) askerlerimizin, bağırtı bağırtı gözlerini oymuşlardır. Bu cinayetlerin mesuliyeti kime ait olacaktır? Faillerine olmakla beraber, müsebbibi (sebep olanı) olmak itibarıyla bittab (elbette) bütün İngiliz Hükümetine ait olacağını her vicdan takdir edecktir.

Abbasiye hastanesinde... tabiplerin, ellerinde miller ve kolları dirseklerine kadar sıvalı olduğu halde sabahdan akşamaya kadar işleri güçleri Türk askerlerine ameliyat yapmak ve onların gözlerini çıkarmak olmuştur. Birçok Mısırlı dindaşlarımızın ve umum üseranın (halktan esirlerin) ifadelerine nazaran bu göz ameliyatı evvelce de vuku bulur ise de, mütarekeden biraz evvel bilhassa sonra, İngilizlere galibiyet gururu geldikten sonra pek ziyade ilerlemiş olduğu anlaşıldığı gibi, bizim oraya gittiğimiz zamanlarda şiddetle devam etmeye olduğu bizzat müşahede edilmiştir.⁹⁴

Türklere karşı uygulanan bu zulüm ve vahşet örnekleri İngiliz derin devletinin deccaliyetin kalesi olduğunun önemli göstergelerinden biridir. Bu zulümler Türk kamuoyunda ve hükümetinde çok büyük öfke ve tepki doğurmakla birlikte, o tarihlerde tüm güç ve imkanlar devletin ve milletin bekasına seferber edildiğinden bu rezaletlerin üzerine gitme fırsatı olmamıştır.

Sonuçta da bu zulümler ne acıdır ki, İngiliz derin devletinin tarih boyunca işlediği tüm diğer suçlarda olduğu gibi zaman içinde örtbas edilmiş, yalanlanmış ve tarihin tozlu sayfaları arasında yerini almıştır.

Lozan Barış Görüşmeleri'nde, esir mübadelesi konusu görüşülmesine rağmen, kasten kör edilen 15 bin Türk esirin durumunun görüşüldüğüne dair bir belge bulunmamaktadır. Bu durum, İngiliz derin devletinin gerçek yüzünü gizleme adına ne tür entrika, baskıcı ve tehdit yöntemleri kullanabileceği hakkında önemli bir fikir vermektedir.

İngilizlerin Unutturmak İstediği Türk Zaferi: Kut'ül Amare

Kut'ül Amare yenilgisi, İngilizlerin I. Dünya Savaşı'nda Çanakkale'den sonra uğradıkları ikinci büyük bozgundur. Kut'ül Amare zaferinin kazanılmasında özellikle Kürt aşiretlerin, bir kısım Arap aşiretlerinin ve hatta Şii Arap aşiretlerinin önemli rolü olmuştur. Önemli Şii aileleri Osmanlı'yla ortak hareket etmişlerdir.

Büyük hayallerle ve çetin kuvvetlerle Çanakkale'yi işgale kalkışan İngilizler, bir yandan da diğer Osmanlı topraklarını adım adım işgal etme planları peşindedeydi. Ancak, Çanakkale'de aldıkları ağır yenigiden sonra ağırlıklı olarak Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Irak cephelerine kuvvet kaydırarak bölgenin kalbi olan Bağdat'ı ele geçirme harekatına giriştiler.

Kut'ül Amare, İngilizlere karşı ecdadımızın elde ettiği büyük bir zaferdir.

Bu amaçla, 1914'te Basra'yı işgal ederek Irak cephesini açmış olan İngiliz birlikleri 24 Temmuz 1915 günü General Townshend komutasında Bağdat'a doğru ilerlemeye başladı. Bu ilerleyiş sırasında Irak Umum Kuman-danı Nurettin Bey komutasındaki birlikler 28 Eylül 1915 tarihinde Kut'ül Amare bölgesine çekildi ve peşlerinden gelen İngiliz birlikleri Kut şehrini işgal etti.

Ardından İngiliz birlikleri yeniden Bağdat üzerine iki koldan ilerlemeye başladı. Bu birlikler Selmanpak'ta Nurettin Bey komutasındaki birlikler tarafından durduruldu. İngilizler tekrar Kut'ül Amare'ye geri çekilmek zorunda kaldı. Karşı saldırıyla geçen Osmanlı birlikleri 5 Aralık günü Kut'ül Amare önlerine geldi. Aralık ayı boyunca Kut'ül Amare'de sıkıştırılan İngiliz birlikleri şiddetli çarpışmalar sonrasında kuşatılarak çember içine alındı.

Kuşatmayı yarmak için İngiliz birlikleri zaman zaman takviye aldılarsa da başarılı olamadılar. Nehirlerden yapılan cephane ve yiyecek yardımını yeterli olmadığından şehirde sıkışıp kalan İngiliz ordusu, hem saldırısı esnasında hem de açlık ve hastalıktan dolayı büyük kayıplar verdi. İngilizler Mart başında tekrar taarruza geçtiler. 8 Mart 1916'da İngilizler, Sabis (Dujaila) mevkiinde, Miralay (Albay) Ali İhsan Bey (Sabis) komutasındaki 13. Kolordu'ya hücum ettilerse de, Sabis Meydan Muharebesi olarak da tarihe geçen çatışmalarda 3.500 asker kaybederek geri çekildiler.

Kut'ül Amare Savaşı'nın başlarında İngilizlere karşı kahraman askerlerimiz esir düşmüştür ama buna rağmen İngiltere, savaşın sonunda büyük bir yenilgiye uğramıştır.

22 Nisan günü, İngiliz birlikleri General Townshend komutasında 5 bin kişilik bir birlikle hücumla geçtiler, ancak bundan da bir sonuç alamadılar ve 3 bin kişilik bir kayıp vererek geri çekildiler. Bütün bunlar olup biterken İngiliz derin devleti elemanları her türlü yolu deniyor ve hayasızca **kuşatmanın kaldırılması için Halil Paşa'ya rüşvet teklif ediyorlardı**. Zira kuşatma biraz daha devam ederse, zaten bitik ve perişan durumda olan İngiliz ordusu tümüyle yok olmaktan kurtulamayacaktı.

Townshend, tüm silahlarını Halil Paşa'ya teslim etmek ve bir milyon poundluk bir çek vermek karşılığında kendisinin ve ordusunun serbest kalmasını bu yüzden istemişti. Halil Paşa ise İngiliz silahlarının hiçbir işine yaramayacağını ifade etmiş, bir milyon Sterlinlik rüşvet teklifini ise bir "şaka" olarak kabul edip geri çevirmiştir. Bu teklifin ardından İngiliz ordusuna 270 ton yiyecek ve mühimmat taşıyan geminin Türk askerleri tarafından ele geçirilmesi, İngilizlere teslim olmak dışında bir imkan bırakmıyordu. Eğer gemi amacına ulaşsaydı, kuşatma iki ay daha devam edebilirdi. Türk askerleri ele geçirilen bu gemiye "Kendi Gelen" ismini verdiler. Gemi, üç makinalı tüfek düzeneği ile birlikte Osmanlı nakliye filosuna dahil edildi.⁹⁵

Teslim olmasının ardından Townshend, Enver Paşa tarafından iyi bir şekilde ağırlanmış; savaş sonuna kadar Heybeliada'da bir villada konuk edilmiştir.

2 Aralık 2015 tarihli *The Telegraph*'ın internet sitesinde yer alan bir makalede Patrick Sawer, o dönemde Kut'ül Amare'de savaşmış ve Türklerle esir düşmüş Teğmen Henry Curtis Gal-lup'un günlüklerinden notlar aktarmaktadır. Yazının başında Patrick Sawer, I. Dünya Savaşı'nda

Kut'ül Amare Savaşı sırasında Türk topçuları destan yazmıştır.

İngilizlerin, birçok Osmanlı toprağı gibi Irak'ı da işgal etme amacında olduklarını belirtmektedir. Sawer, İngiliz derin devletinin sinsi ve ikiyüzlü politikasını ve bunun sonuçlarını şu sözlerle açıklamıştır:

Petrolü koruma altına alma ve Irak'ı Türklerden özgürleştirme misyonuya başlayan şey, Britanyalı ve Hintli askerlerin esarette ölmeleriyle birlikte keşfetmekle sonuçlandı.⁹⁶

Bu ifadeden de anlaşılıabildiği gibi, İngiliz derin devleti, tarihin her döneminde entrika ve hilelere başvurarak masum halkı kandırmakta ve kapsamlı savaşlar çıkarmaktan çekinmemektedir. O dönemde, milletleri kan ve ateş denizinde boğarak 9 milyon ölü, 30 milyon kayıp, sakat ve yaralının ortaya çıkmasına yol açan İngiliz derin devletinin zihniyetinde bugün de değişen bir şey yoktur. Bugün, özellikle Ortadoğu'da, ülkeleri KORUMAK, buraları ÖZGÜRLEŞTİRİP, onları barış ve demokrasiyle tanıştırmak iddiasıyla milyonlarca masum Müslümanı, başlarına bombalar yağıdırarak şehit eden, on milyonarcasını da dul, yetim, öksüz, mülteci, hasta, sakat ve yaralı haline getiren "üst-akıl", İngiliz derin devletidir.

Makalede, Teğmen Henry Curtis Gallup'un günlüklerinden yola çıkarak, İngilizlerin Kut'ül Amare hezimetleri ile ilgili şu bilgiler aktarılmaktadır:

(Kut ül Amare) Açıktan ölmek üzere oldukları için kendi atlarını yemeye mecbur kalan birlikleriyle ve uğursuz bir kurtarma girişimi sırasında ölen daha binlercesiyle, Britanya Ordusu'nun en kötü bozgunlarından biridir.⁹⁷

Yazıda, İngiliz derin devletinin sinsi yöntemlerinden biri olan Müslümanı Müslüman'a kırdırma taktiği de açıkça gün ışığına çıkmaktadır:

Gallup'un günlükleri, aralıksız Türk saldırısının ve askerlerin dayanmaya çalıştığı yıldırıcı şartların, tükenmiş İngiliz güçlerini nasıl çökerliğiğini detaylı anlatır. 1915 Aralık itibarıyle yiyecek tedarikleri aşırı derecede azalmıştı ve açıktan ölmeye ihtimali belirmeye başlıyordu – askerler kendi atlarını yemek zorunda kalmışlardı. Etrafi kuşatılmış birlikleri kurtarma çabaları felaketle sonuçlandı. İngilizler tarafından sevk edilen Hint bölgeleri, Türkler tarafından durduruldu ve 23 bin Hintli kayıp verildi.⁹⁸

İngilizlerin Hintli kayıp olarak bahsettikleri askerlerin tümü Hintli Müslümanlardır. Göründüğü gibi İngilizler, zorlu savaş koşullarında kendi askerlerini riske atmayıp silah zoruyla ordularına kattıkları, bir şeyden habersiz sömürge haline getirdikleri Müslüman halklarını kullanmışlardır. İşte Kut'ül Amare'de de Müslüman Türk kardeşlerinin üzerine saldırtılan on binlerce Hintli Müslüman, İngiliz derin devletinin bu acımasız ve alçakça yöntemi yüzünden hayatını kaybetmiştir.

İngiliz ordusu için savaşan Müslüman Hint askerlerinin bir kısmı silah zoruyla cepheye getirilmişti.
(Altta) İngiliz uçak hangarı önünde nöbet tutan Hintli bir asker

Sonunda hiçbir çıkış yollarının kalmadığını anlayan İngilizler, 6 ay süren bir kuşatma sonucunda 29 Nisan günü Osmanlı ordusuna teslim oldu. Tüm cephelerde duyurulan bu tarihi zafer, Türk askerlerinde büyük bir moral kaynağı olurken Avrupa'da da büyük bir şok etkisi yaptı. İngiliz gazeteleri, Osmanlı'nın zaferini manşetten verirken, İngilizler için de "Çanakkale'den sonra en büyük hezimet" değerlendirmesini yaptılar.

Bu yenilgi İngiliz basınında ve kamuoyunda çok büyük bir infial uydurdu. İngiliz tarihçisi James Morris, Kut yenilgisini, "**Britanya (İngiltere) askeri tarihindeki en aşağılık şartlı teslimi**" olarak tanımlar. Diğer bir İngiliz tarihçi Christopher Catherwood ise bu yenilgiyi, "*I. Dünya Savaşında İtilaf güçlerinin (İngiltere'nin) en kötü yenilgisi*" olarak tarif etmiştir.⁹⁹

Halil Paşa'nın, 29 Nisan 1916 tarihli günlük ordu emrindeki sözleri Kut'ül Amare zaferini en güzel biçimde özetlemektedir:

Orduma;

Arslanlar!

1- Bugün Türklerə şeref-ü şan, İngilizlərə kara meydan olan şu kızgın toprağın müsemmes semasında (güneşli gökyüzünde) şühədamızın (şəhitlerimizin) ruhları şad-ü handan pervaz ederken (sevinç içinde göye yüksəlirken), ben de hepinizin pak alınlardan öperek cümlenizi tebrik ediyorum.

2- Bize iki yüz seneden beri tarihimizde okunmayan bir vakayı kaydettiren Cenab-ı Allah'a hamd-ü şükür eylerim. Allah'ın azametine bakınız ki, bin beş yüz senelik İngiliz Devleti'nin tarihine bu vakayı ilk defa yazdırın Türk sünğüsü oldu. İki senedir devam eden Cihan Harbi böyle parlak bir vaka daha göstermemiştir.

3- Ordum gerek Kut karşısında ve gerekse Kut'u kurtarmaya gelen ordular arasında 350 subay ve 10 bin neferini şehit vermiştir. Fakat buna mukabil bugün Kut'da 13 general, 481 subay ve 13.300 er teslim alıyorum. Bu teslim aldığımız orduyu kurtarmaya gelen İngiliz kuvvetleri de 30 bin zayıiat verecek geri dönmüşlerdir.

İngiliz gazeteleri Kut yenilgisini,
"Çanakkale'den sonra en büyük
hezimet" ifadeleriyle
manşetten vermişlerdir.
Çanakkale Savaşı'nda kahraman
Türk askerleri

Kut'ül Amare Zaferi, ülkemizde 1952 yılına kadar **Kut Bayramı** olarak kutlanmıştır. 29 Nisan tarihi bundan sonra da bayram olarak kutlanmalıdır.
 (Üstte) Kut'da yenilgiye uğrayan İngiliz Ordu Komutanı'nın Türk Komutan'a teslim oluşunu temsil eden bir çizim

- 4- *Şu iki farka bakınca cihani hayretlere düşürecek kadar büyük bir fark görülür. Tarih bu vakayı yazmak için kelime bulmakta müşkülata uğrayacaktır.*
- 5- *İşte Türk sebatının İngiliz inadını kırdığı birinci vakayı Çanakkale'de, ikinci vakayı burada görüyoruz.*
- 6- *Yalnız süngü ve göğsümüzle kazandığımız bu zafer yeni tekemmül eden vaziyeti harbiyemiz karşısında muvaffakiyeti atiyemizin parlak bir başlangıcıdır.*
- 7- *Bugüne Kut Bayramı namını veriyorum. Ordumun her ferdi, her sene bu günü tesit ederken (kutlarken) şehitlerimize Yasinler, Tebarekeler, Fatihalar okusunlar. Şühedamız, hayatı ulyatta, semavatta kızıl kanlarla pervaz ederken, gazilerimiz de atideki zaferlerimizle nigehban (bekçi) olsunlar.*

Mirliva Halil

Altıncı Ordu Komutanı

29/Nisan/1916- Bağdat¹⁰⁰

Türkiye'nin NATO'ya üye olduğu 1952 yılına kadar, 29 Nisan tarihi Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından "KUT Bayramı" olarak kutlanmaktadır. Kut'ül Amare'nin sürekli hatırlanması İngiliz derin devletinin hoşuna gitmemiş olacak ki, Türkiye'nin NATO üyeliğinin hemen ardından, İngilizlerin isteğiyle, Kut'ül Amare zaferi, hem milli eğitim müfredatından çıkarılmış hem de kutlanması durdurulmuştur. Yeni nesillerin bu zaferi bilmesi ve eskilerin hatırlaması engellenmeye çalışılmıştır.

Bu durum, İngiliz derin devletini hezimete uğratan Kut'ül Amare ve benzeri zaferlerin,其实 ne kadar büyük bir coşku ve kararlılıkla, sürekli gündemde tutulması gerekiğinin de önemini göstermektedir.

Kut'ül Amare zaferi, Türkiye'nin NATO
üyeliği sonrasında artık resmi olarak
kutlanmamaya başladı. Oysa tarihimize
deki bir çok zafer gibi bu zafer de her yıl
hatırlanmalı, bu zaferde imza atan şehit-
lerimiz gururla anılmalıdır.
(Üstte) NATO'ya üye olan ülkeler

General Townshend'in anılarından ilginç bölümler

İngiliz ordusunun Kut'ül Amare'deki komutanı General Townshend, 1920 yılında yayınlanan *Mezopotamya Seferim* (My Campaign in Mesopotamia) isimli kitabında ilginç bilgilere yer vermektedir.

Townshend'in bildirdiğine göre, I. Dünya Savaşı'nda İngiliz Ordusu saflarında, 1 milyonu aşkın Hint kökenli asker savaşmıştır. Bunların bir kısmı muharip bir kısmı da destek birliğidir. Savaş boyunca bu askerlerin 74 bini yaşamını yitirirken, 67 bin kadarı yaralandı. İngiliz 6. Hint Tümeni'nde Hindular, Sihler, Bangladeşliler, Gurkalar ve Müslüman Peştunlar vardı. Townshend, Osmanlılara karşı komuta ettiği ilk savaş olan "Kurna Muharebesi"nde Müslüman kökenli askerlerin Türklerle karşı savaşmak istemediğini anlatmaktadır. Kitabında, Hint kitalarındaki diğer Müslüman askerlerin ilerleyen muharebelerde de benzer tavırlar sergilemeye devam ettiğini yazar.¹

Tarihi kaynaklara bakıldığından, Hint Müslümanlarının, Halife'nin askerleri olarak tanımladıkları Müslüman Türklerle karşı savaşmak istemedikleri açıkça gözlemlenebilmektedir. Irak

(Solda) General Townshend
(Altta) General Townshend teslim
olduktan sonra gözaltında

cepheinin açılmasından itibaren Şii Müslüman Hintliler dahi, bölgede Türklerle karşı savaşmayı reddetmişlerdir. Irak'ta Selman-ı Pak yakınında gerçekleşen çatışmaya 3 Hint alayı katılmayı reddetmiş ve kitle halinde İngilizlere isyan etmişlerdir.²

İngilizlere karşı en büyük Hint isyanı ise Singapur'da gerçekleşmiştir. İngilizler safında Osmanlı Müslümanlarına karşı savaşmayı reddeden Hintli Müslümanlar toplu halde isyan başlattılar. 15 Şubat 1915 tarihinde başlayan bu isyan, Peştun, Moghul ve Rajput asıllı Müslümanların oluşturduğu 5. Hafif Piyade Alayı'nda çıkmıştı. Müslüman askerler, İngiliz bayrağı altında Avrupa'ya götürülmüş Osmanlı'ya karşı savaşmak istemi yorlardı. Ancak bu isyan, söz konusu alayın başında tecrübe bir subayın olmaması nedeniyle etkisiz kalmıştır. Singapur'daki İngiliz koloni yönetimi, bölgedeki Fransız ve Japon müttefiklerin de desteğini alarak isyanı bastırmıştır. Kurulan sözde askeri mahkemenin aldığı jet karar ile 850 asker ve 200'den fazla subayın oluşturduğu Müslüman alayın yarısı kurşuna dizilerek veya asılarak idam edilmişdir. Geri kalanlar ise ya ağır hapis cezalarına çarptırılmış ya da Kamerun ve Alman Doğu Afrika'sına göndерilerek Almanlara karşı savastırılmıştır. 1917 yılında ise bu birlikler Türk taraftarlığı ile tanınan "Malezya Devlet Muhafizleri" ile birlikte Aden'de, zorla Osmanlı'ya karşı cepheye sürülmüştür. Bu vahim olay, tek başına, İngiliz derin devletinin Müslümanları Müslümanlara kırdırma politikasını nasıl zorla gerçekleştirdiğini gösterir niteliktedir. Müslümanlara karşı savaşmak istemeyen cesur Hintli askerlerse, böylesine bir hainliğin içine girmektense şehit olmayı göze almışlardır.³

Kapsamlı tarihi bilgilerin, İngiliz derin devleti elemanları tarafından özenle saklandığı burada önemle belirtilmelidir. I. Dünya Savaşı döneminde Osmanlı'ya bağlı Müslümanların büyük bir kısmının Türklerle karşı savaşmayı reddettikleri ve bu nedenle de şehit olmayı göze aldıkları bilinmektedir. Fakat o döneme ait belgeler, genellikle İngilizlere ait kaynaklar ile sınırlıdır. Dolayısıyla, bu konuda İngilizlere karşı gerçekleştirilen isyanlar özenle gizlenmiş, Müslüman ittifakı tarihten silinmeye çalışılmıştır.

1. "İngiliz General'in Kut Anıları", *Al-Jazeera*,

<http://apps.aljazeera.com/interactive/kutul-amare/tr/ingilizin-aniları.html>

2. İsmet Üzen, "Türklerin Kut'ül Amare Kuşatması Sırasında İngiliz Ordusunda Bulunan Hintli Askerlerin Tutumu (Aralık 1915 - Nisan 1916)", *Akademik Bakış Dergisi*, Cilt 2, Sayı 3, 2008, s. 81

3. Emre Güç, "Hintli Askerler Singapur'da Osmanlı İçin İsyancı Etmisti", *Dünya Bülteni*, 25.07.2014

Ortadoğu Dizaynının İlk Adımı:

Sykes-Picot Antlaşması

Osmanlı'nın Ortadoğu'daki topraklarının İngiltere ve Fransa arasında paylaşımını belirleyen Sykes-Picot Antlaşması, İngiltere'nin Kut'ül Amare bozgunundan 17 gün sonra, 16 Mayıs 1916'da –henüz I. Dünya Savaşı devam ederken– İngiltere, Fransa ve Rusya arasında gizli olarak imzalandı. Gizli anlaşmanın deşifre olması ise, 1917 Ekim Devrimi'nin patlak vermesiyle Rusya'nın hem I. Dünya Savaşı'nın hem de Sykes-Picot'nun dışında kalmasıyla gerçekleşti. İngiliz derin devletinin yıllar süren kışkırtmaları, casusluk faaliyetleri ve toplum mühendisliği operasyonlarıyla zemin hazırladığı komünist ihtilalin başlamasıyla, Osmanlı pastasında hak iddia edecek en büyük güçlerden biri olan Rusya saf dışı bırakılmış oldu.

Sykes-Picot Antlaşması'na göre, Doğu Akdeniz bölgesi, bugünkü Suriye ve Lübnan kıyıları, Adana, Antep, Urfa, Diyarbakır ve Musul Fransa'ya; Doğu Akdeniz'deki Hayfa ve Akka limanları, Bağdat, Basra ve Güney Mezopotamya ise İngiltere'ye veriliyordu. Filistin'de ise, kutsal bölge olması itibarıyle uluslararası bir yönetim kurulacaktı. Bugünkü Irak ve Suriye topraklarının bulunduğu bölgenin büyük bölümü ise sırasıyla İngiltere ve Fransa mandasına bırakılıyordu.

Sykes-Picot'da Fransa'yla arasında yaptığı bu paylaşım, bölgenin tek hakimi olmak isteyen İngiltere'yi hiç tatmin etmiyordu. Musul'un Fransızlarda kalması ve Filistin'i elde edememesi İngiliz derin devletinin çıkarlarıyla hiç örtüşmüyordu. Çünkü Musul'daki zengin petrol yataklarının varlığı 1900'lerin başından beri İngilizlerin bölgeye gönderdikleri teknik heyetlerin raporlarında önemle yer almaktaydı. Ayrıca Musul'un alınması, İngiliz derin devleti tarafından muhtemel bir İslam Birliği'nin engellenmesi için de önemliydi. İngiliz derin devleti, Hindistan yolunu korumak açısından da Filistin'i tam hakimiyetine almayı önemli görüyordu.

İşin doğrusu, 1915'te Arabistan Yarımadası'nı ele geçirmiş olan İngiltere'nin asıl planı, Osmanlı'ya karşı isyana kışkırttığı Mekkeli Şerif Hüseyin'i destekleyerek Irak ve Filistin toprakları üzerinde kendisine bağımlı bir Arap

devleti kurmaktı. Mekke Şerifi Hüseyin ile Mısır'daki Britanya Yüksek Komutanı McMahon arasında böyle bir antlaşma zaten gizli olarak imzalandı. Hatta aynı esnada Şerif Hüseyin'in hasmı olan Wahabi Emir Suud ile de gizli görüşmeler yürütülmüştü. İngiliz derin devleti bölgede bu tür ikili, üçlü, beşli oyunlar peşinde koşarken, kendisinin yavaş yavaş oyunun dışına

itildiğini fark eden Fransa, bu plana karşı çıkarak İngiltere'yi bölgenin eşit paylaşımını öngören bu anlaşmaya zorlamıştı.

Sykes-Picot'ya göre Lübnan, Fransız himayesine verilmiştir.

(Solda) Sykes-Picot ile Osmanlı topraklarının parçalanmasını resmeden bir karikatür.

(Altta) Antlaşma sonrası Fransız ordusunun Beyrut'a girişi.

Bundan önce İngiltere, ne Kıbrıs'ı ne de Mısır'ı işgal ederken Fransa'nın iznine ihtiyaç duymuştu. Fransızlar da buralardan pay isteme gibi bir cürette asla bulunmamıştı. Öyle ki, 1869'da Fransızların bizzat açtığı Süveyş Kanalı'nı, 1882'deki Mısır işgaliyle hakimiyet ve idaresine alan İngilizlere karşı Fransızların, içten içe rahatsız olmaları dışında, hiçbir itirazları olmamıştı.

Ancak, İngilizlerin Çanakkale ve Kut'ül Amare hezimetlerinden sonra durum değişmişti. İngiliz derin devletinin karşısına artık, tepki veren ve baskı yapan bir Fransa çıkmıştı. Durumun farkında olan İngiltere, Sykes-Picot aşamasında Fransa'yla zıtlaşmak istemedi. Çünkü uğradığı güç ve prestij kaybı nedeniyle Fransa'yi karşısına alması doğru bir politika olmayacağından emindi.

Bu nedenle İngiltere, geçici bir süre için bağımlı hale geldiği Fransa'yi kızdırmamak için Sykes-Picot'u ortak bir paylaşım planı dahilinde kurguladı. Osmanlı toprakları üzerindeki paylaşımın, kendi işine geldiği biçimdeki

(Solda) Çanakkale Zaferi'nin temsili resmi
(Üstte) Kut'ül Amare Savaşı'nda Türk birlikleri

revizyonunu daha ileri tarih'lere bıraktı. Sykes-Picot, deşifre olmuş bir gizli antlaşma olması nedeniyle resmi olarak hayatı geçirilememese de, Osmanlı'nın dağılma sürecinde büyük ölçüde bu paylaşım esas alınmıştır. Bu gizli antlaşmanın Anadolu topraklarını içeren bölümü ise, Mustafa Kemal liderliğinde gerçekleşen Anadolu'daki Kurtuluş Mücadelesi sonrasında hayatı geçirilememiştir. İngiliz derin devleti, hala bunu telafi etmek istemekte, Türk toprakları içinde kışkırttığı PKK komünist terörü ve darbe girişimi gibi eylemlerle bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Sykes-Picot ile belirlenmiş paylaşım ile İngiliz derin devleti, büyük vaatlerle kandırıp kendi safında Osmanlı'ya karşı ayaklandırdığı isyankar Şerif Hüseyin'e verdiği sözü de bir kenara atmış oluyordu. Bu paylaşımında, Şerif Hüseyin'e bir bölge ayrılmamıştı. İngiliz derin devletinin, İslam aleminde gözüne kestirdiği münafikları parlak ve boş vaatlerle kandırıp ardından kullanıp bir kenara atma alışkanlığı konusunda, Şerif Hüseyin oldukça belirgin bir örnektir.

İngilizlerin Sykes-Picot'nun eksikliklerini tamamlaması çok uzun sürmedi. 15 Kasım 1918 tarihinde İngiltere, bölgedeki Hristiyanların güvenliği, İngiliz savaş esirlerine kötü muamele edilmesi gibi –**tarih boyunca ve günümüzde de her fırسatta kullandığı**– göstermelik gerekçelerle, Mondros

Mütarekesi'nin 7. maddesini bahane ederek Musul'u işgal etti. 24-25 Nisan 1920'de ise İtalya'nın San Remo şehrinde toplanan konferans sürecinde de İngilizler, Fransızları "kendi yöntemleriyle" ikna ederek, Suriye'ye karşılık onların Musul ve Filistin'deki haklarını elde ettiler.

Bölgedeki günümüz sınırlarının temelleri Sykes-Picot ile atılmıştır. Ancak asıl sınırlar, 1919 sonrasında yapılan (Paris ve San Remo gibi) antlaşmalarla, çeşitli revizyonlar geçirerek ve cetvellerle ince çizilerek son halerine getirilmiştir. Bu konuda belirleyici aktör, her zaman olduğu gibi İngiliz derin devleti olmuş ve bölge, deccaliyetin geleceğe yönelik planları doğrultusunda suni parçalara ayrılmıştır.

Bu suretle İngiliz derin devleti, Sykes-Picot ile parçalanma süreci başlatılan ve Balfour Deklarasyonu'yla kızıştırılan bölge toprakları üzerinde yüzüyıldır kardeşçe, barış ve huzur içinde yaşayan Müslüman topluluklarını, birbirinden yapay sınırlarla ayırmış oldu. Bölgedeki sosyal, siyasal ve kültürel dengeleri özellikle göz ardı ederek, Irak, Suriye, Ürdün, Kuveyt, Hicaz Krallığı gibi manda devletler kurdu.

İngiliz derin devleti, birlik ve tek vücut olan bir İslam dünyasının amansız bir güce, etkiye ve caydırıcılığa sahip olacağını çok iyi bildiğinden böyle bir durumu tarih boyunca kendisi için en büyük tehdit olarak değerlendirmiştir. Kendine yönelik bu tehdidi durdurmak amacıyla parçaladığı Müslüman alemi içinde milliyetçilik, mezhepcilik, aşiretçilik gibi unsurları bölücü-lük amacıyla kışkırtıp körkleyerek halen devam eden yüz yıllık fitne, kargaşa, ihtilaf, savaş ve çatışma ortamını titizlikle hazırlamıştır.

Bu süreç içinde, yarı-sömürge konumuna getirilmiş bölge ülkeleri, İngiliz güdümlü diktatörlerin idaresinde, halkın sürekli ezildiği, zulüm gördüğü, yoksulluk ve sefaletten kurtulamadığı topraklar haline dönüşmüştür. Diğer yandan da yüzyıldan beri, bu ülkelerin devasa zenginlikleri, doğal kaynakları İngiliz derin devleti ve destekçileri tarafından sömürülmüştür.

Özetle, 21. yüzyılın başlarında adı anılmaya başlayan ve İslam aleminin çok daha küçük parçalara ayrılp nihai olarak yok edilmesi ve bölgenin kayıt-sız-şartsız İngiliz derin devletine teslim edilmesi anlamına gelen Büyük Ortadoğu Projesi'ne giden süreç, Sykes-Picot ile başlatılmıştır.

(Solda) Fransız Dışişleri Bakanlığı'ndan François Georges Picot

(Sağda) İngiliz Dışişleri Bakanlığı'ndan Sir Mark Sykes

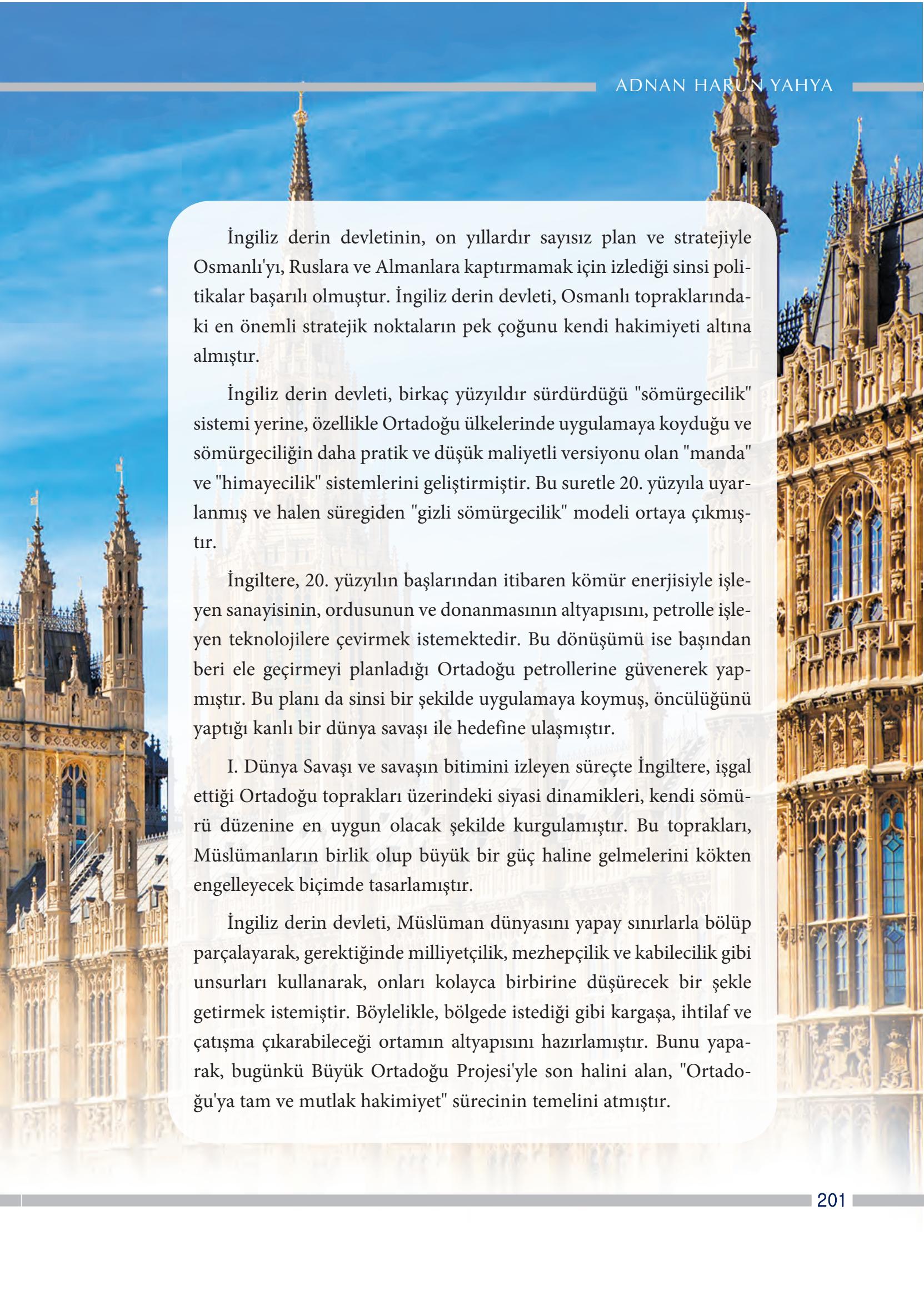
İngiliz derin devleti, Sykes-Picot ile başlattığı fakat yarımd kalan Ortadoğu'yı parçalama siyasetini, propaganda yoluyla tamamlamaya çalıştı. Harita, Sykes-Picot planına göre parçalanmış Osmanlı'yı gösteriyor.

Savaş'ın Tek Galibi: İngiltere

I. Dünya Savaşı, büyük ölçüde İngiliz derin devletinin çok önce- den planladığı gibi sonuçlanmış ve savaştan en karlı çıkan ülke İngiltere olmuştur. İngiltere, Avrupa'nın en güçlü devleti olarak ekonomide rakipsiz hale gelmiştir. İngiltere'nin, kendisine en büyük rakip ola- rak ve küresel sömürü düzenine karşı tehdit olarak gördüğü Osmanlı Devleti ve Alman İmparatorluğu yıkılmıştır. Aynı şekilde Avusturya- Macaristan ve Rusya gibi diğer büyük imparatorluklar da yıkılmış, yerlerine yeni ve güçsüz milli devletler kurulmuştur.

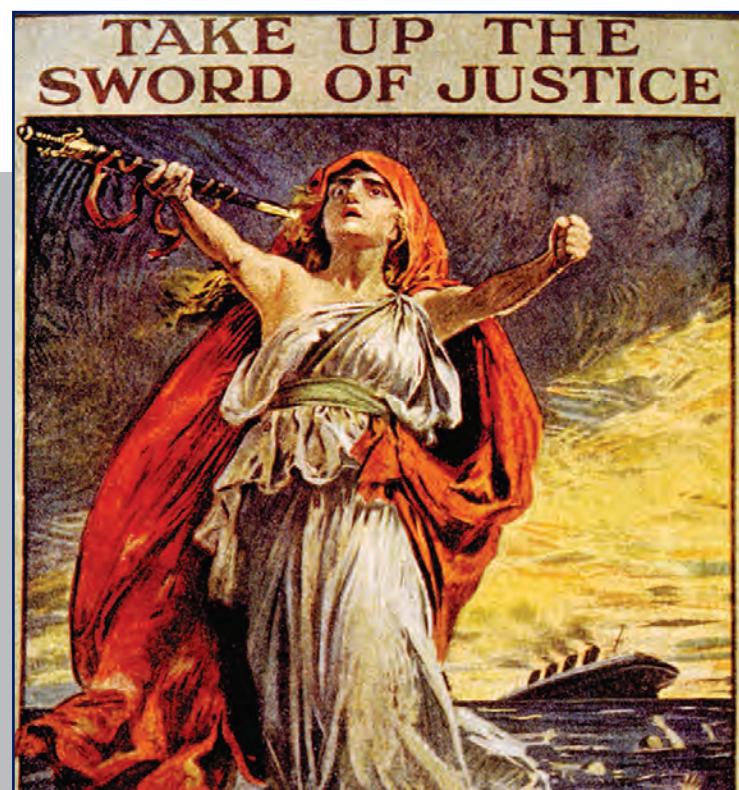
İngiliz derin devletinin, on yillardır sayısız plan ve stratejiyle Osmanlı'yı, Ruslara ve Almanlara kaptırmamak için izlediği sinsi politikalar başarılı olmuştur. İngiliz derin devleti, Osmanlı topraklarında en önemli stratejik noktaların pek çoğunu kendi hakimiyeti altına almıştır.

İngiliz derin devleti, birkaç yüzyıldır sürdürdüğü "sömürgecilik" sistemi yerine, özellikle Ortadoğu ülkelerinde uygulamaya koyduğu ve sömürgeciliğin daha pratik ve düşük maliyetli versiyonu olan "manda" ve "himayecilik" sistemlerini geliştirmiştir. Bu suretle 20. yüzyila uyaranmış ve halen süregiden "gizli sömürgecilik" modeli ortaya çıkmıştır.

İngiltere, 20. yüzyılın başlarından itibaren kömür enerjisiyle işleyen sanayisinin, ordusunun ve donanmasının altyapısını, petolle işleyen teknolojilere çevirmek istemektedir. Bu dönüşüm ise başından beri ele geçirmeyi planladığı Ortadoğu petrollerine güvenerek yapmıştır. Bu planı da sinsi bir şekilde uygulamaya koymuş, öncülüğünü yaptığı kanlı bir dünya savaşı ile hedefine ulaşmıştır.

I. Dünya Savaşı ve savaşın bitimini izleyen süreçte İngiltere, işgal ettiği Ortadoğu toprakları üzerindeki siyasi dinamikleri, kendi sömürü düzenine en uygun olacak şekilde kurgulamıştır. Bu toprakları, Müslümanların birlik olup büyük bir güç haline gelmelerini kökten engelleyecek biçimde tasarlamıştır.

İngiliz derin devleti, Müslüman dünyasını yapay sınırlarla bölüp parçalayarak, gerektiğinde milliyetçilik, mezhepcilik ve kabilecilik gibi unsurları kullanarak, onları kolayca birbirine düşürecek bir şeke getirmek istemiştir. Böylelikle, bölgede istediği gibi kargaşa, ihtilaf ve çatışma çıkarabileceği ortamın altyapısını hazırlamıştır. Bunu yaparak, bugünkü Büyük Ortadoğu Projesi'yle son halini alan, "Ortadoğu'ya tam ve mutlak hakimiyet" sürecinin temelini atmıştır.

(Sağda) I. Dünya Savaşı sırasında İngiltere'nin propaganda posterlerinden biri (Poster başlığı: *Adaletin Kılıcını Kaldırıyalım*)

(Altta) İngiliz derin devleti, "barbarlığa" karşı "medeniyet" getirme vaatleriyle tarih boyunca ülkeleri sömürmüştür, bölmek istediği toprakları kargaşa ve savaşlara sürüklemiştir.

İngiliz derin devletinin, I. Dünya Savaşı sırasında Filistin bölgesini Musevilere açarak ileride kurulacak İsrail Devleti'nin temellerini atmasının nedeni de İsrail'e veya Musevilere olan hayranlığı değil, bunun Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir parçası olmasındanandır. Musevilerin söz konusu topraklarda bulunması, Kur'an'a ve Tevrat'a uygun, hayırlı bir karardır. Fakat İngiliz derin devletinin bu karar ve uygulamayı sadece kendi çıkarları için gerçekleştirdiği bilinmelidir.

Sonuçta, başından beri savaşa giden yolu ince ince kurgulayan, öncesi ve sonrası titizlikle planlayan İngiliz derin devleti, I. Dünya Savaşı'ndan en kazançlı çıkan taraf olmuştur. Ancak İngiliz derin devletinin bu kazancının bedelini, her zaman olduğu gibi dünyanın diğer ülkeleri ve toplumları ödemistiştir.

Şeytan ve deccaliyet, insanlığa vermek istediği en büyük zarar ve yıkımı yüzyıllardır İngiliz derin devletinin eliyle gerçekleştirmiştir. I. Dünya Savaşı'nda da bu kural değişmemiştir. İngiliz derin devletinin öncülük ettiği bu korkunç savaştan geriye milyonlarca ölü; on milyonlarca hasta, sakat, yoksul insan; yerle bir olmuş ülkeler; çökmüş ekonomiler; yok olmuş aileler; açlık, yokluk ve sefalet içine düşmüş toplumlar ve kaybolmuş nesiller kalmıştır.

**I. Dünya Savaşı'nda cephede
İngiliz askerleri**

İngiliz Kralı V. George, I. Dünya Savaşı sırasında İngiliz askerlerini kontrol ederken.

Tüm ülkelerden 65.038.810 askerin katıldığı savaş, arkasında resmi rakamlara göre toplam 8.556.315 ölü, 21.219.452 yaralı ve 7.750.945 kayıp veya esir bırakmıştır. Can kayıplarının yanı sıra maddi ve ekonomik yıkım da çok büyük olmuştur. Özellikle savaş kaybeden ülkelere yüklenen ağır tazminatlar, bu devletleri ekonomik krizlere sürüklemiştir. Bu krizler, zincirleme olarak diğer ülkeleri de etkisi altına almıştır. Bunun sonucunda, 1929 Dünya Ekonomik Bühranı ortaya çıkmıştır. Ülkeler arasındaki siyasi sorunlar çözümlenmediği gibi, ağır yaptırımlar içeren antlaşmaların sonucunda ortaya çıkan yeni gerginlikler, ihtilaflara ve kutuplaşmalara neden olmuştur. Gittikçe güçlenen faşizm, nasyonal sosyalizm, komünizm gibi ideolojiler geniş bir coğrafyaya yayılmıştır. Bütün bunlarsa, çok daha büyük bir felaket olan II. Dünya Savaşı'na giden yolu hazırlamıştır.

Görülebildiği gibi İngiliz derin devleti, şeytani bir plan ile bütün dünyayı topyekûn yıkıma ve savaşa sürükleyecek sinsilikte bir yapılanmadır. Büylesine büyük bir savaşın mimarını, şu an dünyada gerçekleşen iç savaş, kargaşa ve çatışmalardan muaf görmek, bu sinsi yapılanmanın kapsamını anlamamaktan kaynaklanır. İngiliz derin devleti, daha I. Dünya Savaşı'nı kurguladığı dönemlerden itibaren bugüne dair hazırlık yapmış, her daim kargaşa içindeki günümüz Ortadoğu'sunu hayal etmiştir. Nitekim bugün Ortadoğu coğrafyasında gerçekleşen korkunç yıkım ve trajedilere yakından bakıldığından, bunların tümünün İngiliz derin devletinin menfaatleriyle tam anlamıyla örtüştüğü ve bunun 100 yıllık bir planın sonucu olduğu görülebilmektedir. Tarih sahnesindeki tüm gelişmeler, köklü bir planın sonucudur ve bir bütündür. Bu sinsi planın tasarılayıcısı ve dünya savaşı gibi trajedilerin müsebbibi de yalnızca dünyaya hakim deccali sistem olan İngiliz derin devletidir.

24 Ekim 1929'da (Kara Perşembe), tek bir günde 13 milyon hisse senedi el değiştirince borsada panik meydana gelmiş ve Büyük Buhran adı verilen ekonomik kriz başlamıştır. Bu da dahil olmak üzere dünyadaki ekonomik krizler, İngiliz derin devletinin kurguladığı deccali eylemleridendir.

III. BÖLÜM

Osmanlı'nın Yıkılış Nedenleri

Dev İmparatorluk Yıkılıyor

O smanlı Devleti'nin en geniş sınırlarına ulaştığı 1683 yılında, devletin yüzölçümü, etki alanları ile birlikte 24 milyon km²'yi buluyordu. Dünyanın dört bir yanı, İslam Halifeliği'nin merkezi İstanbul'dan yönetiliyordu. İngiliz derin devleti için bu İmparatorluk, hem dünyaya hakimiyeti hem de İslam camiasını temsil etmesi nedeniyle oldukça riskli görülmüyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun duraklama dönemine girmesi, İngiliz derin devletinin Osmanlı üzerindeki sinsi emellerini gerçekleştirmesi için bir adım olmuştur. Aslında duraklama aşamalarını da hazırlayan yine İngiliz derin devletidir. Ortam müsait hale geldiğinde, İngiliz derin devleti çeşitli taktiklerle Osmanlı egemenliğini eline almayı başarmıştır. Osmanlı İmparatorluğu, 24 milyon km²'lik coğrafya hakimiyetini kaybettiği gibi, dini, milli ve manevi değerlerinden de büyük ölçüde uzaklaşmıştır. Bir bakıma İngiliz

derin devleti, hedeflediği yozlaşmış toplum modelini Osmanlı üzerinde uygulamaya başlamış ve onu adım adım çöküse götürmüştür.

Osmanlı'nın yıkılış sebeplerini detaylı olarak incelemek önemlidir. Osmanlı'yi çöküse götüren bütün aşamalarda İngiliz derin devletinin sinsi taktikleri görülebilecek, dindar bir toplumun nasıl materyalizme sürüklendiği izlenebilecek ve deccali bir akımın münafikane yöntemlerle nasıl felaket getirebildiği anlaşılabilecektir.

Osmanlı'yi yıkıma götüren sebepleri çeşitli başlıklar altında inceleyelim:

1. İngiltere'ye Verilen İmtiyazlar ve İlk Borçlanma

İngiliz derin devletinin Osmanlı'ya ilgisi, Kraliçe I. Elizabeth döneminde başlar. Kraliçe, Privy Council üyesi William Harborne'u 1579'da Sultan III. Murad'a elçi olarak gönderir ve 1583 yılında iki devlet arasında diplomatik ilişkilerin kurulmasıyla Harborne İstanbul'a yerleşir. (Privy Council: Üyeleri başbakan tarafından seçilen İngiliz devlet danışma kuruludur. İngiliz derin devletinin denetiminde hareket eder.) Diplomatik ilişkilerin kurulmasında önemli rol oynayan Harborne iki İngiliz tüccar için Osmanlı topraklarında ticaret yapma izni alır. Daha sonra Kraliçe'nin ricasıyla bu izin tüm İngiliz vatandaşları adına genişletilir. Bu, İngilizlerin Osmanlı'dan elde ettiği ilk kapitülasyonlardır. Bu ilk kapitülasyonlarla İngiltere, artık Osmanlı'nın finans sistemini ele geçirecek ilk adımı atmış olur. İngiliz kapitülasyonlarının, iki devlet var oldukça devam edeceği taahhüdünün verilmesi, Osmanlı için çöküşün kapılarını açmıştır. Bu tarihten itibaren İngiliz derin devletinin Osmanlı'yla olan ilişkileri tek taraflı olmuştur ve İngilizlerin zenginleşmesi esasına dayanmıştır.

Dönemin Osmanlı Maliyesi'ne bir göz atmak gerekirse, Kanuni Sultan Süleyman döneminde sadece Sivas vilayetinin yıllık bütçesi 20 milyon altın iken, Fransa'nın toplam bütçesi 4 milyon, İngiltere'nin ise 6 milyon altın idi. Büylesine zengin durumdaki Osmanlı Devleti, İngilizlere verdiği ilk imtiyazların ardından önemli kayıplar yaşamış ve 19. yüzyıla geldiğinde mali sistemi çıkmazın içine girmiştir. Osmanlı Devleti'nin İngiliz vatandaşlarına sunduğu bu imtiyazlar, özellikle dönemin Hariciye Nazırı (Dışişleri Bakanı)

İngiliz dostu Mustafa Reşid Paşa'nın, ölüm döşeğindeki Padişah II. Mahmut'a imzalattığı, detaylarını önceki bölümde gördüğümüz, Baltalimanı Anlaşması ile zirveye çıkmıştır.

Bu anlaşmadan sadece 20 yıl sonra Kırım Savaşı patlak vermiştir. Kâğıt üzerinde, savaşın galiplerinden gibi görünen Osmanlı Devleti, gerçekte savaştan çok büyük zarar alarak çıkmıştır. Önceki bölümde detayları anlatılan İngiliz derin devleti kontrolündeki Düyun-u Umumiye'nin kurulmasıyla Osmanlı, Avrupalı devletlerin mali denetimi altına girmiş ve ekonomik bağımsızlığını kaybetmiştir. Düyun-u Umumiye'nin kuruluş zamanı II. Abdülhamid dönemine rastlar.

93 Harbi sırasında Niğbolu'nun Rus güçlerince işgalini temsil eden resim

Burada Kırım Savaşı'nı oluşturan sebeplere dikkatli bakıldığında, savaşın zeminini hazırlayanın da, Rusya'yı bombardımana teşvik edenin de İngiliz derin devleti olduğu açıkça görülebilmektedir. Kırım Savaşı'na sürüklelenen Osmanlı-Rus Krizi sırasında Rusların İstanbul'daki delegasyonunun başındaki Aleksandr Menshikov, Mustafa Reşid Paşa'nın İngiliz Büyükelçisi Lord Stratford'un baskısı ile barışı engellediğini söylemiştir. Plan tanıdıktr. Zaten tarih boyunca hemen her Osmanlı-Rus geriliminde mutlaka İngiliz derin devletinin dahli olduğu görülebilecektir. Gerek Kırım Savaşı, gerekse birazdan detaylarını göreceğimiz 1877-78 Osmanlı-Rus veya diğer ismiyle 93 Harbi sırasında Osmanlı ordusunda İngiliz askeri danışmanların bulunduğu hatırlatmak gereklidir. Söz konusu danışmanlar, Osmanlı liderlerini ve komutanlarını savaşa sürüklemiş ve karşılığında, sadece İngiliz derin devletinin menfaatine olacak ucuz taahhütler vermişlerdir.

İngilizlerin, Kırım Savaşı sonrasında Osmanlı tarafında yer almalarının asıl sebebiyse, Osmanlı Devleti'nden bu "yardımın" karşılığını gani gani alabilmektir. Nitekim öyle de olmuştur; İngiltere, en büyük imtiyazları, bu sinsi savaş sonrasında kazanmıştır.

Kırım Savaşı'nın sonunda ilan edilen İslahat Fermanı ile Batı'da dolaşan liberal düşünceler Osmanlı'ya da girmiştir. Ancak bunların arasında Darwinizm de vardır. Kırım Savaşı sonunda İngiliz derin devleti emellerine ulaşmış, hem ideolojik hem de mali olarak Osmanlı'yı daha iyi sömürebilme imkanı bulabilmiş ve Osmanlı, çöküşe bir adım daha yaklaşmıştır.

II. Abdülhamid döneminde ise finansal açıdan çöküş en yüksek noktaya erişmiştir. 10 Kasım 1879'da, on yıllık süreyle Osmanlı hazinesinin gelirlerinden tuz, tütün, alkol ve balıkçılıktan alınan vergi kazançları, alacaklı Galata Bankerleri'ne, İngiliz-Fransız ortaklı bankalara verilmiştir. Söz konusu kurumların tümü İngiliz derin devletinin kontrolü altındadır. II. Abdülhamid, 20 Aralık 1881'de, Muharrem Kararnamesi ile Osmanlı maliyesini uluslararası mali denetime açmıştır. Böylelikle Devlet'in iktisadi faaliyetlerinin yönetimi ilk kez yabancıların kontrolüne geçmiştir.

Kırım Savaşı sırasında Balık-lava'daki limandan tekneye bindirilen hastaları temsil eden resim (William Simpson, 24 Nisan 1855)

(Solda) Kırım Savaşı sırasında
Türk süvarileri (1855)
(Altta) Kırım Savaşı'nda Türk
Topçu Birliği (1854)

İngiliz Derin Devletinin Dini Kullanması

İngiltere Kraliçesi I. Elizabeth, Osmanlı Padişahına imtiyaz mektubu yazdığında, Müslümanların Halifesine hitap ettiğinin farkında idi. Bu nedenle Katolik Avrupa ile arasına mesafe koyması gerektiğini düşünerek mektupta "**putperestliği cezalandıran hakiki Tanrı'ya taptığını**", bu yüzden de "**putperestler**" olarak gördüğü Katoliklerin amansız düşmanı olduğunu söylemiştir.

Kraliçe ve İngiliz elçileri, mektupta her ne kadar Müslümanlara yakın olduklarını iddia etseler de, bu aslında zorunlu bir tiyatrodan başka bir şey değildir. Elçiler, Londra'ya gönderdikleri mektuplarda İslam dini için "şeytani ve barbar bir din" ifadesini kullanmakta (Yüce İslam dinini tenzih ederiz), "Müslüman dostu" ifadelerini Allah adına söylemiş yalanlar olarak adlandırmaktaydılar. Allah'ın bu "yalanları" affedeceğine olan inançları da mektuplarında dile getirilmektedir.

İngilizlerin sahte Müslüman dostluğu, 450 yıl boyunca devam ederek bugüne kadar gelmiştir. İngiliz derin devletinin Müslüman düşmanlığını Osmanlı döneminin son alimlerinden Seyyid

**İngiltere Kraliçesi
I. Elizabeth**

Abdülhakim Arvasi çok güzel dile getirmiştir:

İslam'in en büyük düşmanı İngilizlerdir. İslamiyet'i bir ağaca benzetirsek, başka kâfirler, fırsat bulunca bu ağacı dibinden keser. Müslümanlar da bunlara düşman olur. Fakat bu ağaç bir gün filiz verebilir. İngiliz böyle değildir. Bu ağaca hizmet eder, besler ve Müslümanlar da onu sever. Fakat gece kimse anlamadan köküne zehir sıkar. Ağaç öyle kurur ki bir daha büyüyemez. Vah vah çok üzüldüm diyerek Müslümanları aldatır. İngiliz'in, İslam'a böyle zehir salması demek, para, mevki ve kadın gibi, nefsanı arzular karşılığında satın aldığı yerli münafikların ve soy-suzların elliyeyle, İslam âlimlerini, İslam kitaplarını ve bilgilerini ortadan kaldırmasıdır.¹ (İngiliz devletini ve halkını tenzih ederiz.)

Bu, oldukça doğru bir teşistir. Fakat kuşkusuz Abdülhakim Arvasi'nin burada işaret ettiği, masum İngiliz halkı değil, söz konusu hainliklerin derinlerinde bulunan İngiliz derin devletidir. İngiltere Devleti ve halkı, bu tanımlamalardan uzak ve münezzehtir.

Abdülhakim Arvasi

1. M. Siddık Gümüş, 'M. Siddık Gümüş Sözleri ve Alıntıları', Alıntısöz, <http://www.alintisoz.com/sozler/bu-kitab%C4%B1-dikkat-ile-okuyan-islam%C4%B1n-en-b%C3%BCy%C3%BCk-d%C3%BCc%C5%9Fman/49194>

2. Darwinizm'in Osmanlı'ya Girişи ve Milli ve Manevi Değerlerin Yitirilmesi

Kitabın ilk bölümlerinde, insanlık tarihinin en büyük bilim safsatası olan evrim teorisinin, İngiliz derin devleti üyeleri tarafından şekillendirildiğini ve dünyaya servis edildiğini detaylarıyla anlatmıştır. Darwinizm'in tüm dünyada yaygınlaştırılma sebebinin de, dünya çapında dini, manevi, ailevi ve milli duygulardan insanları uzaklaştırabilmek ve böylelikle kargaşa ve çatışmalara açık toplumlar inşa edebilmek olduğunu belirtmiştir. Bu yolla İngiliz derin devleti, deccali sistemini tüm dünyada yaygınlaştırbilecek, İslam alemini parçalarına bölerken Hristiyan ve Musevi toplumları da yozlaştırbilecek ve böylelikle toplumları dejenerasyona ve çatışmalara kolaylıkla sürükleyebilecekti.

İngiliz derin devleti, Darwinizm belasını Osmanlı'da yaygınlaştırabilmek için özel bir zaman seçmiştir. Bu, İmparatorluğun büyük ölçüde kan kaybettiği, gücünü, nüfuzunu ve etkisini yitirdiği 19. yüzyıl sonlarıdır. "Aydınlanma" kılıfı altında, yine Osmanlı bünyesindeki materyalizmi modernlik sanan bazı kişiler kullanılarak bu veba Osmanlı coğrafyasına girmiş ve oldukça sinsi bir şekilde yaygınlaştırılmıştır. İngiliz derin devleti denetiminde kurulan dernekler, kurumlar ve okullar hep Darwinizm telkini üzerine faaliyet göstermiş ve başta Hilafetin temsil edildiği güzide Türk milleti ve neredeyse tüm İslam toplumları, bir anda "Allah yok" diyen bir akımın pençesine düşürülmüştür (Allah'ı tenzih ederiz).

Vebayı bir kere zerk ettikten sonra, gerisi İngiliz derin devleti için oldukça kolay olmuştur. Darwinizm'in bünyeye girmesi ile İslam Birliği ideali ortadan kalkmış, İslam toplumu paramparça olmuş, halk büyük ölçüde dini ve mukaddesatçı kimliğini kaybetmiş ve milli duygular yerini büyük ölçüde münafikane eylemlere bırakmıştır. Artık bu aşamadan sonra, İngiliz derin devleti, ajanlarını ve propaganda yöntemlerini kullanarak Osmanlı toplumunu istediği şekilde yönlendirebilmiştir. Öyle ki, baskı altında tuttuğu II. Abdülhamid gibi padişahlara ve devlet adamlarına da istedigini yaptırır hale gelmiştir.

Dolayısıyla, Osmanlı'nın yıkılışının asıl sebebinin Darwinizm olduğunu söylemek oldukça doğru bir tespit olacaktır.

Osmanlı'ya Darwinizm Nasıl Uyerleştı?

19. yüzyılın başından itibaren Osmanlı aydınlarında ve yönetici kadrolarında Batılılaşma kültürünün hakim olduğunu görürüz. Bu dönemde Osmanlı topraklarına, ilk olarak Batı'daki bilimsel gelişmeler ve teknolojik yenilikler taşındı. Ardından Batı'nın siyasi ve ekonomik modelleri taklit edilerek Osmanlı devlet sistemi yenilenmeye çalışıldı. Osmanlı ordusu da, silahlarından kılık kıyafetine kadar yenilenme sürecine girdi. Bu Batılılaşma rüzgarı, bazı alanlarda güzel gelişmelere vesile olsa da, Osmanlı düşünce yapısını ve sosyal düzenini de etkiledi. Birçok konuda olduğu gibi felsefe ve bilim alanında da Batı'nın "mutlak" üstünlüğü kabul edildi. Avrupa'da yaygınlaşan materyalizm, pozitivizm, Darwinizm gibi ateist ideolojiler bazı Osmanlı aydınlarını çok büyük bir hızla etkisi altına aldı. Ateist olmayı, Darwin'in bilime aykırı iddialarına inanmayı, dünyayı materyalist bir göze değerlendirmeyi modernliğin ve Batiçılığın bir gereği olarak kabul ettiler. Dönemin bazı siyasetçileri politikalarını, yaşam mücadelesinde ancak güçlü toplumların ayakta kalabileceğini iddia eden Sosyal Darwinizm üzerine bina ettiler. Osmanlı'nın sonunu getiren ise, Allah'ı inkar eden bu Darwinist akım oldu. 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren Ernst Haeckel, Herbert Spencer, Auguste Comte gibi birçok materyalist düşünürün kitapları, bir kısım Osmanlı aydınları arasında elden ele dolaşmaya başladı. 200'den fazla materyalist ve Darwinist eser Türkçe ve Arapça'ya çevrildi.

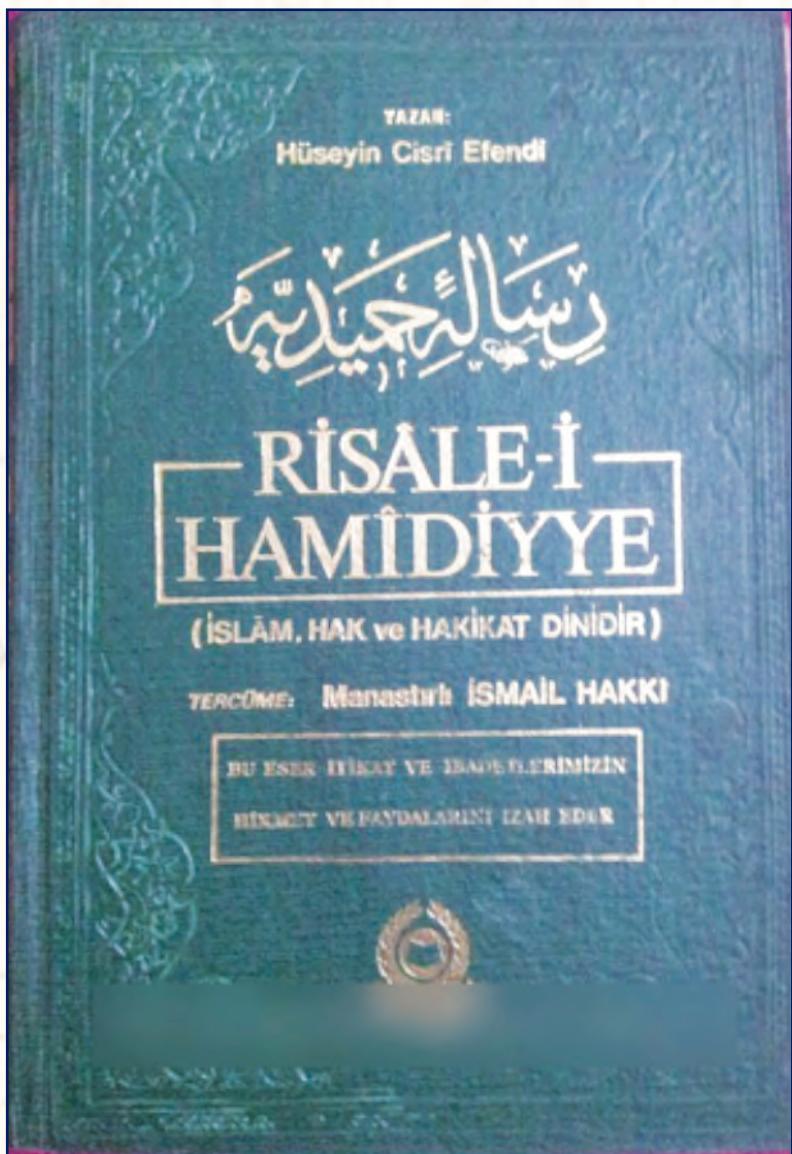
Örneğin Osmanlı subay ve yöneticilerinin yetitiği Tıbbiye, Mülkiye, Hukuk Fakültesi, Harbiye gibi okullarda, materyalist kitaplar okutulmaya başlanmıştır. 1847'de Tıbbiyeyi ziyaret eden Mc Farleyn anılarında şöyle yazmaktadır:

(Okulun kütüphanesi için) çoktan beri bu kadar materyalist kitabı bir arada toplayan bir koleksiyon görmemiştim... Kanepenin üzerinde bir kitap vardı. Bu Holbah'in ateizmi anlattığı Doğa'nın Sistemi kitabının son baskısıydı. Kitabın üzerindeki notlardan çok sıklıkla okunduğunu anladım. Tanrı'nın varlığına inanmanın saçmalığını ve ruhun ölmeyeceği inancının imkansızlığını matematikle gösteren bölümler en çok okunan yerlerdi.¹⁰¹ (Yüce Allah'ı tenzih ederiz)

Görülebildiği gibi Tıbbiye'de, oldukça kısa bir zaman içinde, öğrencileri ateizme sürükleyen Darwinist inançlar ciddi şekilde yaygınlaştırılmıştı. Abdülaziz Han ise iktidara geldikten kısa bir süre sonra Darwinist eğitimin durdurulması emrini vermiş, Darwinist materyalist eğitimi savunanları görevden uzaklaştırmıştı.

II. Abdülhamid Döneminde Osmanlı'da Evrim Teorisinin Yaygınlaşması

Abdülaziz Han'ın durdurduğu Darwinist propaganda Abdülhamid döneminde zirve yaptı. Lübnan, Mısır, Suriye, İstanbul başta olmak üzere İmparatorluğun dört bir yanında Darwinist materyalist yazilar, kitaplar, der-

Lübnanlı yazar Hüseyin El-Cisr'in *Hamidiye Risalesi*, dindar görünüm altında evrim teorisi propagandası yapan bir kitabı. Evrim aldatmacası, dönemin dindar kitlelerine, söz konusu hocalar ve onların bu yayınları ile empoze ediliyordu.

giler yayınlandı, daha da vahimi Darwinizm bir çok yerde müfredata dahil edildi. Abdülaziz Han döneminde görevden alınan Darwinist materyalist devlet adamları, Milli Eğitim Bakanlığı, Devlet Basımevi Müdürlüğü, Sadrazamlık gibi hayatı konumlara getirildi.

II. Abdülhamid'in emriyle Lübnanlı yazar Hüseyin El-Cisr'in *Hamidiye Risalesi* İstanbul'da 20 bin adet basıldı ve dağıtıldı. Kitap, tümüyle materyalist, Darwinist izahlarla doluydu ve Allah'ı inkar felsefesinin Osmanlı içinde ilk tohumlarını atmak üzere derlenmişti. (Allah'ı tenzih ederiz) Ancak ilginç bir şekilde bu kitap, II. Abdülhamid'e ithafen *Hamidiye Risalesi* adını almıştı. Risalenin kısa sürede çok tanınması üzerine El-Cisr, II. Abdülhamid tarafından İstanbul'a davet edilip Malta Köşkü'nde misafir edildi ve Dördüncü Osmanlı Nişanı'yla ödüllendirildi. El-Cisr bunun dışında da II. Abdülhamid'in övgüsüne, ilgisine ve çeşitli ödüllerine de nail oldu. II. Abdülhamid'in daveti üzerine çeşitli zamanlarda üç defa İstanbul'a gelip Sultan'ın misafiri oldu.

II. Abdülhamid, *Hamidiye Risalesi*'nin Türkçe'ye tercüme edilip neşredilmesi emrini verdi. Ayrıca, Hüseyin el-Cisr'den okullarda okutulmak üzere bir akaid (iman esasları) kitabı telif etmesini istedİ.¹⁰²

II. Abdülhamid tarafından böylesine övgüye nail olan El-Cisr ve kitabı, Osmanlı'nın çöküşünü hazırlayan temel yayınlardan biriydi ve Abdülhamid'in talimatıyla bütün Osmanlı içinde yaygınlaştırılmıştı. El-Cisr, II. Abdülhamid'e ithaf ettiği bu risalesinde, -hiçbir bilimsel delili olmamasına rağmen- "mutasyonların evrimleştirmeye gücü olduğunu ve yeterli sayıda ara formun bulunduğu" iddia ediyordu. El-Cisr'e göre, güya Darwin'in teorisi İslam dini ile çelişmemekteydi.

Oysa mutasyonlar, %99 oranında zararlı, %1 oranında ise etkisiz kalan bozulma ve yıkılmalardır. Bilim insanların yeni keşifleri, "etkisiz" kabul edilen %1'lik mutasyonların da zaman içinde mutlaka zararlı etki gösterdiklerini ortaya koymuş ve bunlara sessiz mutasyon adını vermişlerdir. Dolayısıyla bugün bilimin gösterdiği gerçek, mutasyonların %100 oranında zararlı olduğunu. "Yeterli sayıda ara form" iddiası ise, evrim adına ortaya atılmış en büyük safsatalardan biridir. Zira yapılan çalışmalarda 700 milyondan fazla fosil çıkarılmış ve bunların bir tanesinin bile ara form olmadığı tespit edil-

mişti. Şu ana kadar canlıların birbirlerinden evrimleştiğini gösteren TEK BİR TANE BİLE ARA FOSİL bulunamamıştır; bulunması da imkansızdır. Bulunan yüz milyonlarca fosilin tümü, hiçbir değişim geçirmemiş, tam ve mükemmel canlılara aittir. Nitekim Darwin bile, ara fosil bulunamaması durumunda teorisinin tümüyle çökmüş olacağını kitabında açıkça belirtmiştir:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarılamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.¹⁰³

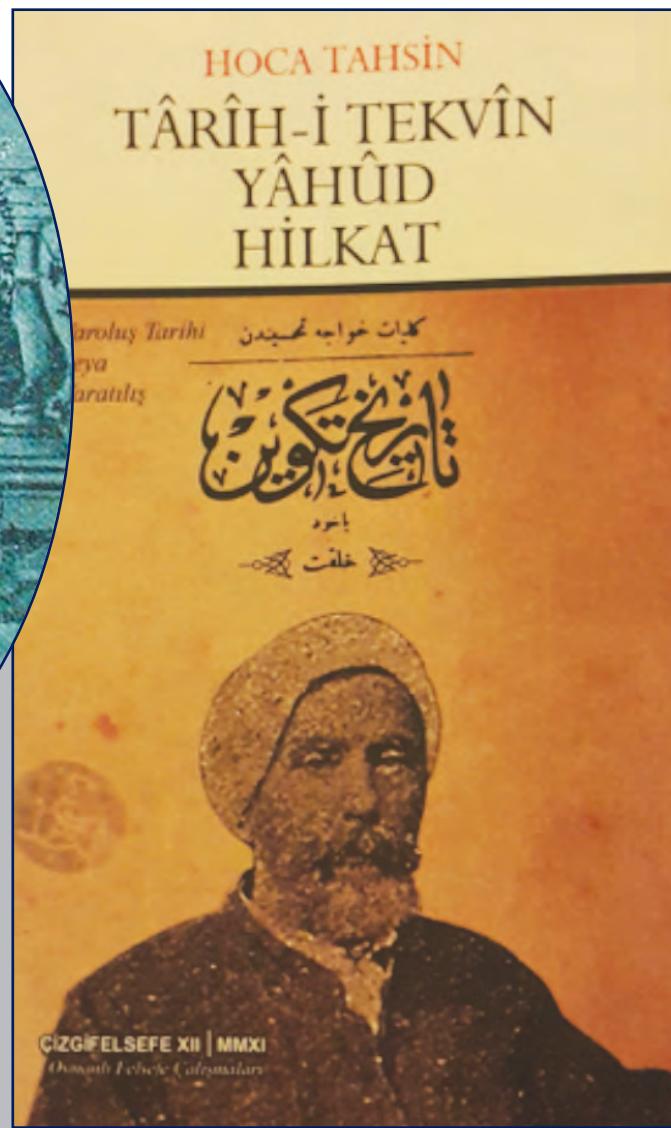
El-Cisr, bütün bu safsataları savunurken aynı zamanda, "Allah yok" diyen bir teorinin Kur'an ile çelişmediğini iddia edecek kadar da ileri gitmiştir. Yazdığı *Hamidiye Risalesi*, güya "Darwin'in teorisinin Allah'ın varlığı inancıyla çelişmediği ve evrim teorisinin dine uygun biçimde yorumlanabileceği, bazı ayetlerin bu açıdan sözde müteşabih yorumlanmasıının mümkün olduğu" tarzında bilim dışı ve Kur'an dışı iddilarla doludur. Dönemin dindar kitlelerine, söz konusu yazar ve hocalar yoluyla bu büyük aldatmaca işte bu yöntemlerle empoze edilmiştir. Öyle ki, el-Cisr'in bu risalesi Türkçe'ye, Urduca'ya ve diğer pek çok dile çevrilmiştir; Suriye ve Türkiye'de pek çok alim, özellikle de El-Ezher'deki alimler tarafından kabul görmüştür. El-Cisr'in kendisi de El-Ezher mezunudur.

İstanbul Üniversitesi'nin başlangıcı olarak kabul edilen ve II. Abdülhamid tarafından kurulan Darülfünun'un rektörü Hoca Tahsin Efendi de ilk Darwinistlerdendi. Üstelik görevde II. Abdülhamid tarafından özel olarak getirilmişti. Sadrazam Reşit Paşa tarafından Avrupa'da eğitime gönderilmiş ve aldığı eğitim sonrasında materyalist olmuştu. *Tarih-i Tekvin (Yaratılış Tarihi)* makalesinde: "*Bütün kainat ve varlığa hükmenden tekamül (evrim) kanunu gereğince kainatın gelecekte erişmiş olacağı değişim merhalelerinden bahsediyordu.*¹⁰⁴

Hoca Tahsin Efendi, *Varoluşun Tarihi* veya *Yaratılış* kitabında ise kائناتın oluşumunu, insan ve diğer canlıların meydana gelişini evrimle açıklamasıyla ve evrimi yaygınlaştırmasıyla ünlüydü. Materyalist felsefeyi benimsediği için "Mösyö Tahsin" olarak da anılıyordu. Hoca Tahsin Efendi, El-Ezher mezunu evrimci Cemaleddin Afgani'yi İstanbul'a getirtmiş ve İstanbul Üniversitesi'nde evrim propagandası yapmasını sağlamıştı. Afgani de, Hüseyin El-Cisr'in evrimci kitabının önemli savunucularındandır. Hoca Tahsin çok sayıda öğrenci yetiştirmiştir, "yetiştirdiği gençlerin itikadını bozduğu" gerekçesiyle daha sonra görevden alınmıştır. Ancak yetiştirdiği materyalist talebeler, Osmanlı'nın dört bir yanındaki köylere kadar hoca olarak gitmiş ve eğitim vermiş, böylelikle Darwinizm Osmanlı'da hızla yayılmıştır.

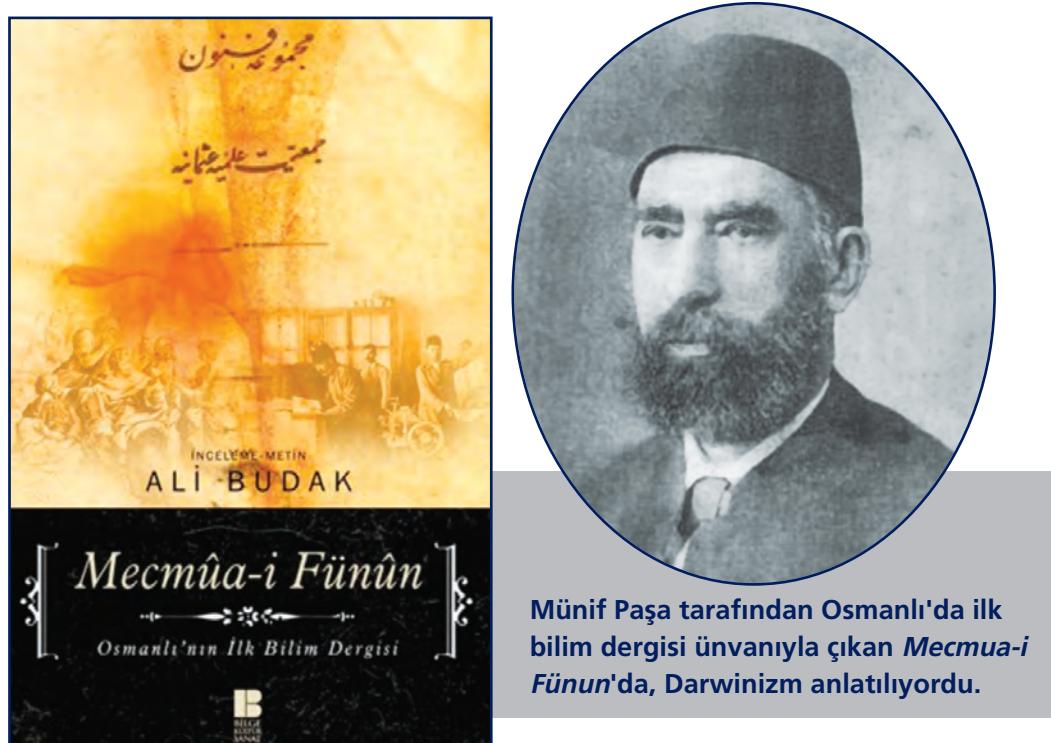
İstanbul Üniversitesi'nin başlangıcı olarak kabul edilen ve II. Abdülhamid tarafından kurulan Darülfünun'un rektörü Hoca Tahsin Efendi de ilk Darwinistlerdendi. Kitabı, Darwinist propaganda örneklerinden biridir.

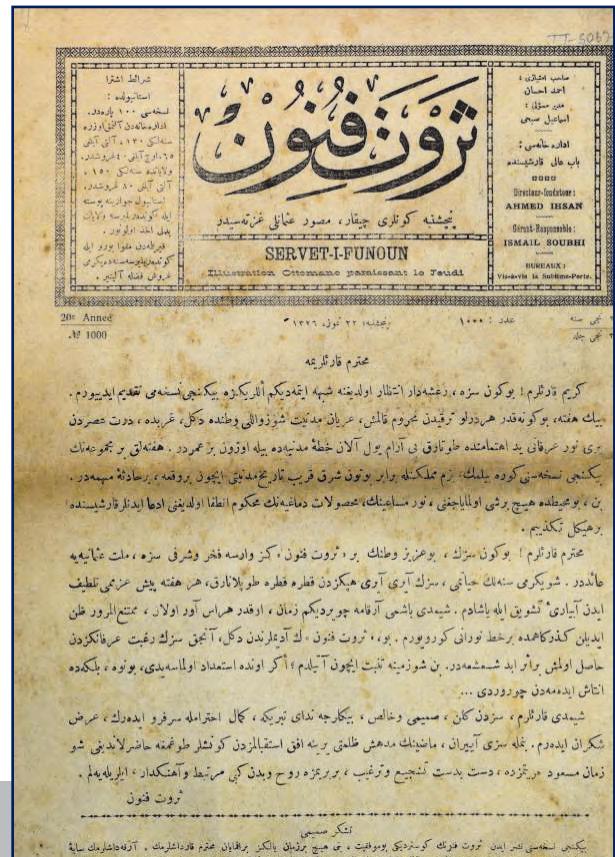

Darülfünun'da kaynak eser olarak bir başka evrimci Ahmet Mithat Efendi'nin makale ve kitapları da okutulmactaydı. 1871 yılında Ahmet Mithat Efendi tarafından basılan *Dağarcık* dergisi yoğun olarak evrim propagandası yapıyordu ve on binlerce basılıp bütün Osmanlı'ya dağıtılmıştı. Ahmet Mithat Efendi yazılarında kendince, "insan, bir nevi hayvan olduğu için, vahşilik doğasının gereğidir" diyor ve sosyal Darwinizm'in şiddet unsurunu şu şekilde savunuyordu:

İntikam bir nevi hakkaniyet ve adalet-i vahşiyanedir. Lezzet almak için fenalık edildiği pek nadir olup bunların kaynağı genellikle hirs, şan ve menfaattır. Bu halde, doğamızın özünde olan kötü davranışların bize zarar vereceğini nereden çıkarırız? Deve dikenî yırtıcı ise, yaratılışı böyle olduğu için-
dir.¹⁰⁵

II. Abdülhamid dönemi Maarif Nazırı (Milli Eğitim Bakanı) Münif Paşa'nın kurduğu, Cemiyet-i İlmiye-i İslamiye grubunun amacı da "bilim dergileriyle materyalizmi ve evrimi anlatmaktı". İlk bilim dergileri olan *Mecmua-i Fünun* evrim yazılarından oluşmuştur. Sultan Abdulaziz, kendi döneminde, Darwinizm propagandası yapması sebebiyle Münif Paşa'yı görevinden almış ama Münif Paşa, II. Abdülhamid döneminde tekrar Milli Eğitim Bakanlığı'na getirilmiştir.

Materyalist ve Darwinist felsefe yazılarıyla tanınan Servet-i Fünun Dergisi, Abdülhamid dönemindeki Darwinist yayınlarından biridir. (1892)

Bu Darwinist ve materyalist eğitim çok hızlı sonuç vermiş ve Osmanlı aydınları, materyalizm ve pozitivizmin merkezi olan Edebiyatı Cedide yani Yeni Edebiyat akımı ve bu akımın yayın organı, *Servet-i Fünun Dergisi* etrafında toplanmaya başlamışlardı. Hareketin önde gelen şair ve yazarlarından, Abdülhak Hamit ve Recaizade Mahmut Ekrem, Türk İslam toplumunun manevi duygularını zedeleyecek şu sapıkın fikirlerle ortaya çıkıyorlardı:

İslam medeniyeti devrini tamamlamıştır.

Batı'da düşüncesiyle, sosyolojisiyle ve tekniği ile yeni bir medeniyet çıkmıştır.

Bu medeniyet, Osmanlı Devleti'ni er ya da geç yıkacaktır.

II. Abdülhamid döneminde yayınlanan Sabah Gazetesi'nin başyazarı Şemsettin Sami ve İkdam Gazetesi'nin başyazarı Ahmet Cevdet de evrimci-

**Abdülhâmid döne-
minde yayınlanan ga-
zetelerin başyazarları
Ahmet Cevdet (solda)
ve Şemsettin Sami
(alta) evrimcidirler.**

dirler. Şemsettin Sami'nin 1878 yılında yazdığı *İnsan* isimli kitap, Doktor Ethem Necdet'in *Tekâmül Kanunları* ve Celal Nuri'nin *Tarih-i Tedenniyat-ı Osmaniye: Mukadderat-ı Tarihiye* (Tarihin Diyalektiği) kitapları, Abdülhamid döneminin Darwinist kitaplarından bazalarıdır. *Tercüman-ı Hakikat Gazetesi*'nin başyazarı Ahmet Mithat Efendi ile birlikte dönemin üç büyük gazetesi de evrimevcilerin kontrolündedir. Dönemin bir başka önemli gazetesi olan *Ceride-i Havadis*'in baş yazarı da Beşir Fuad'dır. Fuad ve ismi zikredilen diğer yazarlar, Türk ateizmini Osmanlı'da ilk yaygınlaştıran kişiler olarak kabul edilmektedir. *Ceride-i Havadis*, Osmanlı'da ilk yarı resmi gazete olarak İngiliz diplomat ve gazeteci William Churchill tarafından çıkartılmıştır. Bir bilim ve edebiyat dergisi görünümüyle her ne kadar zamanın yazarlarını toplasa da gazetenin asıl çıkış amacı; İngilizlerin ekonomik ve siyasi çıkarlarına yönelik bir kamuoyu oluşturmaktır. Zira 1835-1837 yılları arasında İstanbul'da İngiliz elçilik sekreterliği yapmış olan David Urquhard, yaptığı araştırmalarla Osmanlı İmparatorluğu'ndaki İngiliz etkisi konusunda dikkat çekici sonuçlar ortaya koymustur.

tirmalar sonucu; "zengin hammadde kaynaklarına ve geniş bir pazara sahip Osmanlı İmparatorluğu'nun, İngiliz çıkarları için yararlı olacağı"nı Kraliyet ailesine rapor etmiştir.

William Churchill, *Ceride-i Havadis*'te, örtülü bir şekilde İngiliz çıkarlarını, Osmanlı kamuoyuna benimsetmeye çalışmıştır. Nitekim, bu yılları takiben İngiliz sanayisinin hammadde ihtiyacı Osmanlı'dan karşılaşacak ve İngiliz mallarının sürümü -Osmanlı sanayinin iflası pahasına- artacaktır. Kıbrıslı Türk bilimadamı Niyazi Berkes, bu durum hakkında İngilizlerin hayretlere düştüğünü ve Osmanlı devlet adamlarının bu kadar saf olmalarıyla kendilerince alay ettiklerinden bahseder. (Dönemin devlet adamlarını tenzih ederiz.)¹⁰⁶

Abdülhâmid döneminde *Servet-i Fünun* ile birlikte *İçtihad*, *Piyano Mecmuası*, *Envar-ı Zeka*, *Yirminci Asırda Zeka Mecmuası*, *Güneş*, *Hevran*, *Mecmuâ-i Ulüm*, *Saadet*, *Afak ve Felsefe Mecmuası* isimli dergiler de evrim saf-

Abdülhâmid döneminde İngiliz William Churchill tarafından çıkarılan *Ceride-i Havadis* (yanda), İngiliz çıkarlarını Osmanlı kamuoyuna örtülü bir şekilde benimsetmeye çalışmıştır.

(Solda) İstanbul ve Kahire'de yayınlanan evrimci felsefe dergisi *İctihad Mecmuası*, Abdülhamid döneminin bir başka Darwinist yayınıdır. (1904)

(Sağ alta) Arap dünyasında evrimden ilk bahseden *El-Muktataf Dergisi* (Sol alta) Selanik'te yayınlanan *Bahçe Dergisi*'nde Darwin'in hayatını anlatan yazı. (1909)

الْفَنْطَقُ
الجزء الأول من السنة الثانية
العلم

ما يصدق العلم مثلاً على سرعة الرياح وتغير الأحوال فنراه نارة معنباً معيناً في نواحي الماء كله طود من الأخطايد . ونراه وقتاً ميسوطاً يشتت عنا خلة تعدد نسبات الماء وتلائمه اناس الرياض . ونراه يتساهي متلذاً متراكماً متصدر تختة اذال الماء . ونراه تغيب بهادي الرياح ففرقة اي مجرى وغلو من السماء تأثر كالم يكن . لافي الوجود وجود . وهو الذي نسكب منه ميازب الجود والرحمة وتفض بنابع الحياة والحياة قوي من الأرض ربها وتهش متها وهو زينة للجاء ووضع لنزل المعراء وله درائن الريوي حيث غال

وقد نشرت ابدي الجنوب معارقاً على المجرّد دكماً الى الحوى حل الاخرى يطرزها قوس العباب باخضى على احمر في اصفر اثر ميسن كاذبال خروقات سبي غلائل مصبغة والبعض اقصى من بعض فلادى نصفها وعلمنها وحال صعبها لا يقابلها انسان الا رأى فيها شيئاً جهازاً واحداً بطرق الى المعرفة اسياها سيلاؤ لا يجاوز انسان بالطبع مائل الى معرفة الاساس ولذلك ارجنا المحررقة . ادب بي تدل على صورة جبل من يطل على قبورنا لا انت الرياح عند بصدتها فتصعد بمحارق حليع اعاده فتحها بالقديم ثم تتركه وتبدل على اصحاب المأتم به في جهة الاسم المرسومة

satasının Osmanlı içinde yayılmasına neden olmuş ve bu korkunç aldatma-
ca nedeniyle Osmanlı toplumu kısa sürede yozlaşma ve çöküse doğru sürüklənmişdir.

II. Abdülhamid döneminin eğitim sistemi, evrim safsatasını yaygınlaştı-
ran birçok materyalist yetiştirmiştir. Bu dönem ve sonrasındaki bazı isimle-
re ve onların İslam'a aykırı görüşlerine örnek vermek gerekirse:

Ahmet MİTHAT EFENDİ: Evrim teorisinin Osmanlı'daki ilk savunucularındandır. Ahmet Mithat, Sultan Abdülaziz tarafından görevden alınmış, fakat Abdülhamid tahta çıktıktan sonra İstanbul'a geri çağrılmıştır. Abdülhamid, kendisine *Tercüman-ı Hakikat Gazetesi*'ni kurdurmuş ve bu gazete, Saray'ın yarı resmi yayın organı olmuştur. 1921 yılına kadar yayına devam eden *Tercüman-ı Hakikat Gazetesi*'nde, Osmanlı'nın ünlü Darwinist yazarları Ahmet Cevdet ve Ahmet Rasim gibi kişiler de düzenli olarak evrimi savunan makaleler yayınlamışlardır. Ayrıca Abdülhamid, Ahmet Mithat'ı Matbaayı Amire'ye (Devlet Basımevi) müdür olarak da atamıştır.

Ahmet Mithat Efendi'nin yazılarından bazılarının başlıklarını söyledir: "Adem ve Orangutan", "Hayvanatın Hissi", "İnsan Tenha Yaşasa Ne Olur"... Evrimci Ahmet Mithat'ın "İnsan Tenha Yaşasa Ne Olur" yazısının konusu, insanın sözde tamamen hayvani bir geçmişe sahip olduğu, güya zamanla gelişerek bugünkü düzeye ulaştığı, bir bebeğin hayvanlar arasında yaşaması durumunda sözde tamamen hayvani özellikler göstereceği gibi yanılıqlar içermektedir.

Ahmet Mithat'ın yine okullarda okutulan "Dünyada İnsanın Zuhuru" makalesi ise, "İnsanlar bir nevi hayvan olduğundan bu nevin dünya yüzünde nasıl türemiş olduğunu elbette merak ederiz" cümlesiyle başlıyordu. Yazıda baştan aşağı Darwinist hurafeler anlatılıyordu.

Ahmet Mithat'ın okullarda okutulan "İntikam" başlıklı makalesinde ise vahşiliğin sözde insanın doğasının bir gereği olduğu, yani sosyal Darwinizm anlatılıyordu:

*İntikam bir nevi hakkaniyet ve adalet-i vahşiyanedir... Bu halde, doğamızın özünde olan kötü davranışların bize zarar vereceğini nereden çıkarırız?*¹⁰⁷

Mehmet Esad SAFVED PAŞA: Ahmet Mithat, Abdülhamid döneminin Milli Eğitim Bakanlarından Mehmed Esad Safvet Paşa ile de yakın dosttur. Safvet Paşa, Abdülhamid'in emriyle, yine evrimci Hoca Tahsin Efendi'yi İstanbul Üniversitesi'ne rektör olarak atamıştır. Osmanlı'nın eğitim sistemini tamamen değiştiren ve sözde Avrupa standartları getiren (yani Darwinizm'i eğitim sisteme yerleştiren) kişilerden biridir. O dönemde Darwinist eğitimin merkezlerinden biri olan Galatasaray Lisesi'nin kurucularındandır.

Safvet Paşa, Hürriyet gazetesinin kurucusu Sedat Simavi'nin de dedesidir. Safvet Paşa aynı zamanda 1876 yılındaki Abdülaziz darbesinin mimarlarından dadır.

Ahmet RIZA: Pozitivizmin dünya vatandaşlığı görüşünü kabul etmiştir. İngiliz dostu olduğu ve İngiliz gibi giyindiği için İngiliz Ahmet Rıza olarak tanınmıştır.

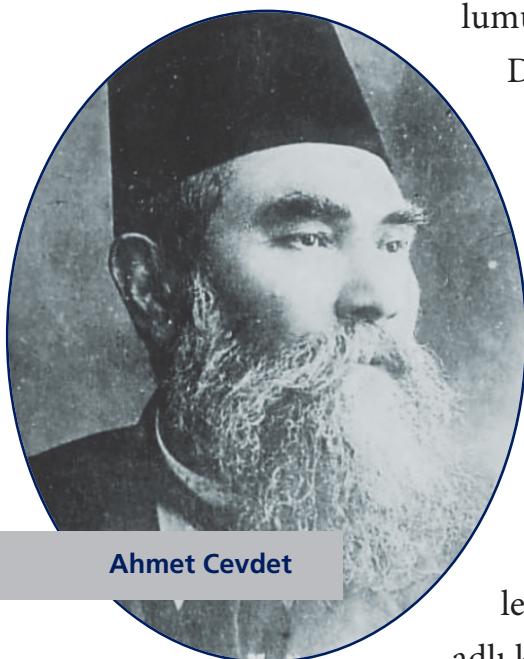
Salih ZEKİ: Ders verdiği Robert Kolej, Darüşşafaka, Mülkiye ve Darülfünun'da Auguste Comte'un materyalist fikirlerini anlatmıştır.

Rıza TEVFİK: Herbert Spencer'i ve Darwin'i ustast olarak benimsemiştir. Çok sayıda dergide Darwinizm'i anlatan yazıları yayınlanmıştır.

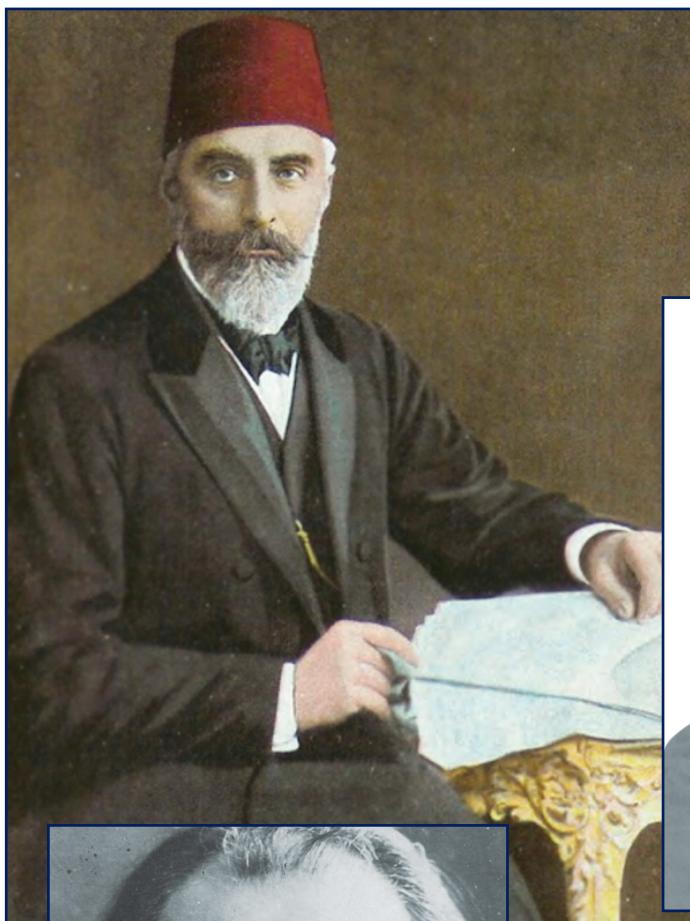
Hüseyin Cahit YALÇIN: Mülkiye'de okurken materyalist olmuştur. Evrim teorisini maddeciliğin gereği olarak görmüş ve Yaratılışı reddetmiştir.

Ahmet ŞUAYB: Hukuk Fakültesi ve İstanbul Üniversitesi'nde hocalık yapmıştır. Comte'un fikirlerini savunmuştur.

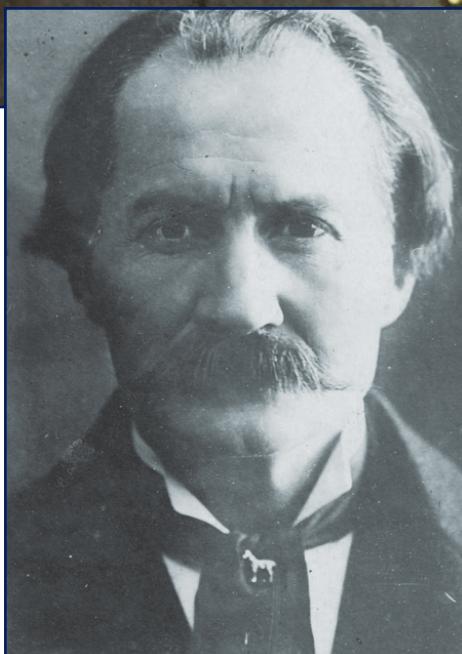
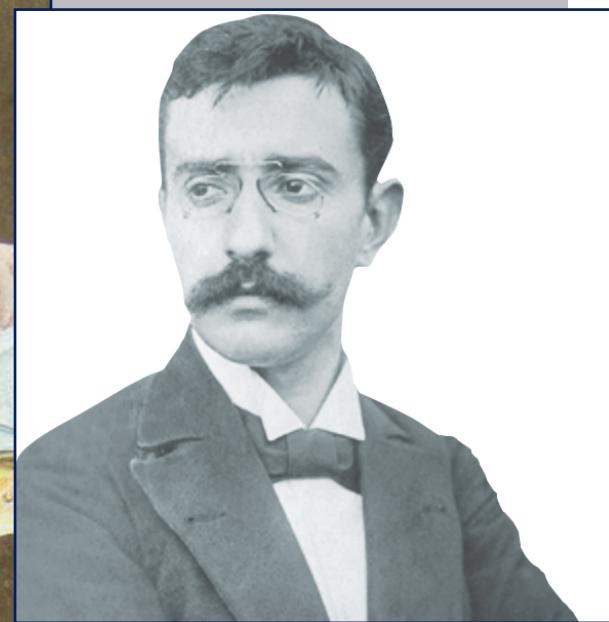
Abdullah CEVDET: Tibbiye'de evrimci düşüncelerle tanışan Abdullah Cevdet, neredeyse 28 yıl boyunca aralıksız çıkardığı *İçtihad* adlı dergide, ayrıca yaptığı çeviriler ve yazdığı kitaplarda maddeci, evrimci ve ateist görüşlerini dile getirmiştir. Bu yıkıcı görüşleri Osmanlı toplumunu oldukça olumsuz etkilemiştir. Sosyal Darwinist'tir. "Batı'dan damızlık erkekler getirip ırkımızı (yani Türkleri) ıslah etmemiz gereklidir" diyecek kadar ileri gitmiştir.¹⁰⁸ Cevdet'e göre, toplumların birbirlerine üstünlüğünü de kafatası büyülüklükleri oranı belirleyecektir. Abdullah Cevdet, İstanbul'un işgali sırasında İngiliz yancılarının kurduğu İngiliz Muhipler Cemiyeti üyelerindendir. İslam alimleriyle materyalist filozofların ve biyologların fikirlerini bağdaştırmaya çalışan *Fünûn ve Felsefe* adlı kitabı yayımlamıştır.

Ahmet Cevdet

(Sol üstte) Ahmet Rıza
 (Sağ alta) Salih Zeki
 (Sol alta) Rıza Tevfik
 (En alt ortada) Hüseyin Cahit Yalçın
 (En alt sağda) Ahmet Şuayb

Abdülhamid, yazdığı onlarca makale ve kitapta Darwinizm ve ateizm propagandası yapan Abdullah Cevdet'i Viyana elçiliğine atamıştır. Bir çok tarihçi Abdullah Cevdet'i Abdülhamid karşıtı olarak bilir; oysa Cevdet, Abdülhamid'in jurnalcilerinden biridir. Viyana'ya yerleşmesi için gerekli maddi imkanı Abdülhamid sağlamıştır. Ama ilginç bir şekilde, aynı zamanda Abdülhamid'i deviren 1908 darbesinin önde gelenlerindendir.

İslam'ı materyalizmle açıklamayı amaçlayan, Peygamberimiz (sav) ve İslamiyet hakkında saygıya uygun olmayan ifadeler içeren Hollandalı tarihçi Reinhart Dozy'nin *Tarih-i İslamiyet* adlı kitabı, Türkçeleştirilerek Osmanlı'ya girmiş ve İmparatorluğun çöküşünü hızlandırmıştır. Terçüme eden: Abdullah Cevdet, 1908, II. Abdülhamid dönemi

Tabip Hayrullah EFENDİ: Abdülhamid döneminde, Tabip Hayrullah Efendi'nin "İnsanın Satışı Arzda Sureti İntişarı" (İnsanın Meydana Çıkışı ve Yaratılışı) yazısı, okullarda en çok okutulan evrimci yazılarından biriydi. Yazıda, insanın tarihinin Hz. Adem (as) ile başlayan anlatımının dışında, sözde evrimle anlatımının yapılması gerektiği anlatılıyordu.

Ziya GÖKALP: Abdullah Cevdet'in talebesidir. Materyalist bakış açısını Türk toplumu içinde yayarak toplumun büyük kesiminde manevi çöküşe neden olmuştur.

Süleyman Hüsnü PAŞA: Harbiye komutanı iken Sultan Abdülaziz'i deviren cuntanın içinde yer almıştır.

Süleyman Paşazade SAMİ: Darbeci Süleyman Hüsnü Paşa'nın oğludur. Maarif Nazırlığı ve Darülfünun Rektörlüğü yapmıştır. Dönemin ilkokul yönetmeliklerini hazırladığı gibi, İlm-i Terbiye-i Etfal adı altında çocuk eğitimi'ne yönelik çalışmalar da yapmıştır.

Beşir FUAD: Materyalist görüşe sahiptir. Abdullah Cevdet, Baha Tevfik, Ahmet Nabil ve Celal Nuri'yi materyalist yapan öğretmendir. Abdülhamid

döneminde, Jön Türk hareketinin temel ideolojilerinden olan Sosyal Darwinizm'i Osmanlı ile tanıştıran kişidir. Beşir Fuad, özellikle Claude Bernard ve Ludwig Büchner'in evrimci materyalist düşüncelerinin etkisi altında kalmıştır. 35 yaşında intihar ederek hayatına son verirken ölüm anında hissettiğini yazmıştır. Bu eylemi gerçekleştirmesindeki amacın, gerisinde ölüm anında hissedilenlere dair az da olsa bilimsel bir veri bırakabilmek olduğunu söylemiştir. O zamana kadar intihar kavramına oldukça yabancı olan Osmanlı toplumunda ve başında büyük yankı bulan bu eylem, İstanbul'da bir intihar salgını başlamasına neden olmuştur.

**II. Abdülhamid döneminin
materyalist evrimci yazarlarından
Ziya Gökalp (sol üstte),
Süleyman Hüsnü Paşa (sağ
üstte), Beşir Fuad (sol yanda)**

Baha TEVFİK: Abdülhamid döneminde Mülkiye'de evrimci olmuştur. Katıksız Avrupalılaşmayı savunmuştur. *Felsefe Mecmuası*'nda çıkan bir yazısında, felsefeci adını almaya hak kazanan bir kişinin "fenci", "ilimci" ve mutlaka "maddeci" olması gerektiğini belirtmiştir. Onun anlayışına göre metafizik "boş ve olumsuz" görülmekte, bilim ile metafizik karşı karşıya getirilmektedir. Baha Tevfik, yayınladığı *Hassasiyet Bahsi ve Yeni Ahlak* adlı kitapta dinsel ahlaka tümüyle karşı çıkmıştır. İnsanlığın geleceği için kendince çözüm olarak sunduğu iki ideoloji ise komünizm ve anarşizmdir. Geleceğin bilimsel bir anarşizm ile canlanabileceğini yanılığını savunmuştur.

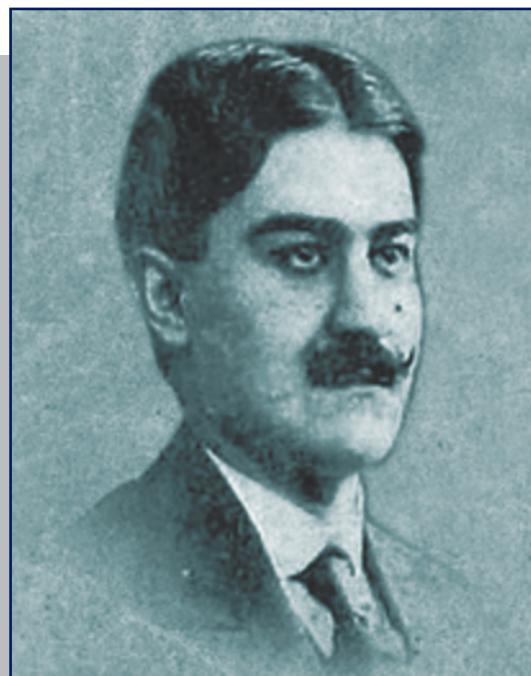
Hüseyin HİLMİ: Komünist bakış açısını Baha Tevfik'ten öğrendiği söylemektedir. 1910 yılında yayınladığı *İştirak* adlı dergide Marksizm ile ilgili birtakım yazılar yayınlanmıştır.

Subhi EDHEM: *Servet-i Fünun Dergisi* yazarı ve doğal tarih hocasıdır. Hocalık yaptığı derslerde Lamarkizm ve Darwinizm anlatmıştır.

Ethem NEJAT: Baha Tevfik'le birlikte evrimci olmuşlardır. Abdullah Cevdet'in *İctihad Dergisi*'nin yazarlarındandır. Türkiye Komünist Partisi'nin Kurucu Genel Sekreteri olmuştur.

Memduh SÜLEYMAN: Eduard Hartmann'ın *Darwinizm* kitabı tercüme etmiştir. Baha Tevfik ile birlikte Nietzsche'nin *Hayatı ve Felsefesi* kitabı yazmıştır. Osmanlı Sosyalist Fırkası ideologlarındanandır.

Celal Nuri İLERİ: Maddenin ezeli ve ebedi olduğunu kabul etmiştir. Bossuet'nin, *Tarih-i Kâinat Üzerine* adlı kitabının etkisiyle evrimci olmuştur. Celal Nuri, 1915'te İstanbul'da yayınlanan *Tarih-i İstikbal* adlı kitabında, İslam'da birtakım reformlara gidilmesi gerektiğini, bu reformları sağlayacak düşünce dizgesinin de maddecilik ve evrim olduğunu yazmıştır. Celal Nuri'ye göre madde, her an her yerde olan ve bozulması olanaksız bir şeydir. Kuvvet de maddenin ayrılmaz parçasıdır; bu ikisi birbirine bağlıdır ve birbirinden ayrı düşünülemez. Celal Nuri, kendince İslam ile evrim fikrini birlesitmeye çalışmış ama daha anlatımlarının başında Allah inancını reddederek aslında bir evrimci olarak nasıl bir ideolojiyi Osmanlı içinde yaymaya çalıştığını açıkça göstermiştir.

II. Abdülhamid döneminin materyalist evrimci yazarlarından Bahâ Tevfîk (üste), Ethem Nejat (sağ üstte), Celal Nuri İleri (sağ alta)

Osmanlı Arap Dünyasında Evrim Teorisi

II. Abdülhamid'in tahta çıktığı 1876 yılına kadar, Darwin ve evrim teorisi ile ilgili Arap dünyasında hiçbir makale ya da kitap yazılmamıştır. Evrim ile ilgili ilk kitabı basım tarihi 1882'dir. İngiliz derin devleti, 1881'de Mısır'ı işgal edince, El-Ezher Üniversitesi'ni Müslüman evrimcilerin merkezi haline getirmiştir.

Arap dünyasında Darwin'in teorisinden ilk defa, Arapça olarak basılan aylık dergi *el-Muktataf*'ta yayınlanan üç makalede bahsedilmiştir. Bu dergi, 1876 yılında Beyrut'ta Yakup Sarruf ve Faris Nimr tarafından kurulmuştur. Söz konusu üç makale, Rızkullah el-Berberi tarafından yazılmıştır ve insanın kökenini evrime bağlamaktadır. Yazılarda Lamarck'tan bahsedilmiş, Darwin'e övgülerde bulunulmuştur. Derginin ikinci sayısında üç makale daha yer almıştır. Bişara Zalzal Efendi tarafından yazılan bu makaleler antropoloji ile ilgilidir.

Söz konusu dergide evrim propagandası yapan Bişara Zalzal, 1879'da, Mısır, İskenderiye'de 368 sayfalık bir kitap yayınladı. *Tenvir-ül Ezhan* (Zihinlerin Aydınlanması) adlı bu kitap hem düzyazı hem şiir formatında olup Abdülhamid'e ithaf edilmişti. Kitapta Lord Cromer, Anglo-Sakson insanların tipik bir örneği olarak övülüyordu. Kısacası evrimci Zalzal, hem Abdülhamid hem de İngiliz Cromer ve Anglo Sakson hayranı bir zat idi.¹⁰⁹

Sözde bilimsel dergiler Mısır, Lübnan ve Suriye'de 1865 ve 1929 yılları arasında hızla çoğaldı. Bu evrimci dergilerin en önemli üçü şunlardır:

El-Muktataf (1876-1952)

El-Hilal (1892-1930)

El-Meşrik (1898-1930)

Arap dünyasında o dönemde NAHDA Hareketi olarak gelişen sözde aydınlanma hareketi de, büyük oranda evrimci dünya görüşündedir. İngiliz etkisindeki Mısır'da başlayan NAHDA hareketinin kurucusu Rifa'a al-Tahtawi

(Üstte) Mısır'da başlayan NAHDA hareketinin öncüsü Rifa'a al-Tahtawi evrimcidir.
(Solda) Yine NAHDA hareketinden Muhammed Abduh da evrimcidir.

tawi evrimcidir. Cemaleddin Afgani ve Muhammed Abduh da bu akımın onde gelenlerindendir. NAHDA akımının o dönemdeki takipçilerinin bir kısmı, aynı zamanda masondur.

Cemaleddin Afgani, Sosyal Darwinizm'in savunucusudur. İslam dünyasında milletlerin ancak birbirleri ile savaşması durumunda ilerleyeceklerini iddia etmiştir. Birçok savaş yanlısı radikal örgüt bu fikirler üzerine kurulmuş, İslam dünyasında bugün dahi devam eden şiddet sarmalı, Afgani'nin Darwinist görüşleri üzerine bina edilmiştir.

Evrimci Hristiyan Araplar, Sosyal Darwinizm'i yaygınlaştırmışlardır. Bu sayede ırkçı bir Arap milliyetciliği, Araplar arasında kısa zamanda kabul görmüştür. Benzer şekilde Jön Türkler de sosyal Darwinist olup ırkçı bir Türk milliyetciliği kabul etmişlerdir. Bu iki propaganda, binlerce yıldır bir arada olan Müslümanların arasına fitne sokmuş, bunun ardından iç isyanlar birbirini kovalamıştır. 20 yıl gibi kısa bir sürede İmparatorluk parçalanmıştır. Tüm bu sosyal Darwinist eğitim ve propaganda, II. Abdülhamid döneminde gerçekleşmiştir. Nitekim Osmanlı'nın fiili anlamda çöküşü de bu dönemde başlamıştır.

Darwinizm'in kalesi: El-Ezher Üniversitesi

Mısır'da bulunan El-Ezher, önemli eğitim kurumlarından biridir. Ancak bu kurum üzerinde Mısır'ın İngiliz sömürgesi olduğu yillara dayanan bir İngiliz derin devleti etkisi de söz konusudur. Mezun ettiği "tanınmış kişilerin" bazıları, genellikle İngiliz derin devletinin, dünyanın çeşitli yerlerindeki misyonlarını yerine getirmekle görevlendirilmişlerdir.

Müslüman Arap dünyasına evrim teorisinin kapsamlı olarak girişi, El-Ezher Üniversitesi üzerinden olmuştur. El-Ezher, Hüseyin El-Cisr gibi evrimcileri yetiştiren bir kurumdur. Darwinist Lord Cromer, ilk olarak El-Ezher Üniversitesi'nde sözde yenilik yapmış ve evrimci Muhammed Abduh'u Mısır Baş Müftüsü olarak atamıştır. El-Ezher mezunu olan Abduh, ilk Müslüman evrimcilerdendir ve sözde İslam modernizminin kurucusudur. Muhammed Abduh, Cemalettin Afgani ile birlikte Doğu'nun Yıldızı locasında mason olmuşlardır.

İngilizler tarafından 1921 yılında Kudüs baş müftüsü olarak atanın Muhammed Emin el-Hüseyin de El-Ezher mezunudur ve Muhammed Abduh'un takipçisidir. İngiliz derin devleti Filistin'de, bir yandan Museviler içinde silahlı birlikler oluştururken bir yandan da Filistin radikal milliyetçiliğini desteklemiştir. Amaç yüzyıllarca bir arada yaşayan iki halkı birbirine düşman edebilmektir. Mısır'ın İngiltere tarafından işgal edilmesini sağlayan ayaklanmanın başı Ahmet Urabi de El-Ezher mezunudur. Hizbut Tahrir'in kurucusu Takiyuddin el-Nabhani de El-Ezher mezunudur. Dahası, 1993 Dünya Ticaret Merkezi bombalamalarından sorumlu olduğu iddia edilen ve ABD'de hapisteyken 2017 başlarında hayatını kaybeden Ömer Abdurrahman da El-Ezher mezunudur. Adı geçen bu kişilerin büyük bir kısmı aynı zamanda evrimcidir.

Tüm bu evrimci kadroyu yetiştiren isim 1876-1907 yılları arasında, Mısır'ı İngilizler adına yöneten Evelyn Baring ya da asıl adıyla Lord Cromer'dır. Cromer, koyu bir evrimcidir ve aynı zamanda ırkçıdır; Batı ırkının üstünlüğüne inanmıştır. Cromer, İslam dünyasının ve Mısır toplumunun aşağı ırk olduğunu ve bu toplumların hiçbir şekilde kendi kendilerini yönetemeyeceklerini iddia etmiştir. (Türk-İslam toplumlarını tenzih ederiz) Bu yanlış inanç gereğince bu ırkların, sürekli olarak sözde "daha üstün" olan ırkların himayesinde olması gerektiğini düşünmüştür. Cromer, Anglosakson ırkının üstün olduğuna ve bu ırkın tüm dünyayı bir ebeveyn gibi yönetmesi gerektiğini inanmıştır. Doğu halklarının Batı tarafından discipline edilmesi gerektiğini iddia eden Cromer, Muhammed Abduh'u Mısır baş müftüsü olarak atamasının sebebini şöyle anlatmıştır:

Avrupalıların doğal müttefiki olan Mısırlı vatanseverler –eğer kendi iyiliklerini düşünüyorsa-, tam anlamıyla özerk bir Mısır yaratma planlarını adım adım gerçekleştirmeye umitlerinin, en iyi ihtimalle Muhammed Abduh destekçilerinin yükselmesinden geçtiğini görecelerdir.¹¹⁰

Arap dünyasında Darwinizm'in kalesi olan El Ezher Üniversitesi. 972'de cami olarak ibadete açılan bina, 989 yılında okul statüsü kazandı.

Bugün, İslam için olduğunu iddia ederek kan döken radikal örgütlerin büyük bir kısmı bu ekolün öğrencisidir. İngiliz derin devleti,其实te İslam ile ilgisi olmayan, hatta evrimci ve dolayısıyla ırkçı inançları nedeniyle İslam inancına tamamen aykırı olan bu kişileri "radikalizmin baş oyuncuları" olarak sunmakta ve aslında kendi kurguladığı oyunu bu aktörler aracılığı ile oynamaktadır. İngiliz derin devletinin eğitimiyle yetişmiş bu Darwinist ajanlar, derin devletin talebi doğrultusunda, ülkelerde terör estirmek ve istikrarsızlık ortamını güçlendirmek adına görevlidirler.

Osmanlı Döneminde Hindistan ve Pakistan Üzerinde Evrim Etkisi

Hint Müslümanlarından Seyyid Ahmed Han, evrim teorisinin, Hindistan ve Pakistan Müslümanları arasında kabul görmesini sağlayan kişidir. Muhammed Abdur'dan etkilenen Seyyid Ahmet Han İngiliz taraftarıdır. İngiliz Krallığı tarafından şövalye yapılmış ve kendisine SÖR unvanı verilmiştir. Seyyid Han, bir konuşmasında şu ifadeleri kullanmıştır:

Bizler İngiliz Hükümeti'ne bağlı ve adanmışızdır. İslam Halifesi'ne bağlı değiliz. Uzaktaki bir Halife'ye bağlı olmaktansa kendi ülkemizdeki İngiliz yöneticilere bağlı oluruz.¹¹¹

Seyyid Ahmet Han'in kurduğu Aligarh Üniversitesi, Darwinizm'in merkezi olmuştur. Birçok Hindu ve Pakistanlı siyaset adamı bu okuldan mezundur. O dönemde söz konusu üniversite çok sayıda evrimci yetiştirmiştir. Darwinizm'in bu kadar kapsamlı şekilde yaygınlaşması, Hindistan ve Pakistan'ın Osmanlı Halifeliği'nden ayrılışının altyapısını oluşturan en büyük unsurlardan biri olmuştur. Bir kısım özenti kişileri İngiliz derin devletine yaklaştırmış ve bu sayede Hindistan ve Pakistan'da Osmanlı aleyhine bir cephe oluşmuştur.

Seyyid Ahmed Han

Osmanlı'yı Bitiren Bela: Darwinizm

Tarihçi Süleyman Kocabaş, İngiliz derin devletinin hakimiyet yöntemini şu şekilde özetlemiştir:

İngiltere'nin, 18. yüzyıldan beri, sömürgecilik için uyguladığı politikanın esasları... ahlâki bozma, jurnalcılık, entrika ve yerli halkın bölünerek birbirine düşman gruplara ayrılmışydı.¹¹²

İngiliz derin devleti bu hedefine, öncelikle İmparatorluk içinde ahlaki çöküntüye altyapı hazırlayarak ulaşmıştır. Bunun için de en öncelikli yöntem, Osmanlı'nın önemli merkezlerinde, basınında, okullarında ve üniversitelerinde Darwinizm'i yaygınlaştırmak olmuştur. Hatırlanacağı gibi İngiliz derin devletinin, evrim gibi bir safsatayı ilk olarak ortaya atma ve yaygınlaştırma amacıyla da bu olmuştur. Ahlaki tüm değerlerini kaybetmiş olan ve birbirine nefret besleyen topluluklar, kısa zaman içinde o ülkenin sonunu mutlaka getirecektir. İngiliz derin devleti her zaman altyapıyı oluşturan taraftır; gerisi zaten planlandığı gibi gitmektedir.

Osmanlı söz konusu olduğunda da her şey İngiliz derin devletinin planları doğrultusunda ilerlemiştir.

Osmanlı Devleti içinde görevlendirilmiş birkaç evrimci aydın başı çekmiş, bu kişiler, "aydınlanma" ve "bilimsellik" kisvesi altında, devletin en önemli insanları gibi sunulmuşlardır. Evrim taraftarları, hiçbir bilimsel delili olmayan evrim teorisine destek bulmak amacıyla sahte deliller oluşturmaktan dahi çekinmemişlerdir. Ardından İngiliz derin devleti tarafından yönetilen Darwinist

diktatörlük, evrim safsatasını Osmanlı içinde koruma altına almıştır. Evrimi reddedenlere adeta yaşam hakkı tanınmamıştır. Bu kişilere, işyerlerinde ve üniversitelerde bulunma imkanı dahi verilmemiştir. İngiliz derin devleti, Darwinizm'in kısa süre içinde yayılacağını ve bunun beraberinde müthiş bir ahlaki çöküntünün geleceğini çoktan hesap etmiştir. Buna uygun şekilde Osmanlı coğrafyasında kısa sürede çatışma ve ayaklanmalar başlamış ve İmparatorluk, kısa süre içinde dağılıp yok olmuştur.

Her şeyden önce şunu bilmek gereklidir; Allah, "Allah yok" diyen bir devleti asla ayakta tutmaz ve asla ona yol vermez. Osmanlı'nın asıl dağılma sebebi, derin güçlerin planlarından öte, Osmanlı'da "Allah yok" diyen bu ürkütücü inkar sisteminin yaygınlaştırılması ve -Haşa- Allah'a meydan okunmasıdır. (Yüce Allah'ı tenzih ederiz). Sadece Osmanlı değil, evrimi yaygınlaştırarak kendilerini "aydın ve modern" gören ve Allah'ı inkarı, kendilerince bir üstünlük olarak algılayan hiçbir sistem ve devlet ayakta kalamaz. Allah'ın bazı ülkelere değişme ve düzelleme için süre vermiş olması kimseyi yaniltmamalıdır.

ÜST AKIL İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN İÇYÜZÜ

Allah'ın izniyle, Hz. Mehdi (as)'ın zuhuruyla birlikte insanlar ve devlet sistemleri, içine düştükleri derin hatanın büyülüğünü görecek ve Darwinizm belasını terk edeceklerdir. Akı selim her kişi, Osmanlı'nın yıkımını Allah'tan gelen büyük bir ders olarak görmeli ve Darwinizm belasına karşı fikri ve ilmi olarak mücadele etmelidir.

Yüce Rabbimiz, yıkıma uğrayan her ülke halkın, doğruya bildikleri halde vicdanlarına zulmetmeleri sonucunda bu son ile karşılaşlıklarını ayetlerinde şöyle bildirir:

Ey cin ve insan topluluğu, sizinden size ayetlerimi aktarıp-okuyan ve size bu karşı karşıya geldiniz gününüzle sizi uyarıp-korkutan elçiler gelmedi mi? Onlar: "Nefislerimize karşı şahadet ederiz" derler. Dünya hayatı onları aldattı ve gerçekten kafir olduklarına dair kendi nefislerine karşı şahadet ettiler. Bu, halkı habersizken, Rabbinin ülkeleri zulüm ve helak edici olmadığınındandır. (Enam Suresi, 130-131)

İşte böyle; çünkü Allah, hakkın ta Kendisi'dir. O'nun dışında, onların tapıntıları ise, şüphesiz batılın ta kendisidir. Gerçekten Allah, yücedir, büyütür. (Hac Suresi, 62)

II. Abdülhamid'in Arması, İngiliz Kraliçesi Victoria Tarafından Hazırlatılmıştır

II. Abdülhamid, hakimiyeti döneminde büyük ölçüde İngiliz derin devletinin baskısı altında kalmış Osmanlı padişahlarından biridir. Öyle ki, Abdülhamid'in armasını dahi, İngiltere Kraliçesi Victoria hazırlatmıştır. Armanın tasarımını, İngiliz tasarımcı Prens Charles Young'a aittir. II. Abdülhamid tasarıma bazı eklemeler yapmış ve tasarımını 1882'de resmi arma haline getirmiştir.

Armanın en üstünde Padişah Tuğrası, Güneş ile çevrelenmiştir. Bu, üzerinde Güneş batmayan İngiliz imparatorluğu'nun Osmanlı'yı çeveçevre kuşatması manasına gelmektedir. Hilafet Sancağı ve Osmanlı Sancağı da İngiliz Güneş'i'nin altında olacak şekilde motife işlenmiştir. Ortadaki figür, gerçekte İngiliz Kralliyet asasındaki elmasdır. Asayı, yani Krallığı temsil eder. Merkezden çıkan kılıç ve mızrak benzeri figürler İngiliz Kralliyet tacında da vardır.

3. Osmanlı'da İçki, Kumar, Fuhuş ve Ahlaki

Dejenerasyonun Yaygınlaşması

II. Abdülhamid'in, hakimiyeti döneminde büyük ölçüde İngiliz derin devletinin baskısı altında kalmış Osmanlı padişahlarından biri olduğunu belirtmiştik. Bu sebepledir ki, iktidarda olduğu yıllarda Osmanlı Devleti, yalnızca maddi anlamda değil, manevi anlamda da büyük bir çöküş yaşamıştır. II. Abdülhamid, Yıldız Sarayı'nda adeta ablukaya alınmış ve kendisini kuşatan İngiliz derin devletinin oyunlarına yenik düşmüştür. Dolayısıyla, o dönemde İngiliz derin devleti, Darwinist propagandanın yanı sıra, ahlaki dejenerasyonu yaygınlaştıracak her yolu denemiştir. Osmanlı'da;

İlk raki fabrikasının ve birahanelerin açılması,
 Genelevlerin ve gayri meşru hayatın yaygınlaşması,
 Avrupa'ya şarap ihracatı yapılması,
 Kumarın yaygınlaşması II. Abdülhamid döneminde gerçekleşmiştir.

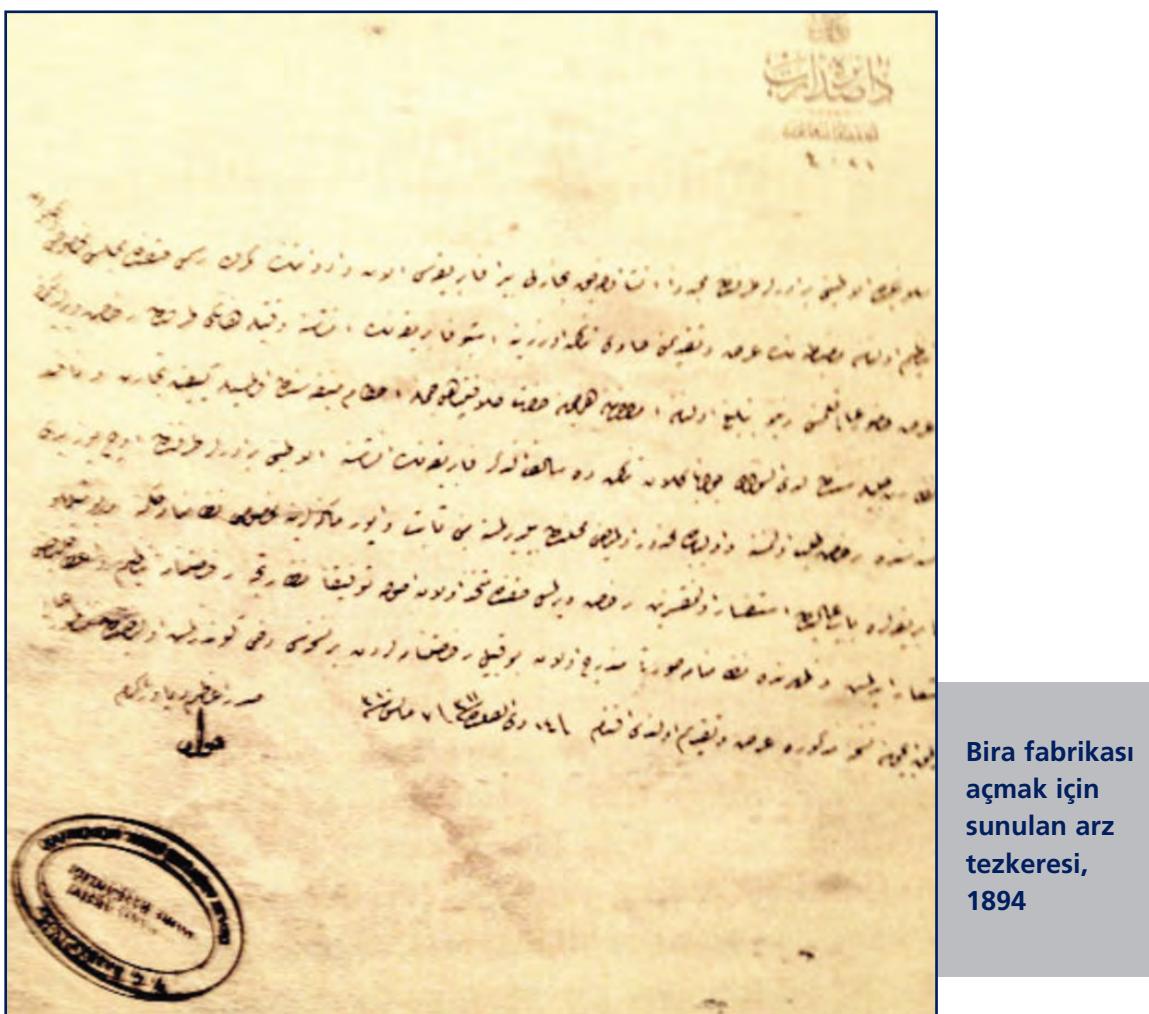

Yıldız Sarayı'nda ablukaya alınan Sultan Abdulhamid'i bekleyen at arabası

Aynı zamanda Düyun-i Umumiye ile Osmanlı'nın ekonomik olarak Batı'ya tam bağımlı hale gelmesi ve İslam dünyasının dağılması Abdülhamid döneminde olmuştur. Öyle ki, Abdülhamid döneminde bir çok Osmanlı eyaletinde yaşanan ayaklanmaların İngiliz derin devleti tarafından kullanılan en temel gerekçesi, "Halifemin İslam'dan uzaklaşması ve Hilafet merkezi tarafından Müslüman toplumların dejenera edilmesi"dir.

Osmalı'da İlk Rakı Fabrikasının ve Birahanelerin Açılması

Abdülhamid döneminde ilk birahane, İstanbul'da Bomonti Kardeşler tarafından kuruldu. Selanik'te de Olimpos Bira ve Şampanya Fabrikası açıldı. Fabrikaların arz tezkiresine, yani üretim iznine II. Abdülhamid kendi imzasıyla onay vermiştir. Bomonti Birahanesi'nde yılda 7 milyon litre bira

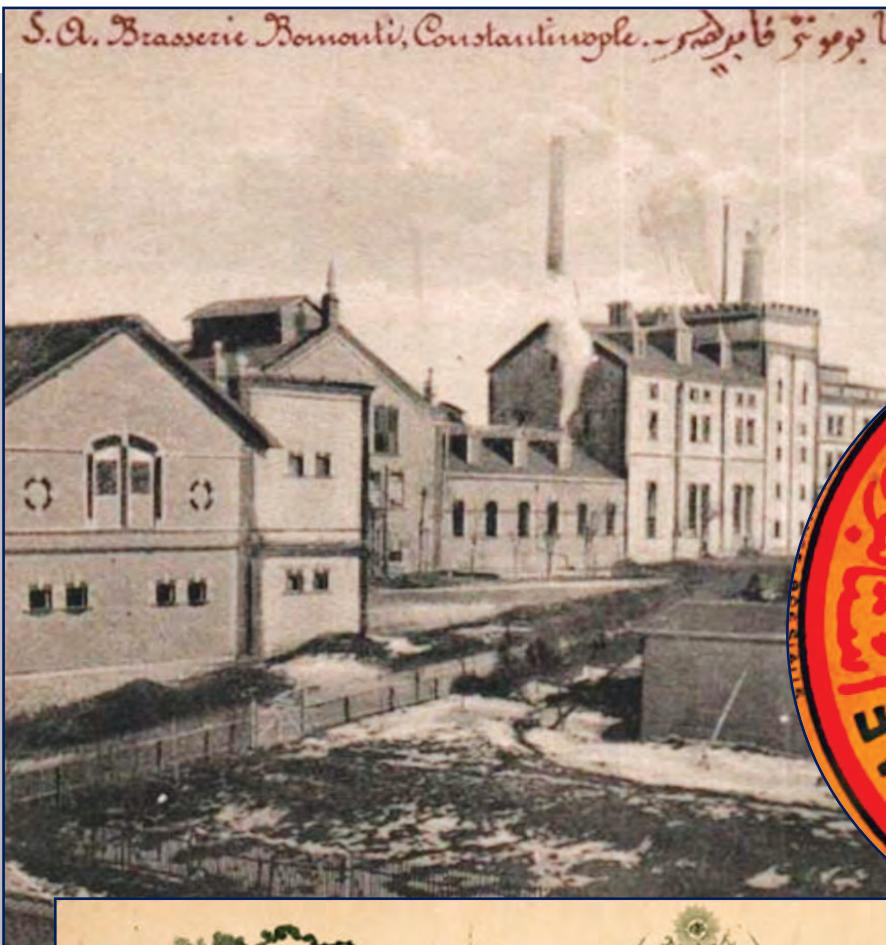
İsviçreli Bomonti Kardeşler tarafından 1890 yılında Feriköy'de kurulan Bomonti Bira Fabrikası

üretiliyordu. Zamanla üretim 10 milyon litreye kadar çıktı. Trakya ve Marmara Körfezi kıyılarından Eskişehir'e kadar uzanan bölgede halkın bira içebilmesi için "Bomonti Bira Bahçeleri" kuruldu.

Aynı dönemde Bomonti biraları için hazırlanan bir reklam afişinde şunlar yazmaktadır:

Hararetinizi def etmek isterseniz, mikroplu sulardan korunmak isterseniz Bomonti birasıınız. Bomonti bira fabrikası mamulâti İstanbul'da evlere teslim olunur.¹¹³

Reklam afişlerinde, bira gibi son derece zararlı bir içki, hastalıkların çaresi gibi gösteriliyordu. Zayıflıktan şikayetçi olanlara, süt emziren annele-re tavsiye vurguları yapılmıyordu.¹¹⁴

(Sol yanda) İstanbul'daki Bomonti Bira Fabrikası. (Altta) Bomonti Birası tanıtım afisi. Tanıtım afişinde Abdülhamid tuğrası dikkat çekiyor.

II. Abdülhamid döneminde İstanbul ve çevresinde bira tüketimi o derece artmıştı ki, Viyana'dan bile trenle taze bira getiriliyordu. II. Abdülhamid, içkinin vergi düzenlemesini de yapmıştı. "Müskirat Nizamnameleri" yani "İçki Yönetmelikleri" çıkarttı. 7 Nisan 1886 tarihli yönetmelikle içkiden alınacak vergiler düzenli bir şekle getiriliyor, 14 Temmuz 1890'da ise, ihraç edilecek şarapların kalitesi ve vergileri belirleniyordu.

"Halife" unvanını da taşıyan İkinci Abdülhamid'in içki konusunda yönetmelikler yayınlaması, Osmanlı'nın içinde bulunduğu durumun vahametini ve İngiliz derin devletinin baskısını görmek açısından dikkat çekicidir. Abdülhamid döneme ait Yıldız ve Dolmabahçe Sarayları'nın masraf defterleri incelendiğinde, saraya hangi cins şarapların, şampanya ve diğer içkilerin girdiği kolaylıkla görülecektir.

**TEKEL BİRASI
BOMONTI**

BOMONTİ BEER

**MUNCHNER
BRASSERIE BOMONTI
CONSTANTINOPLE**

BIERE BOMONTI

اٹ نفیس ولذیذ بومونتی بیرہ سی

فری کوینڈ کی فابریکا دہ هر کون ۱،۸۰۰،۰۰۰ لیٹرہ بیرہ واردر۔

لدت - تغدی - کیف - دنم حرارت

حرارتکزی دفع ایقان استرسہ کر،
میقرولیل صولرد قورونق استرسہ کر،
بومونتی بیراسی ایچکز.

بومونتی بیرا فابریکسی معمولاً تی

استارکه اوزنہ لشام ایمود - تکرہ (۱۰۰۰ جن) جیساں درج کیا گیا۔

**Abdülhamid döneminde hemen her yerde görülebilen bira reklamları.
Üstteki reklamda şu ifadeler geçiyor:
"En nefis ve lezzetli Bomonti berasi.
Feriköyü'ndeki fabrikada her gün
1.800.000 litre bira vardır. Lezzet, ke-
yif, def-i hararet" (hararet giderici)**

Türkiye'de ilk rakı fabrikası da Abdülhamid döneminde açılmıştır. Padişah'ın Başmabeyincisi (Özel Kalem müdürü) ve Maliye Bakanı Sarıcazade Ragıp Paşa'nın Çorlu'daki Umurca Çiftliği'nde ilk rakı fabrikası kuruldu. Umurca Rakısı halk arasında öylesine tutulmuştu ki, 1878'de devlet borçlarının ödenmesi için altı değişik verginin birleştirilmesinden oluşan Rüsum-u Sitte (Altı Vergi) diye anılan verginin en önemli kalemini, bu rakıdan alınan vergi oluşturmuştur.

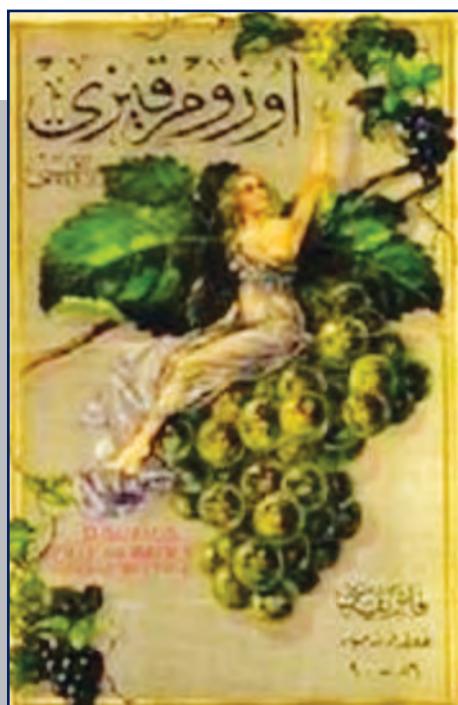
Abdülhamid döneminde başka rakı fabrikaları da açıldı. Örneğin Niğde'nin Fertek kasabasında Fertek Rakısı üretilmeye başlandı. Boğaziçi, Ruh, Âlem gibi rakılar birbirleriyle yarışır olmuşlardı. Saray görevlilerinin bile rakı ürettiği Abdülhamid döneminde, piyasada Umurca rakısının yanı sıra Tenedos Rakısı ya da diğer ismiyle, Deniz Kızı Rakısı da bulunuyordu. Abdülhamid döneminin en çok tüketilen rakılarından bir diğeri de Üzüm Kızı rakısıydı. Buna tanıtım resmi nedeniyle halk arasında "Kızlı Rakı" denildi.

Abdülhamid, Bergama'da Yunan rakısı Uzo üretimi için de ferman vermiştir.

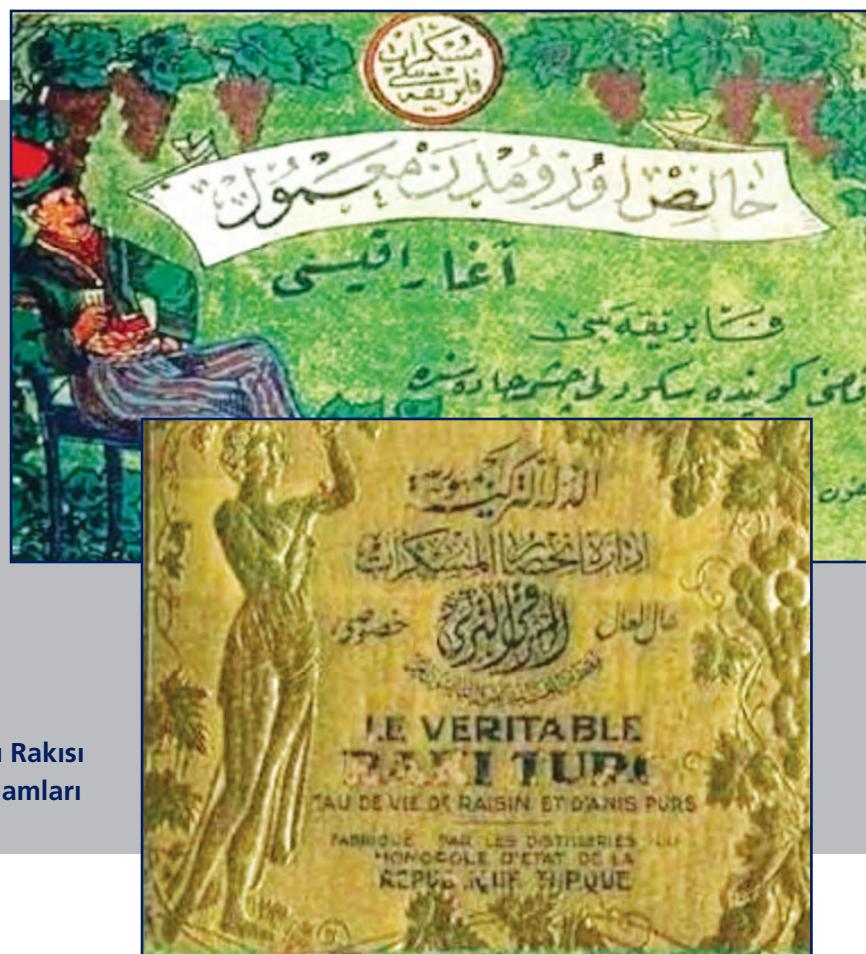

Abdülhamid döneminde rakı fabrikalarının açılmasıyla birlikte yayınlanan rakı reklamları

خالس او زومدن اسحصال او لسان اردك دوزى
ديانات هرجمنده بحق كسب شهرت اينشور طعمى
طابقى صحته نافع وباس افر تماز وحرارت وبريز وجودى
قوتلندىر ايشتها اچار يكاهه مركزي يىشىدە وابور
اسكلى قارشوسنده ۱۵ نومرسول قطبىھلى بېرخانەدە.

Osmalı'da üretilen Üzüm Kızı Rakısı ve diğer raki markalarının reklamları

Abdülhamid Döneminde Şarap Üretimi ve İthali

1889'da İstanbul Erenköy'de 700 dönüm arazi üzerine üzüm bağları kurulup şarap üretimi başladı. Ege'deki Sultaniye üzüm bağları, Abdülhamid döneminde şaraplık üzüm yetiştirilen bağlardı ve buradan Avrupa'ya şarap satılırdı.

Avrupa bağlarında bozulma başlayınca, başta Fransa olmak üzere Avrupa ülkeleri şarap taleplerini Osmanlı'dan karşılamışlardı. Abdülhamid döneminde, 1904'de, İmparatorluğun şarap ihracatı tam 340 milyon litreye çıkmıştı. Şarap ilanları, dönemin Osmanlı gazetelerinde dahi yayınılmıyordu. Ayrıca Martel konyaklarının ilan tabelaları İstanbul'un birçok yerine asılmıştı.

Abdülhamid döneminde Erdekli Kotroni Efendi'nin damıttığı Osmanlı konyakları ise Paris'te yarışmaya girmiş, madalyalar almıştı. Yine, Osmanlı'da ilk şampanya fabrikası da Abdülhamid döneminde kurulmuştu.

Abdülhamid döneminde içki üretimi ve tüketimi o derece yaygınlaşmıştı ki, Ayşe Fahriye Hanım'ın, ilk baskısı 1883'te yapılan ve çok tutulan *Ev Kadını* adlı yemek kitabının 34. Bölümü, evde raki üretimini anlatmaktadır. İki tip raki yapımı (mastika ve düz raki) ayrıntılarıyla anlatılıyor ve bu düzenekle şıra ve şarap üretimi yapılabileceği de hatırlatılıyordu.

Gazeteci Ahmet Cemaleddin Saraçoğlu'na göre, "Abdülhamid dönemi, vatandaşlar için kocaman bir meyhane" idi.¹¹⁵

İçki, oldukça zararlı bir maddedir; ayrıca dinimizce Müslümanlara haram kılınmıştır. Allah ayetinde şu şekilde bildirir:

Ey iman edenler, içki, kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak şeytanın işlerinden olan pisliklerdir. Öyleyse bun(lar)dan kaçının; umulur ki kurtuluşa erersiniz. (Maide Suresi, 90)

Kuşkusuz her insan, istediği şekilde yaşama hakkına sahiptir. Burada söz konusu detayları vermemizin amacı, özel yaşama müdahale anlamını taşımamaktadır. Burada belirtmek istediğimiz nokta, Müslüman bir ülkede, İslam Halifesi'nin izniyle içki üretilmesi, satılması ve ihrac edilmesinin, hem Osmanlı genelinde ahlaki çöküntüye ortam hazırlaması hem de İslam dünyasında Halife'ye olan güveni sarsmış olmasıdır. Bazı kesimler o dönemde içkiinin Osmanlı'da yaşayan gayrimüslimler için üretildiğini iddia etseler de, o tarihlerde Osmanlı topraklarında milyonlarca litrelik içkiyi tüketecek kadar gayrimüslim'in bulunmadığı açıktır. Nitekim söz konusu döneme ait fotoğraflar da, birahanelerde içki içerek eğlenen Osmanlı Türklerini belgelemektedir.

Abdülhamid döneminde Osmanlı'da içki üretimi öylesine artmıştı ki, Gazeteci Ahmet C. Saraçoğlu bu dönemi, "vatandaşlar için kocaman bir meyhane" olarak tanımlıyordu.

Osmanlı'da Genelevlerin Açılması, Fuhuşun Yaygınlaşması

Abdülhamid dönemiyle ilgili az bilinen gerçeklerden biri de, Osmanlı'nın çöküşüne zemin hazırlayan en önemli dejenerasyon faktörlerinden olan Osmanlı'nın ilk resmi genelevinin, Halife II. Abdülhamid'in talimatnamesiyle açılmış olmasıdır. Bu dönemde Sultan Abdülhamid'in yoğun olarak İngiliz derin devletinin baskısı altında olduğunu tekrar hatırlatmak gereklidir. Bu baskın neticesinde Abdülhamid, İngiliz derin devletinin genelevler planını uygulamaya geçirmiştir.

1884'te Abdülhamid'in talimatnamesiyle Abanoz Sokak'ta ilk genelev açıldı. Bunu, Zürefa Sokak'ta faaliyet gösteren diğer genelevler izledi. Bugün halen faaliyette olan Zürefa Sokak'taki genelevler Abdülhamid döneminde açılmıştı. Bir süre sonra sadece Galata'daki genelev sayısı 100'ü buldu.

Öyle ki, Abdülhamid döneminde fuhuş için Avrupa'dan ve Rusya'dan İstanbul'a gemilerle müşteriler geliyor, rehberlerin en önemli işlerinden biri gemilerle gelen turistleri genelevlerin bulunduğu Zürefa Sokağı götürmek oluyordu.

Arşiv belgelerine göre bu dönemde Osmanlı'da vesikalı çalışan, tespit edilebilen fahişe sayısı 2125'di. Vesikasız çalışanların ise çok daha fazla olduğu biliniyordu. Sadece Galata ve Karaköy değil, Üsküdar'da da genelevler yaygındı. Bursa ve İzmir'de de genelevler vardı. Abdülhamid döneminde Osmanlı'ya, Polonya, Romanya, Galicia, Avusturya gibi ülkelerle fuhuş için kadın da getiriliyordu.

Abdülhamid yönetimi boyunca fuhuş öyle yaygınlaşmıştı ki, o dönemde Osmanlı'ya gelen Musevi Kadınları Koruma Cemiyeti Genel Sekreteri Samuel Kohen hazırladığı raporda durumun vahametini şöyle anlatıyordu:

Galata diye bilinen bölgede... sokaklardan bir çoğu tamamen genelevlere ayrılmıştır. Rio de Janeiro'da gördüğüm manzaranın kötü olduğunu düşünmüştüm, ancak Konstantiniye'deki bu genelevleri tarif etmekte kelimeler kifayetsiz kalır. Genelev sakinleri alçak tabure, sandık veya sedirlerde oturmaktalar ve üstlerinde kıyafet namına neredeyse hiçbir şey yok... Bazı fahişeler kapılarda duruyor veya yarı çıplak bir vaziyette odalarda geziyor-

lardı. Bu evlerin çevresinde kahvehane ve meyhaneler var ve neredeyse her birinde durmaksızın kumar oynanmaktadır... Her şey azami derecede serbest ve ahlaksız görünümekte. Yetkililer hiçbir mani ve zorluk çekmemektedirler... Gösterilerin gece yarısına yakın başladığı ve sabah 04:30'a kadar sürdüğü Pera'da ise manzara gerçekten rezilane.¹¹⁶

Görüldüğü gibi Abdülhamid'in talimatnamesiyle genelevlerin açılması Osmanlı'yı kısa sürede adeta fuhuş merkezi haline getirmiş ve gayri meşru yaşam büyük bir hızla yayılmıştı. İngiliz derin devletinin Osmanlı'yı, manevi değerlerini elinden alarak içten çökertme, ahlaki dejenerasyonu yaygınlaştırarak yıkma amacı, böylece büyük ölçüde hedefine ulaşmıştır.

1884'te Abdülhamid'in talimatnamesiyle Abanoz Sokak'ta ilk genelev açılmış, onu, bugün de faaliyet te olan Zürefa Sokak'taki genelevler izlemiştir. Kısa bir süre içinde sadece Galata'daki genelevlerin sayısı 100'ü bulmuştur.

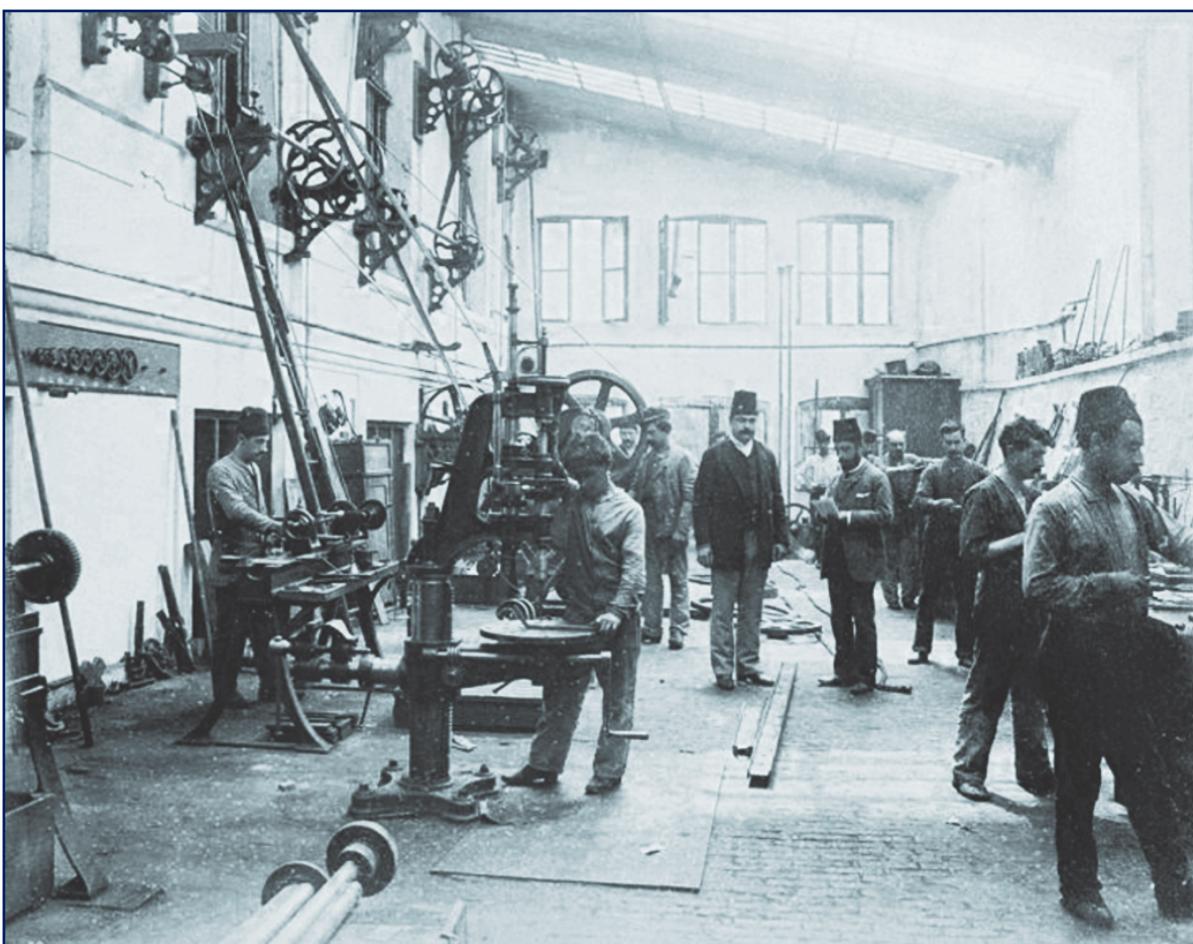

Abdülhamid Döneminde Tütün Fabrikalarının Açılması

Tütün, Osmanlı'ya 1600'lü yıllarda girmiştir. Tütünle mücadele ise hemen hemen tüm padişahların öncelikli konusu olmuştur. İnsan sağlığına müthiş zararlı olan ve öldürücü etkileri bulunan tütüne karşı Osmanlı Padişahlarının aldığı bu tedbirler gerekli ve yerindedir. Ancak Abdülhamid devrinde gelindiğinde durum değişmiştir. Sultan II. Abdülhamid, İngiliz derin devletinin yoğun baskısı altında olduğundan, tütünle mücadele uygulamasını durdurmuş; hatta onun döneminde art arda tütün fabrikaları açılmıştır. Bundan önce Osmanlı'da tütün üretimi küçük çaplı imalathanelerde yapılrken, açılan fabrikalarla birlikte Osmanlı çapında tütün kullanımı müthiş yaygınlaşmıştır. Tütünün yaygınlaşması da, Abdülhamid döneminin bahsi ni ettiğimiz çeşitli yanlışlarıyla birlikte, Osmanlı'nın maddi manevi çöküşüne hız katmıştır.

Abdülhamid döneminde 1884'te Cibali, 1887'de ise Samsun Tütün Fabrikaları açılmıştır. Samsun Tütün Fabrikası'nda 1887-1897 arasında yılda ortalama 60 bin kg sigara, 400 bin kg tütün üretilmiştir. Bu fabrikanın 1905 yılındaki üretimi ise 1 milyon kilograma ulaşmıştır. Bir süre sonra İzmir, Adana, Samsun ve İstanbul, Osmanlı'nın en önemli tütün üretim ve işleme alanları haline gelmiştir.¹¹⁷

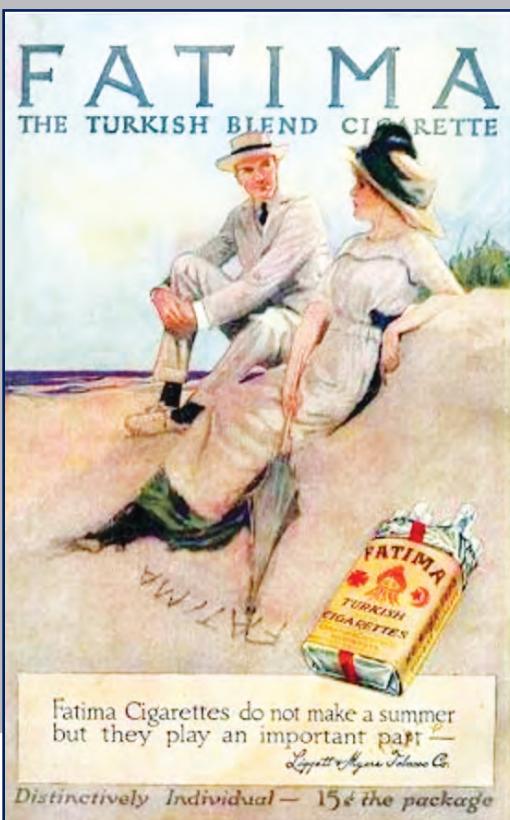

(Solda) Cibali Tütün Fabrikası
(Üstte) Fabrika'da çalışan işçiler

İnsan bedenine öldürücü etki yapan, Türk gençliğini maddi manevi bozulmaya doğru götüren ve insanlarımızın enerjisini boş yere harcayan tütün üretimi ve kullanımıyla mücadele etmek yerine, bu madde sürekli Abdülhamid tarafından teşvik edilmiştir. Öyle ki, Abdülhamid'in kendisi de adeta bir tütün tiryakisidir. Abdülhamid'in sağlığı zararlı bu kötü alışkanlığı, bir çok kişi tarafından bilinip dile getirilen bir gerçektir. Hatta Abdülhamid'in tütün tiryakiliğinin ünü Amerika'ya kadar yayılmıştır. Abdülhamid'in favorisi dönemin ünlü Amerikan sigarası Ateshian'dır. Bu şirket, verdiği sigara ilanlarında "Türk Sultanı Abdülhamid'in içtiği sigara" sloganını kullanmıştır.

Osmanlı Tarihi'nin en önemli tarihçilerinden biri olan İbrahim Peçevi, 2 ciltlik kendi adıyla anılan eserinde tütünün Osmanlı'ya İngilizler tarafından getirildiğini şöyle anlatır:

(Altta solda) Ünlü Amerikan sigarası Ateshian, verdiği sigara reklamlarında "Türk Sultanı Abdülhamid'in içtiği sigara" sloganını kullanmıştır.

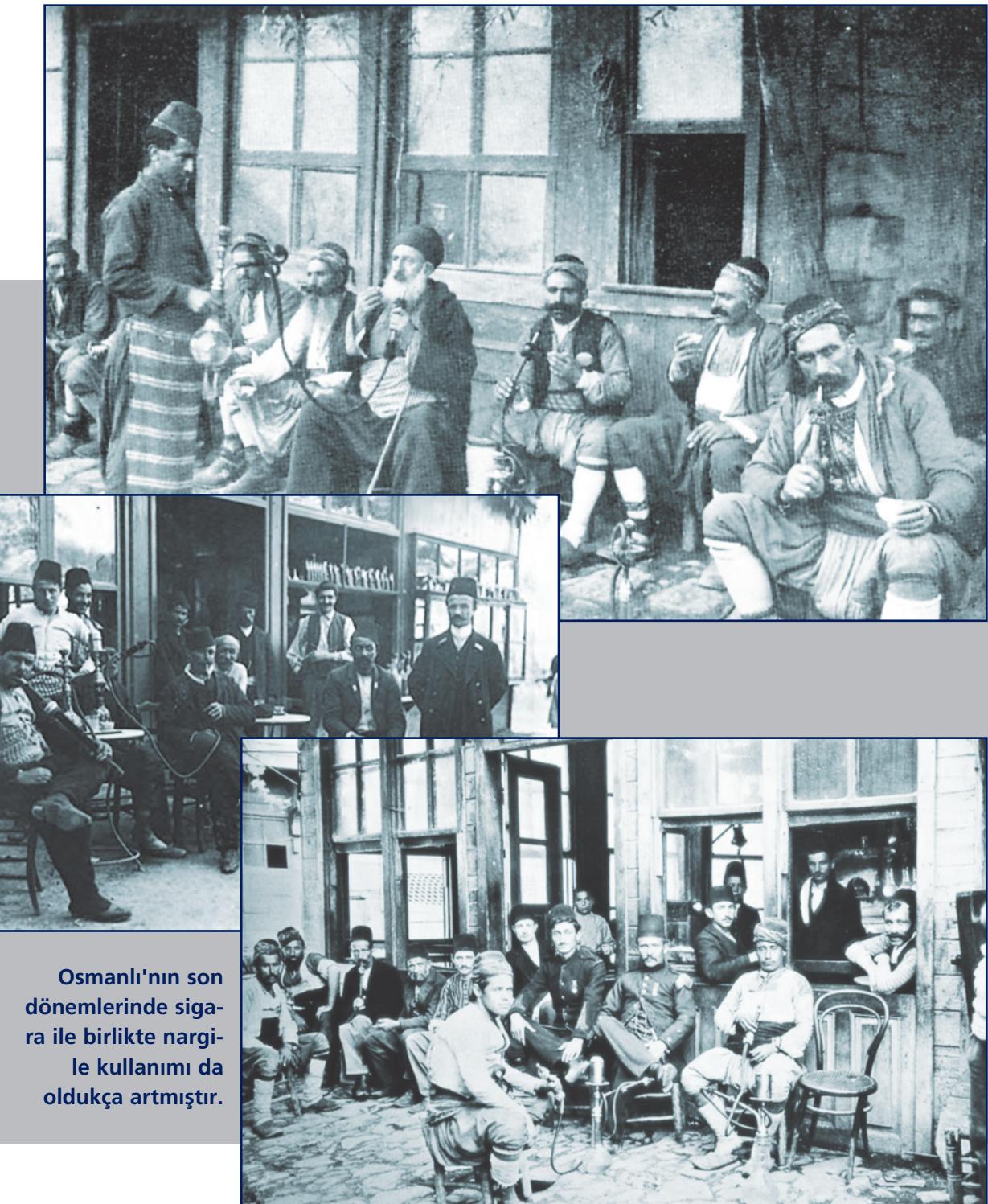
(Solda) Abdülhamid dönemi ne ait bir sigara reklamı
(Altta) Osmanlı'da sigara kağıdı

(Tütünü) Bin dokuz senesi (Miladi 1600) hududunda İngiliz taifesi getirdiler ve bazı hastalıklara şifa olmak namına sattılar. Ehli keyfden bazı yârân (dostlar) keyfe müsaadesi vardır diye müptela oldular. Giderek ehli keyif olmayan dahi kullanır oldular. Hatta büyük ulemadan ve eshâbi devletten niceleri ol iptilâya (düşkünlüğe, tiryakiliğe) uğradılar... Kahvelerde erazil (reziller) ve evbaşın (çapkinlar) çok tütin içmelerinden kahveler gök duman olup içinde olanlar birbirini görmemek mertebelerine vardılar. Sokaklarda ve pazarlarda dahi lüle ellerinden düşmez oldu.¹¹⁸

Göründüğü gibi Osmanlı'ya tütünü ilk alıştıran ve getiren İngiliz derin devletidir. Derin devlet mensupları, "hastalıklara iyi gelir" yalıyla halkın bu zehre bağımlı hale getirmişlerdir. Abdülhamid dönemine gelindiğinde ise İngiliz derin devletinin işine yarayacak bir adım daha atılmıştır. Gençlerimiizi ve insanlarımızı zehirleyen tütünün geliri Abdülhamid tarafından 1883'de, 30 yıllıkına, Fransızlara ve İngilizlere ait olan "Reji" idaresine verilmiştir.

Yani bir yandan tütün fabrikaları açılıp halkımızı zehirleyecek ürünler üretilmiş bir yandan halkımıza satılan zehrin geliri İngiliz derin devletinin kasasına akmıştır. Yine Abdülhamid döneminde Reji şirketinin kendi silahlı korucularına sahip olmasına izin verilmiş ve bu silahlı kişiler halka akıl almaz baskın ve zulüm uygulamışlardır.

4. Darbeler ve Toprak Kayıpları

Son 200 yıl içinde dünya üzerindeki birçok darbede, İngiliz derin devletinin izleri vardır. Bu karanlık yapı, darbe ile yönetimleri değiştirerek kendi politikasının uygulanmasını, hızlı, sessiz ve masrafsız olarak elde eder. Darbeciler kimseye hesap vermek zorunda olmayan, kibirli ve çoğu zaman kolay yönlendirilen kişilerdir. Küçük bir menfaate tamah etmişler ve İngiliz derin devletinin oyununa gelmişlerdir. Geldikleri makamı hak etmemektedirler. Onları iktidara getiren unsur, bilgi, beceri ya da tecrübeleri değil; şiddet ve silahtır. Darbe dönemleri ara rejimlerdir; dolayısıyla, böyle zamanlarda alınan kararların sorumlusu belli değildir. Tüm rezillikler bir ya da birkaç darbecinin üzerine yıkılır. Bu sayede başta İngiliz derin devleti olmak üzere asıl failler, tüm suçlardan elli tertemiz kurtulurlar.

Osmanlı İmparatorluğu söz konusu olduğunda da böyle olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu, çöküş dönemine geldiğinde,其实 500 yıllık bir devlet tecrübesine sahiptir. Askeriyede, ekonomide, eğitimde kısaca devlet yönetiminin her başlığında oturmuş bir sistem hakimdir. İngiliz derin devleti, böyle güçlü bir yapıyı hızla yıkabilecek için, darbe dönemlerinde olduğu gibi ara rejimlere ihtiyaç duymuştur. Faili belli olmayan, usulsüz uygulamalarla

Osmanlı'da gerçekleşen tüm darbeleri yakından takip eden bir Fransız dergisi. Darbelere dair Avrupa'ya ulaşan haberlerin kaynağı hep İngiliz derin devleti idi.

dolu bu ara rejimler, İmparatorluğu yıkıma yaklaştırmak isteyen güçlere istedikleri ortamı vermiştir. İşte bu nedenle, dünyadaki pek çok darbede olduğu gibi, Osmanlı'daki darbeleri incelerken de, arkadaki itici gücün İngiliz derin devleti olduğunu iyi analiz etmek gerekmektedir.

Tüm Darbelerin Anası: 1876 Darbesi

Türk tarihindeki ilk modern darbe, 1876'da Sultan Abdülaziz'i deviren darbe olarak kabul edilir. Yeni Osmanlılar Cemiyeti'nin Başkanı Mithat Paşa, Serasker (Genelkurmay Başkanı) Hüseyin Avni Paşa, Harbiye Komutanı Süleyman Paşa'dan oluşan cunta, Sultan Abdülaziz'i tahttan indirip yerine V. Murat'ı geçirirler. Darbe, Cumhuriyet döneminde de birçok kez göreceğimiz gibi, Harbiye öğrencileri kullanılarak yapılır. Darbeden 10 gün sonra Sultan Abdülaziz, intihar süsü verilerek şehit edilir.

1876 Darbesi sırasında Sultan Abdülaziz'e suikast planını yapan Hüseyin Avni Paşa ve onun emriyle toplarını saraya çeviren Osmanlı Donanması

Türk tarihindeki ilk modern darbe, 1876'da Sultan Abdülaziz'i deviren darbe olarak kabul edilir. Darbe, Cumhuriyet döneminde de göreceğimiz gibi, Harbiye öğrencileri kullanılarak yapılır. Darbeden 10 gün sonra Sultan Abdülaziz, intihar süsü verilerek şehit edilir.

İngiliz derin devleti, Osmanlı'nın gücünü gitgide kaybettiği ve "hasta adam" haline geldiği iftirasını yayarken,其实 Sultan Abdülaziz dönemi Osmanlı'nın güçlü dönemlerinden birini temsil eder. Osmanlı, 1876'da dünyanın dördüncü güçlü devletidir. Dünyanın dördüncü büyük ordusuna ve üçüncü büyük donanmasına sahiptir. 1876'da Osmanlı'nın yüzölçümü 12 milyon km²dir; nüfusu 64 milyondur. Osmanlı'nın 1876'daki sınırları içerisinde günümüzün 35 ülkesi yer almaktadır. O dönemde İstanbul, dünyanın 5. büyük şehridir.

Sultan Abdülaziz, İngiliz derin devletine ciddi anlamda tavır almış, cesur bir padişahtır. Kendi döneminde Darwinizm'e geçit vermemiş, İngiliz derin devletinin casuslarını çevresinden uzaklaştırmıştır. Darbeyi gerçekleştiren isimlerden biri olan Hüseyin Avni Paşa'yı hem Darwinist hem de İngiliz

yanlısı olduğu için görevinden almıştır. Bu olaya kinlenen Hüseyin Avni Paşa, Sultan Abdülaziz'e suikast planını yapan kişidir. Abdülaziz, Darwinist propagandaya başlayan *Mecmua-i Fünun* dergisini derhal kapattırmıştır. Osmanlı'da Darwinist propagandayı en çok yapan ve sonraki yıllarda yaygınlaştıran İngiliz yanlısı Ahmet Mithat'ın görevinden alınması için ise şu emri vermiştir:

*Fimabaat (bundan böyle) Mithat Efendinin maymunlarına dair matbuata zinhar nesne yazdırılmaması.*¹¹⁹

Sultan Abdülaziz, İslam Birliği idealinde olan dindar bir insandı. Kendi döneminde Osmanlı ordusunu çağının en modern silahlarıyla donatmıştır. Öyle ki, o dönemde donanmada 25 zırhlı gemi, 175 savaş gemisi bulunmaktadır. Tahta çıkışından itibaren 450 km uzunluğundaki demiryollarını üç katına çıkarmıştır. Halife Abdülmecid Efendi, 1920'li senelerde kaleme aldığı risalesinde babası Abdülaziz'i şöyle anlatmıştır:

*Pederim olan Abdülâziz Han Hazretleri, Allah'a şükürler olsun ki, bu gibi ahlâk zaaflarından hiçbirine müptelâ değildi. Hatta, ağızına hayatı boyunca bir damla olsun içki koymadığı gibi tüüt de kullanmaz ve kahveyi bile nadiren içerdi. Bu sayede oldukça kuvvetli bir bedene sahip olmuştu. On beş küsur senelik sultanatını hiçbir hastalık görmeden geçirdi. Ama, kendisine ve başladığı büyük işlere yardım edecek tek bir kimseye bile sahip olamadığından tahttan indirilme felâketine maruz kalıp şehid edildi.*¹²⁰

Hain darbeyi gerçekleştirenler tarafından Abdülaziz Han'ın intihar ettiği iftirası atılmıştır. Fakat Sultan'ın bulunan naaşında iki elinin bileklerinin kesilmiş olduğu, sakalının bir tarafının tamamen yoluunuş, dişlerinin kırılmış ve göğüs altının morarmış olduğu görülmüştür.

Katilleri bu cinayete azmettiiren Hüseyin Avni Paşa, planladığı cinayetin sonucunu görmek için Saray'a gelmiş ve Abdülaziz Han'ın henüz vefat etmemiş olduğunu görünce onun Saray karakolunun kahve ocağına götürülmesini emretmiştir. Böylece henüz hayatını kaybetmemiş olan Sultan'a doktor müdahalesi gecikmiş ve Sultan, kan kaybından şehit olmuştur. Hüseyin Avni Paşa, darp izlerinin açık şekilde görülmemesi için karakolun perdesini

kopartarak Sultan'ın naaşının üzerine örtmüştür, sadece kollarını açıkta bırakmıştır. Tıbbiye-i Askeriye-i Şahane (Gülhane) Kumandanı Dr. Marko Paşa'dan, yalnızca Sultan'ın bileklerindeki yara izlerine bakarak intihar raporu yapıp imzalamasını istemiştir. Marko Paşa bunu reddetmiştir. Ardından, askeri Doktor Miralay Ömer Bey çağrılmış, fakat raporu o da imzalamayınca hemen orada apoletleri sökülverek Libya'ya sürgüne gönderilmiştir.

Sultan Abdülaziz, İngiliz derin devletinin himayesini asla kabul etmeyen güçlü bir padişahı. İngiliz derin devleti, Sultan'ı devirmek için, Devlet içindeki bir kısım yancıları kullanmış ve Sultan'ı şehit etmiştir. Sultan Abdülaziz'in kanlı kıyafetleri Topkapı Sarayı'nda korunmaktadır.
(Solda) Sultan Abdülaziz'in şehit edilmeden birkaç gün önceki resmi

Sultan Abdülaziz, aynı gün alelacele Divanyolu'ndaki Sultan II. Mahmud Türbesi'ne defnedilmiştir.

İsmail Hami Danişmend, beş ciltlik *İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi* adlı eserinde, Sultan'ın ölüm nedeninin intihar değil, cinayet olduğuna dair tam otuz bir tane delil saymıştır. Sultan'ın naaşını gören doktorlardan, İngiltere Sefareti doktoru da bu kesikleri insanın kendi kendine yapamayacağını söylemiştir.¹²¹

Sultan Abdulaziz'in kızı Nâzime Sultan'ın bu konudaki açıklaması ise, bu hain cinayeti gözler önüne sermektedir:

Kuşkusuz, babamın intihar ederek vefat ettiğine hükmendenler aldaticılardır.

*Ben babamın öldürülüşüne bizzat kendi gözlerimle şahit oldum.*¹²²

İntihar iftirasına hiç kimse inanmamıştır, nitekim cinayeti işleyen pehlivanlardan bir tanesi kısa süre sonra yaptıklarını itiraf etmiştir:

*Fahri Bey (Sultan Abdülaziz'in) arkasından dolanıp kollarını tuttu. Hacı Mehmet ile Cezayirli Mustafa dizlerine oturdu. Ben de sol kolundaki damarlari çakı ile iyice kestim. Sağ kolunun dahi birkaç yerine çakı ile bastırdim...*¹²³

Kanlı eylem sonrası bir soruşturma başlatılmış ve İngiliz yanlısı Mithat Paşa, başına gelecekleri anlayarak İngiliz Konsolosluğu'na sığınmıştır.

Tarihçiler, darbe öncesinde Mithat Paşa'nın Avrupa basınında sürekli olarak abartılı bir şekilde övündüğünü ve İngilizler tarafından şımartıldığını yazar. Nitekim Mithat Paşa, darbeden önce 80 gün süren ilk sadrazamlığı döneminde Mısır'a ve Tunus'a bağımsız borçlanma yetkisi vererek Mısır'ın İngilizlerin, Tunus'un da Fransızların kontrolüne geçmesine sebep olmuştur. Darbe sonrası Mithat Paşa sadrazam olunca, İngilizlerle birlikte İstanbul'da, detaylarını daha önce açıkladığımız "Tersane Konferansı"nı toplamıştır. Bu konferans, Mithat Paşa'nın Osmanlı'yı Ruslarla savaşa sürüklediği ve İngiliz derin devleti telkinleriyle Osmanlı'nın yıkılışını hızlandırdığı bir dönüm noktası olmuştur.

1876 Darbesi Sonrası Kaybedilen Topraklar

1876 darbesi sonrasında İngiliz derin devletinin baskısı ile başa getirilen II. Abdülhamid'in hüküm dönemi, Osmanlı tarihinin en hızlı toprak kaybedildiği dönem olmuştur. Abdülhamid döneminde, sadece 33 yıl içinde kaybedilen toprak miktarı toplam $1.592.896 \text{ km}^2$ 'dir.¹²⁴ İmparatorluk, 24 milyonluk nüfusunun 5 milyonunu yitirmiştir.¹²⁵ Tunus, Mısır, Somali, Sırbistan, Karadağ, Bulgaristan, Kars, Ardahan, Batum, Teselya, Kıbrıs, Abdülhamid zamanında kaybedilen topraklardan bazlarıdır.

1.6 milyon km^2 'lik Osmanlı toprağı, şu kronolojik sıra ile kaybedilmiştir:

1878 – Berlin Antlaşması ile Karadağ ve Sırbistan bağımsızlıklarını ilan etti.

1878 – 93 Rus Harbi sonucunda Bulgaristan, Almanya ve Avusturya-Macaristan himayesinde özerk bir prenslik oldu. Bosna-Hersek'e iç işlerinde bağımsızlık verildi. Sırbistan, Karadağ ve Romanya'nın sınırları genişletildi. Kars, Ardahan, Batum ve Doğubayazıt Rusya'ya verildi. Teselya Yunanistan'a bırakıldı.

1878 – Bosna Hersek ve Yenipazar, Avusturya tarafından işgal edildi.

1878 – Rusya'ya karşı Osmanlı'yı koruyacağı gerekçesiyle Kıbrıs, Abdülhamid tarafından İngiltere'ye verildi. 12 Temmuz 1878'de Kıbrıs'a asker çıkan İngilizler, Kıbrıs'taki Osmanlı bayrağını indirip, yerine kendi bayraklarını çektiler.

1881 – Tunus, Fransa tarafından işgal edildi. 8 Haziran 1883'te Mersa Antlaşmasıyla Tunus tamamen Fransa'nın idaresine girdi.

1882 – İngiltere, Mısır'ı işgal etti.

1884 – Somali, İngiltere'nin eline geçti.

1885 – Habeş Eyaleti, İtalya tarafından işgal edildi.

1898 – Girit'e özerklik verildi.

1899 – Kuveyt'e özerklik verildi.

1908 – Bulgaristan bağımsızlığını ilan etti.

1908 – Bosna Hersek tamamen Avusturya'nın eline geçti.

1908 – Girit, Yunanistan'a katılma kararı aldı.

Dikkat edilirse, İngiliz derin devletinin düzenlemiş olduğu bu darbe sonrasında Osmanlı'nın kaybettiği topraklar ya İngiltere'nin hakimiyetine girmiş ya İngiltere'nin müttefiklerine gitmiş ya da kolayca idare edilebilecek küçük, gücsüz devletçiklere dönüşmüştür. İngiliz derin devleti, bu hain darbe ile sadece Osmanlı Devleti'ni parçalamakla kalmamış, dünyaya hakim olabilmek için ortam hazırlamıştır.

Diğer Darbeler

Osmanlı'da gerçekleşen darbeler ile toprak kayıplarının arasında yakın bir bağ vardır. Genellikle Osmanlı Devleti'nin zayıflatılması, isyanların başlaması ve toprak kayıpları, darbelerin hemen sonrasındaki istikrarsızlık döneminde gerçekleşmiştir. Açıktır ki darbeler, bu toprak kayıplarının gerçekleşmesi için, İngiliz derin devleti tarafından özel olarak planlanmış olaylardır. Osmanlı'da darbeler sonrasında toprak kayıpları şu şekilde gerçekleşmiştir:

* 1808 Yeniçeri ayaklanması ile III. Selim tahttan indirilmiş yerine IV. Mustafa gelmiştir. Bu ayaklanması kışkırtan İngiliz hayranı ve İngiliz lakaıyla bilinen Mahmut Raif Paşa'dır. Ardından gelen Osmanlı-Rus Savaşı kaybedilmiş, Sırbistan özerk olduğu gibi bazı topraklar da kaybedilmiştir.

**1808 Yeniçeri ayaklanması sonucunda III. Selim tahttan indirilmiştir.
Ayaklanması kışkırtan, İngiliz lakaıyla bilinen Mahmut Raif Paşa'dır.**

(Üstte) 31 Mart Ayaklanması sonrasında ele geçirilen mahkumlar
 (Altta) Hareket Ordusu askerleri Taksim'de

* 9 Haziran 1908'de İngiliz Kralı 8. Edward ve Rus Çarı 2. Nikola'nın Reval'de anlaşmasının ardından, İttihat ve Terakki Cemiyeti, kansız bir darbe ile Sultan Abdülhamid'e 2. Meşrutiyeti ilan ettirmiştir. Ardından İngiliz Büyükelçiliği'nde tercüman olarak görev yapan casus Gerald Fitzmaurice'in organizasyonuyla 31 Mart Ayaklanması ve askeri darbe gelir. Darbe sonrası Avusturya-Macaristan Bosna-Hersek'i, İtalya ise Libya, Rodos ve 12 Ada'yı işgal etmiştir. Arnavutluk bağımsızlığını ilan ederken, Yunanistan Selanik, Girit ve Yanya'yı, Bulgaristan Kavala ve Dedeağac'ı işgal etmiştir. Böylelikle Avrupa'da Osmanlı egemenliği de sona ermiştir.

* 23 Ocak 1913'te İttihat ve Terakki Cemiyeti ve Enver ile Talat Paşalar, Bab-ı Ali'yi basıp askeri bir darbe ile hükümeti devirmiştir. Silah zoruya-
la Talat Paşa'yı sadrazam yapmış ve bu ikili, Osmanlı Devleti'ni I. Dünya
Savaşı'na sokmuştur. Savaşın sonucu, Osmanlı İmparatorluğu'nun sonunu
getirmiştir ve tüm Arap toprakları elden çıkmıştır.

(Üstte) 23 Ocak 1913'te, Bab-ı Ali Baskını'nın ger-çekleştigiinin duyulmasinin ardından Bab-ı Ali önünde artarak toplanan kalabalık
(Altta) Baskında şehit edilen Harbiye Nazırı Nazım Paşa

**Osmancı'da gerçekleşen
darbelerin tümünün arka-
sında gizli bir el, yani İngiliz derin devleti vardır.**

Açıkça görüldüğü üzere Osmanlı tarihindeki tüm darbeler oldukça yıkıcı olmuş ve her birinde İngiliz derin devletinin ajanları kullanılmıştır. Her bir darbe, İngiliz derin devleti tarafından ince ince planlanmış ve sonucunda gerçekleşecek savaşlar ve toprak paylaşımı çok önceden belirlenmiştir. İngiliz derin devleti, darbeleri gerçekleştiren kendi yancılarını, bu savaşlara önayak olmaları için teşvik etmiştir. Sıkıntılı darbe dönemlerinde gerçekleşecek savaşların, İmparatorluğu daha fazla parçalayacağını gayet iyi bilmektedir. Sinsi plan buna uygun yapılmıştır.

5. Osmanlı Ordu ve Donanmasının Kaybedilmesi

Sultan Abdülaziz zamanında dünyanın dördüncü büyük ordusu ve üçüncü büyük donanmasına sahip olan Osmanlı Devleti, Sultan II. Abdülhamid'in başa gelşiyle bu muazzam gücünü kaybetmiştir. Bu noktada II. Abdülhamid'in, İngiliz derin devleti tarafından şiddetli baskın altında tutulduğu gerçekini tekrar hatırlamak gerekmektedir. Öyle ki, Osmanlı'nın Sultan Abdülaziz dönemindeki bu olağanüstü savunma gücünden oldukça çekinen İngiliz derin devleti, kendi baskıları altında tuttukları bir Padişahın başa geçmesiyle istediklerini yaptırmışlardır. II. Abdülhamid, kendi taht kaygalarını ve darbe söyletilerini bahane ederek, Osmanlı'nın hayranlık uyandırıcı donanmasını Haliç'e çekti ve çürümeye bırakmıştır.

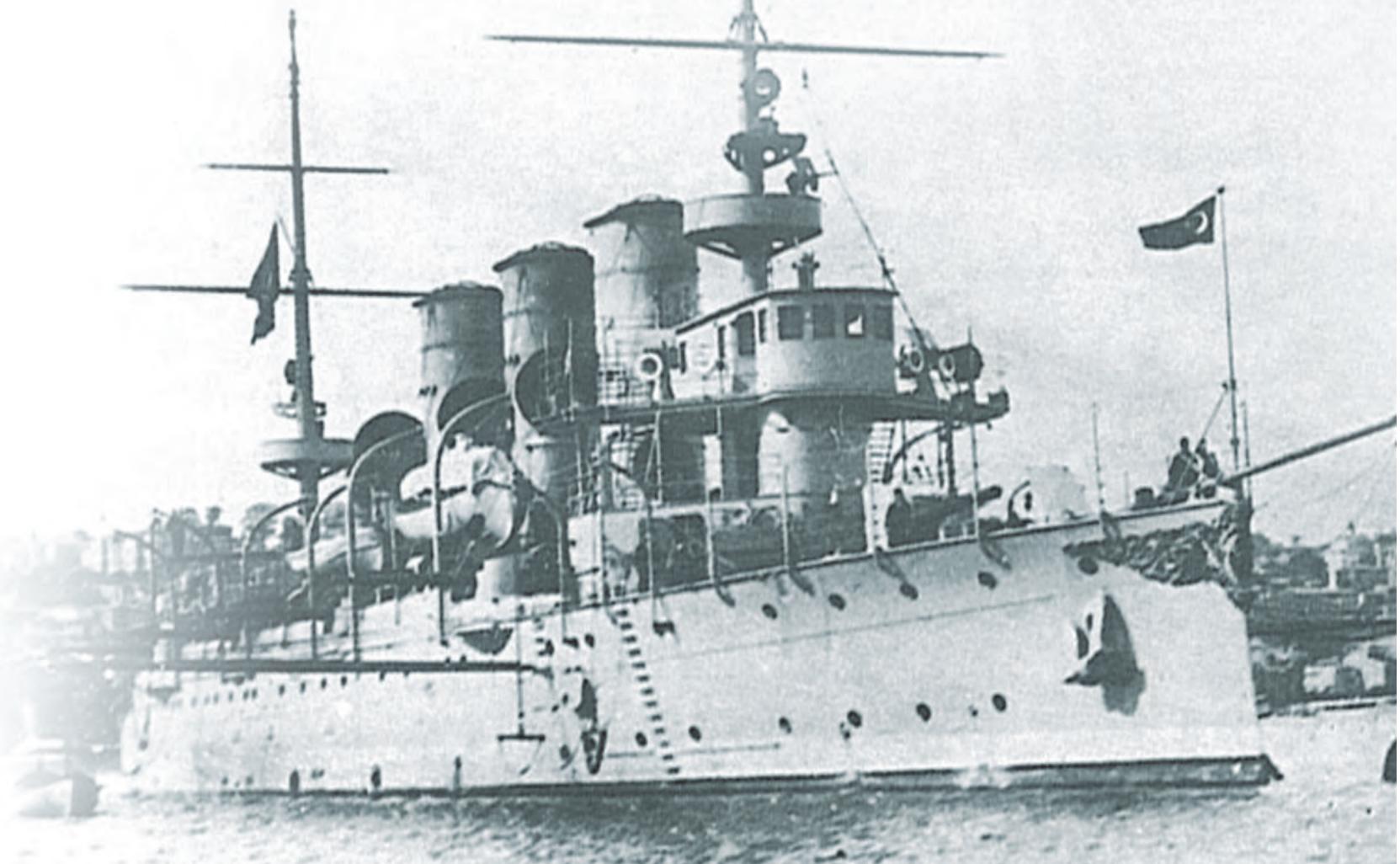

(Üstte) Haliç'e çekilerek çürümeye terk edilen Osmanlı Donanması
 (Altta) Haliç'e çekildikten sonra denizaltılar kullanılamaz hale gelmiş, Osmanlı Devleti, I. Dünya Savaşı'nda elinde tek bir denizaltı olmadan girmiştir.
 (Sağda) Abdülaziz döneminde Donanma'ya kazandırılan Mesudiye zırhlısı, Abdülhamid döneminde çürümeye bırakıldı.

O dönemde Osmanlı Donanması'nı incelemeye gelen İngiliz Amirallik Birinci Lordu William Palmer, Osmanlı Donanması hakkındaki raporunda "donanma diye bir şey yoktu" yazmıştır.¹²⁶ Dünyada ilk kez Osmanlı tarafından denenen ve denemelerde başarılı olan denizaltılar Abdülhamid tarafından Haliç'e terk edilmiş ve orada çürütmüştür. Osmanlı Devleti, onde başladığı denizaltı yarışına, I. Dünya Savaşı'nda elinde tek bir denizaltı bile olmadan devam etmiştir. Tarih yazmış bir imparatorluk, İngiliz derin devletinin emri altında kendi donanmasını çürüterek 1912 yılında Balkan Savaşları ile başlayan ve 1922'de Kurtuluş Savaşı ile sona eren 10 yıllık korkunç savaş dönemine ordusuz ve donanmasız girmiştir.

Donanmanın felaket durumu, 1897 yılında Osmanlı-Yunan Savaşı başladığında fark edilmiştir. Savaşın başlangıcında, donanmanın Haliç'ten Çanakkale'ye doğru bir gösteri yürüyüşü yapması düşünülmüştür. Fakat daha yürüyüşün başında Mesudiye zırhlısının 8 kazanından 3'ü patlamış, Hamidiye'nin makine dairesi su dolmuştur. Donanma, Yeşilköy Feneri açıklarında toplanacaktır; ama çok az yağan yağmur bile gemilerin yolunu kaybetmesine yol açmıştır. Hamidiye, Çanakkale yerine Lapseki'ye ulaşmış, Hizber adlı zırhlı kaybolmuştur. Zırhlı, iki gün sonra İmralı Adası'nda kıyıya oturmuş halde bulunmuştur.¹²⁷

I. Dünya Savaşı öncesinde donanmasız kalan Osmanlı, bir kez daha İngiliz derin devletinin oyununa gelmiş ve hatırlanacağı gibi parasını ödediği Sultan Osman ve Reşadiye gemilerini İngiltere'den hiçbir zaman alamamıştır. Osmanlı'yı parçalayıp I. Dünya Savaşı ile tamamen ortadan kaldırma entrikası, görülebileceği gibi İngiliz derin devleti tarafından çok önceden, en ince detaylarıyla planlanmıştır.

Türk-Rus Yakınlaşması ve Darbeler

Türkiye'nin Rusya ile ilişkilerinin normalleşmesi ve ardından yaşanan 15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte Türk ve Rus hükümetleri bir ittifak arayışına girmiştirlerdir. Her iki ülke, başta Karadeniz ve Suriye olmak üzere bölge sorunlarında ortak stratejiler geliştirmeye başlamıştır.

Bölge sorunlarına ancak bölge insanların cevap bulabileceğini öngören bu ittifak, dünyanın özlemini çekmekte olduğu barış ortamını sağlayabilecek değerli bir adımdır. Rus ve Türk milletlerinin yakınlaşmasında bu bir ilk değildir. İki devlet 1833'deki Hünkâr İskelesi Antlaşması ile ortak savunma ittifakı imzalamışlardır. Sultan II. Mahmut ve Rus Çarı 1. Nikola'nın bu antlaşmayı gerçekleştirmelerinin amacı, üçüncü ülkelerin (özellikle İngiltere'nin) oyunlarını durdurabilmekti. Antlaşmaya göre taraflardan birisi askeri yardım isterse diğer müttefikine yardım edecekti. Antlaşmanın gizli maddesiyle de, Rusya'nın Batılı bir devlette savaşa girmesi halinde Osmanlı Devleti'nin, Rusya'yla savaşan devletin gemilerine Çanakkale Boğazı'nı kapatması ve Rus gemilerinin boğazlardan serbestçe geçmesine izin vermesi kararlaştırılmıştır.

Ancak, antlaşma gizli olmasına rağmen Avrupalı devletler, İngiliz Büyükelçi-si Ponsonby sayesinde anlaşmanın detaylarına ulaşmayı başarmış ve çeşitli savaş tehditleri sonucunda bu anlaşmayı, 1840'taki Londra Antlaşması ile ortadan kaldırılmışlardır.

Rusya ile Osmanlı'nın yakınlaşmasına bir örnek de Abdülaziz dönemidir. II. Mahmut'un oğlu Sultan Abdülaziz de, Rusya'yı yakın bir dost ve müttefik olarak görmüş ve bir kez daha yakınılaşma dönemi başlamıştır. İstanbul'daki Rus Büyükelçi-si Ignatyev bu dostluğun aracı olmuştur. Ancak bu yakınlaşma sonunda da İngiliz yanlısı bir cunta darbe yapıp Sultan Abdülaziz'i devirmiştir. İktidara gelen hükümetten Mithat Paşa, İngiliz Said Paşa ve yeni Sultan II. Abdülhamid'in İngiliz yanlısı politikaları sonucunda Osmanlı Devleti ve Rusya savaşa girmiştir ve savaş sona erdiginde 250 bin kişi hayatını kaybetmiştir.

Buna benzer olaylar, 18 ve 19. yüzyıldaki toplam 6 savaşta da devam etti. İngilizlerin başını çektiği Avrupa devletleri kimi zaman Osmanlı'nın yanında Ruslarla, kimi zaman da Rusların yanında Osmanlı ile savaştılar. Ama iki devletin aynı ittifakta olmasını daima engellediler.

Savaşları kıskırtan, tahrif ve provoke eden İngiliz derin devleti, kimi zaman barış anlaşmalarının da arabulucusu oldu. Fakat bu barış anlaşmalarında da daima tek kazanan İngiliz derin devleti idi. Masumlar can verdi, şehirler yıkıldı. Nihayetinde ise Osmanlı ve Rusya gibi iki büyük imparatorluk, İngi-

liz derin devletinin oyunları sonucunda tarih sahnesinden çekildiler.

20. yüzyılda da Türkler, kuzey komşu Rusya'dan hep dostluk görmüşlerdir. Sykes-Picot Antlaşması'nı ortaya çıkarılan Ruslardı. Mustafa Kemal, Kurtuluş Savaşı sırasında Rusya'dan silah ve para yardımını aldı. Hatta bu desteğe teşekkür amacıyla Taksim Anıtı'na iki ünlü Rus asker General Frunze ve Mareşal Voroshilov eklendi. Yine Cumhuriyet döneminde gerçekleştirilen birçok sanayi hamlesinin arkasında Rus desteği vardı. Bu dostluk, savaştan yıkık çıkan Anadolu'nun yeniden refaha kavuşmasını hızlandırdı. Ne var ki, tarihte yaşananların bir benzeri, genç Cumhuriyetimizin de başına geldi. Türkiye, ne zaman Rusya ile yakınlaşmaya başlasa, İngiliz derin devletinin planladığı iç karışıklıklara ve ardından gelen askeri darbelere maruz kaldı. Rus ve Türk milletlerinin dostluğu, İngiliz derin devletini her zaman tedirgin etmişti.

21. yüzyılda Sayın Erdoğan ve Sayın Putin'in liderliğiyle iki ülke ticari, ekonomik ve siyasi olarak adı konmamış bir ittifak yaşamaya başladılar. Mega projeler ardı ardına açıklandı. Ortak şirketler ve dostluklar kuruldu. Rus ve Türk halkları dost ve kardeş olmanın konforunu sürdürdüler. Kasım 2015'te Rus savaş uçağının düşürüldesi, kuşkusuz ki beklenmedik bir olaydı. Bu olayın, İngiliz derin devletinin kullandığı yancılar tarafından gerçekleştirildiği de kısa bir süre sonra ortaya çıktı.

Bu süre içinde, iki ülkenin dostluklarını sürdürmesi, kıskırma ve provokasyonlara aldanmamaları ve mutlaka ittifaklarını devam ettirmeleri konusundaki desteklerimiz ve gösterdiğimiz çabalar önemli sonuçlar verdi. Bu çabalara duyarlılık gösteren iki ülkenin sağuyulu liderleri, ittifaklarını daha da güçlendirerek İngiliz derin devletinin oyununu bozdular.

Şu an elimizdeki en büyük avantaj ise, kirli oyunların kurucusunun İngiliz derin devleti olduğunu biliyor olmamız. Üst aklın bilinmesi, iki büyük devlet üzerinde oynanacak oyunları tümüyle geçersiz ve etkisiz kılacaktır.

Şu gerçek unutulmamalıdır ki, tarihte büyük medeniyetler kurmuş imparatorluklar hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmazlar. Nitekim bugün, iki devlet de bölgelerinde hala büyük bir güç ve etki sahibidir. Kaldı ki, Rus Devleti birçok İslam ülkesinden daha fazla Müslüman ev sahipliği yapmaktadır. 20 milyonluk Müslüman nüfus, her iki ülkenin ortak kardeşlerinden oluşmaktadır. Bu muazzam potansiyel göz önüne alındığında kaynayan bölgelere barışı getirebilecek büyük güçlerden birinin, Rus-Türk ittifakı olduğu anlaşılmaktadır. Bu ittifak, işte bu nedenle, savaşlardan beslenen mihrakların sürekli olarak hedefi konumundadır. Bizlere, yani 230 milyon Rus ve Türk'e düşen ise, var gücümüzle ortak mücadeleimize sahip çıkmak ve aramızdaki birliği artırmak için çalışmaktır.

6. Osmanlı Topraklarında İngiliz Ajanları

İngiliz derin devletinin Osmanlı'daki faaliyetlerini anlatırken, İmparatorluğun birçok bölgesinde aktif görev almış İngiliz büyükelçileri, konsolosları ya da diplomatlarına özel bir yer ayırmak lazımdır. Bu elçilerin büyük bir kısmı, Osmanlı topraklarına bir konsolostan çok ajan olarak gönderilmiş kişilerdir ve İngiliz derin devletinin hedeflerine ulaşabilmesinde kilit rol oynamışlardır. Bunların bir kısmı, Türk bürokrasisi ile dost olmuş ve Türk siyasetini yönlendirmeye çalışmıştır. Bir kısmı, Osmanlı yurdunda yüzyıllarca barış ve huzur içinde yaşamış azınlıkları ayaklanmaya teşvik etmiş ve Osmanlı sınırları içindeki iç savaşların lojistiğini sağlamıştır. Dostlukla elde edemediklerini ise kimi zaman tehdit ve şantaj, kimi zaman da ekonomik güçle elde etmişlerdir.

İngiliz derin devleti, Osmanlı topraklarına doğrudan ajanlar da göndermiştir. Bunlar, arkeolog, gezgin gibi vasıflarla Osmanlı topraklarına giren ve burada özellikle Osmanlı'ya bağlı çeşitli etnik grupları ayaklanmaya teşvik eden kişiler olmuştur. Bunlardan en bilineni, İngiliz arkeolog/ajan Gertrude Bell, Irak, Suriye ve Ürdün topraklarının daki ayaknamaları planlamış ve uygulamaya koymuş olan kişidir. Bell, bu topraklarda yaptığı ajanlık faaliyetiyle

İngiliz arkeolog/ajan Gertrude Bell, Emir Faysal ile piknike. Faysal, Bell'in birkaç yıl sonra Osmanlı'dan ayıracığı Irak'ın tahtına geçecektir.

(Üstte) Soldan sağa,
Wyndham Deedes,
Emir Abdullah, Herbert
Samuel, Gertrude Bell
(Altta) Ajan T. E. Law-
rence, Emir Abdullah
ile el ele

İngiliz derin devletinin gözünü öylesine doldurmuştur ki, kendisine "çölün kızı" ve "Irak'ın taçsız kraliçesi" gibi unvanlar dahi verilmiştir. Çok iyi Arapça, Farsça ve Türkçe bilen Bell, Osmanlı'nın kontrolündeki Kudüs, Suriye ve Irak'ta yerel halk ve tüccarlarla dostluk kurmuş, gittiği yerlerde arkeolojik çalışma adı altında çizdiği haritaları İngiliz Kraliyet Coğrafya Merkezi'ne göndermiştir. Musul, Bağdat ve Basra'nın Osmanlı'nın elinden çıkışına neden olmuştur. Bell, daha sonra, 1919 Paris Barış Konferansı'nda, Churchill ile birlikte, cetvelle Irak sınırlarının tespit edilmesine yardım etmiştir.

İngiliz casus T. E. Lawrence ise, önceki bölümde detaylı gördüğümüz gibi, Hicaz bölgesindeki Arap isyanının müsebbibidir. İngiliz derin devleti, Lawrence'ı kullanarak bir kısım Araplara silah ve para yardımıyla İstanbul'a karşı ayaklandırmıştır. İsyanın sonrasında bölge İngiliz hegemonyasına girmiştir.

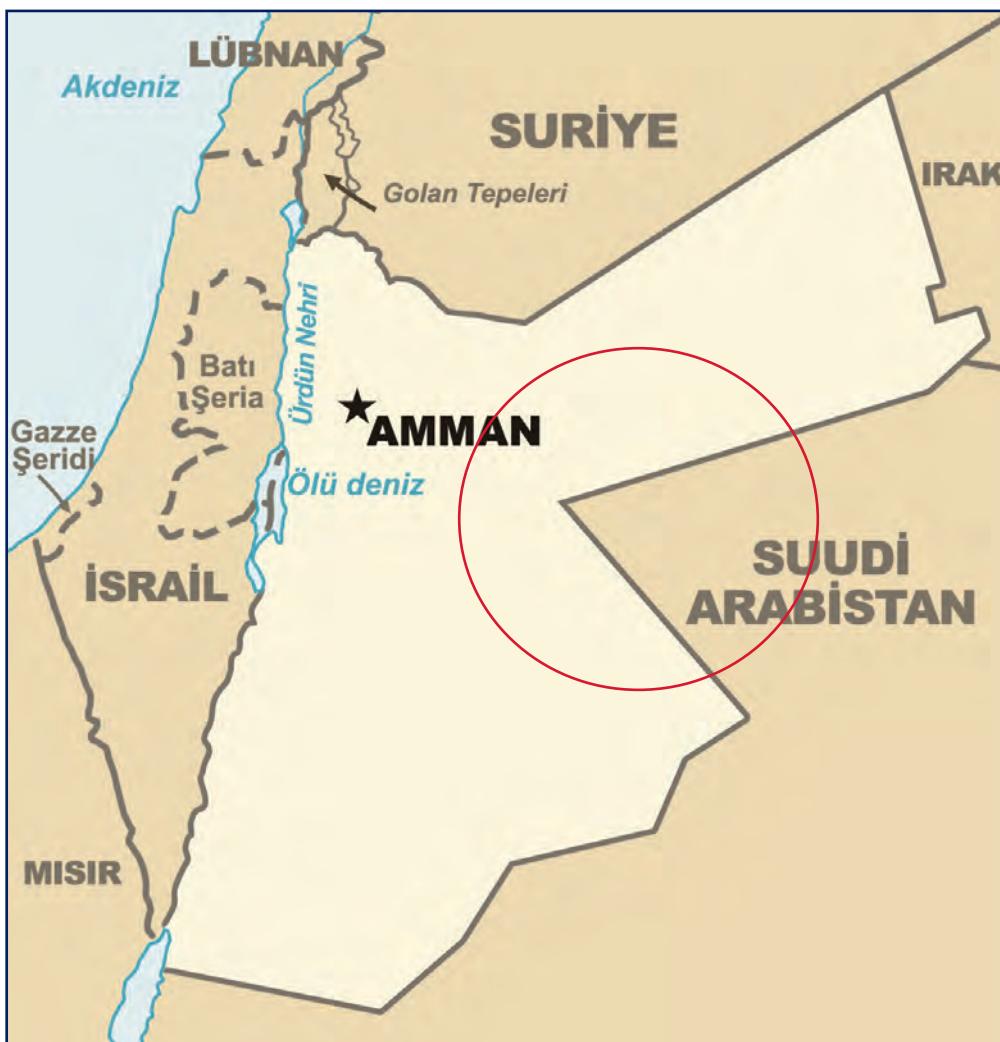
Türk ordusu geri çekilirken Arabistanlı Lawrence'ın Arap asilere verdiği emir, Türk düşmanlığını göstermektedir:

*Savaşçılar! İçinizde en iyisi, en çok Türk öldürerek olandır. Tutsak almaya-
caksınız. Teslim olmak isteyeni öldürreksiniz. Hepsini öldürün! Hepsini
öldürüün!*¹²⁸

Bell ve Lawrence, Winston Churchill başkanlığında 1921 yılında gizli olarak yapılan Kahire Konferansı'na katılmışlardır. Churchill, Kahire Konferansı'na katılan 40 kişiyi, Osmanlı topraklarını Haramiler gibi yağma etmelerinden dolayı 40 Haramiler olarak adlandırılmıştır. Bu toplantıya göre,

Winston Churchill başkanlığında 1921 yılında gizli olarak yapılan Kahire Konferansı. Resimde ajanlar Bell ve Lawrence görülebiliyor.

Ürdün - Suudi Arabistan sınırının Amman'a yönelen zikzaklı kısmı, "Churchill Hıçkırığı" olarak adlandırılmaktadır.

Filistin İngiliz mandasında kalacak, Haşimi ailesinden Abdullah Ürdün kralı, aynı aileden Faysal Irak kralı olacak, Mekke Şerifi Hüseyin Hicaz bölgесini, İbn Suud ailesi ise Arap yarımadası ve Nejd'i kontrol edecek. Bunların tümü İngiltere'den para yardımı alacak ve İngiliz Hava Kuvvetleri bölgenin güvenliğinden sorumlu olacaktı. Bu görev doğrultusunda İngilizler binlerce yerleşim yeri bombalamış, on binlerce sivil şahit etmişlerdir. Konferans'ta paylaşılan toprakların tümü Osmanlı topraklarıdır. Ürdün-Suudi Arabistan sınırının Amman'a yönelen zikzaklı kısmı, Churchill hıçkırığı olarak adlandırılmaktadır. Yıllar sonra Churhcill, Ürdün'ü, bir Pazar günü Kahire'de, kaleminin darbesi sonucunda -kendi deyimiyle- "yarattığını" açıklayacaktır.¹²⁹ İngiliz derin devleti için ülkelerle, devletlerle, milletlerle oyun oynamak işte bu kadar kolaydır.

İngiliz Derin Devletinin Osmanlı Devlet Adamları

Üzerindeki Olumsuz Etkisine Dair Bir Rapor

İngiliz derin devletinin elçileri, Osmanlı Devleti'ni istedikleri zaman savaşa sokabilmiş, gerekirse tamamen kendi menfaatleri için barış anlaşması imzalatmış ve Osmanlı padişahlarını devirip sadrazamları idam ettirmiştir. Bu gücü, Osmanlı içinden hizmetine aldığı devlet adamları sayesinde sahip olmuştur. Bu kişiler, İngiliz derin devlette hizmet eden ve vatanlarına ihanet eden münafık karakterli kişiler olmuştur. Bu nedenle İngiliz derin devleti, tarih boyunca Türk devlet adamlarını yakından takip etmiştir. İngiliz elçilik görevlisi G. Barclay'nın 18 Ocak 1907'de ilettiği bir değerlendirme raporu bu konuda önemli bir örnektir. Söz konusu raporda, Osmanlı Devleti'nde üst düzey görev yapan kimseler hakkında İngiliz derin devleti kurumlarına bilgiler iletilmiş, kişiler hakkında çeşitli sınıflandırılmalar yapılmış, bu kişilerin kendilerine ve hatta eşlerine yönelik hakarete varan ifadeler kullanılmıştır. Rapordan bazı bölümler şöyledir:

Sadrazam Kamil Paşa: Kıbrıs asıllı Musevi'dir. Yetenekli ve namusludur. Rodos'a sürülmüş ve İngiliz Konsolosluğu'na siginmiştir.

Said Paşa: Eski Sadrazam. Küçük Said Paşa denir. Çok enerjik ve hırslıdır. Vatanını müthiş sever. Aşırı derecede zekidir. Çok sabırsızdır. Eskiden İngiliz dostuydu, sonra Rus taraftarı oldu.

Hariciye Nazırı Ahmet Tevfik Paşa: Diplomatik yeteneği yoktur. Karısı Alman olmasına rağmen Almanlardan şüphelenir.

Dahiliye Nazırı Memduh Paşa: Gayet dar kafalıdır ve Hıristiyanlara düşmandır. Muhtelif zamanlarda İngiliz çıkarları yanında hareket etmiştir. Utanmaz derecede rüşvet yemesiyle ünlüdür.

Ferid Paşa: Sadrazam. Almanlar tarafından desteklenmektedir. Devamlı Almanya'yı destekler.

Mabeyinci Ragıp Paşa: Sultan'a etki edecek kişilerin en önemlilerinden biridir. Saray etkisini kullanarak büyük servet kazanmıştır. İngiliz çıkarlarına yatkındır.

Mehmet Nuri Bey: Chateauneuf isimli bir Fransız'ın oğludur. Fransa'da tahsil yapmıştır. Saray casusudur. Dış görünüşünün bütün güzelliğine rağmen tamamen çürümüş bir insandır.

İngiliz Dışişleri, Türk devlet adamlarını arşivlemeye bundan sonra da sistematik olarak devam etmiştir. (Bunun en son örneği, günümüzde WikiLeaks belgeleriyle ortaya çıkan çıkan arşivlerdir). 1933-1939 yıllarına ait bir başka küstah diplomat dili, yine İngiliz Dışişleri belgelerinde bulunmuştur. İngiltere'nin Ankara Büyükelçisi Percy Loraine'un, 1938'de "gizlilik kaydıyla" Londra'ya gönderdiği, "Notes On Leading Turkish Personalities" (Önde Gelen Türk Şahıslarla İlgili Notlar) adlı raporunda, genç Türkiye Cumhuriyeti'nin toplam 96 yönetici, gazeteci ve aydını hakkında gayri resmi bilgiler yer almaktadır:

Yunus Nadi Abalıoğlu: Gazeteci. Kısa boylu, şişmandır. Kelebek göz-lük takar. Herhangi bir rüzgara kapılmaya meyillidir.

Celal Nuri İleri: Gazeteci. Müthiş Baticıdır. Akıllı. Saman altından su yürüten biri. Komünist eğilimi olduğu düşünülüyor.

Ahmet Ağaoğlu: İslamiyet'i seçmiş Kafkas kökenli bir Yahudi'nin oğlu. Rus gizli servisinde çalıştı. 1926'dan sonra İngiliz düşmanlığı azalar gibidi.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu: Minyon. Önemli özelliği olmayan bir dış görünüşe sahip. Eşi hoş ve İngilizce bilen biri.

Ahmet Ferid: Bolşevik yanlısıydı. Fırsatçı ve prensipsiz. Çekici karısı, Londra Büyükelçiliği'ndeki başarısında ona yardımcı oldu.

Kazım Özalp: Büyük olasılıkla Alman ve Bolşevik karşıtı. Poker hasta-sı.

İbrahim Tali Öngören: Doktor. Öküz kafalı, kısa boylu.

Hasan Saka: Bolşevik sempatizanıydı. Çekici değildir. Külahbeyi gibidir.

Ali Çetinkaya: Bayındırlık Bakanı iken yabancı şirketlerin millileştirilmesi için çalıştı.

Fethi Okyar: Moğol yüzlü. Alçakgönüllü bir insan. İngilizce bilen çok çekici karısı var.¹

1. Soner Yalçın, 'İngiliz 'WikiLeaks'inde Ünlü Türkler', *Hürriyet*, 04.12.2010,
<http://www.hurriyet.com.tr/ingiliz-wikileaks-inde-unlu-turkler-16452176>

Osmanlı'ya Sızan İngiliz Ajanlarından Bazıları

Arminius Vambery

Seyyah, kaşif, derviş, öğretim üyesi, yazar, devletlerarası arabulucu gibi sıfatlarla ortaya çıkan Macar asıllı Arminius Vambery; Budapeşte Üniversitesi'nde Doğu Dilleri Profesörü idi. Orta Asya'da Türkoloji araştırmaları yapmak üzere Osmanlı topraklarına gelmiş ve Osmanlı Padişahı nezdinde İngiltere hesabına ajanlık yapmıştır. Musevi asıllı idi; ama iki kere din değiştirmiştir, önce Hristiyan sonra Müslüman olmuştu. 5 dil biliyordu.

Vambery, küçükken tüm dini inancını kaybetmiş, fakat buna rağmen ileriki yıllarda derviş görüntüsüne bürünerek Orta Asya'yı dolaşmıştır. Darwinist-materyalist dünya görüşüne sahiptir. 1857'de İstanbul'a gelmiş ve Saray içinde özel dersler vermeye başlamıştır. II. Abdülhamid'in sürekli olarak yanında bulunmuş, Mithat Paşa'ya da Fransızca dersi vermiştir. Çok kısa bir süre içinde Padişah II. Abdülhamid'in güvenini kazanan yegane kişi olmuştur.

Guardian Gazetesi'nden Richard Norton-Taylor'ın tabiri ile, Vambery'nin İngilizler açısından en faydalı yanı, Türkiye'de Sultan'ın nezdinde sözü geçen biri olması idi. Londra'da kendisinden bilgi alan kişi onu, "Kostantinopol'deki dostunuz" olarak tanımlıyordu.¹³⁰

Abdülhamid'in güvenini kazanarak Saray'da yaşayan İngiliz casus Arminius Vambery

Abdülhamid, Vambery'i 1880'lerde Türkiye'ye çağırdı. Vambery, Padişah'ın özel konuğu olarak Yıldız Sarayı'nda ağırlandı. Vambery'nin Saray'a nüfuz ettiğini gören Lord Salisbury, 1888 yılında kendisini Dışişleri Bakanlığı'na çağırıp ona Padişah nezdinde istihbarat toplama görevini verdi.

Vambery, Batı dillerine olan hakimiyeti sayesinde Osmanlı Hariciye Nezareti'nde (Dışişleri Bakanlığı) tercüman olarak istihdam edildi. Vambery'nin yeteneklerini fark eden, onun istihbarat ve gözlemlerinden yararlanmak isteyen Batı basını onu İstanbul muhabiri yaptı. Vambery, özellikle İngiltere'de büyük bir coşku ve takdirle karşılandı, onuruna ziyafetler verildi. Hatta Kraliçe Victoria'nın davetyle ağırlandı.

İngiliz Avam Kamarası'nda, Vambery'nin, Dışişleri Bakanı Lord Salisbury'nin ricası ile Abdülhamid'e özel bir misyon için gittiği yolundaki söylemlilerin doğru olup olmadığı, eğer bu söylemlilerde gerçek payı varsa bu görevinin neleri kapsadığı sorulmuştur. Gelen cevap nettir: "Bu sözlerin kesinlikle aslı yoktur". Oysa ki, daha bir ay kadar önce Prof. Vambery, Lord Salisbury'nin emriyle İstanbul'da bulunmuş ve Dışişleri Bakanlığı'nda Padişah II. Abdülhamid ve Osmanlı'ya ilişkin uzun ve gizli bir rapor sunmuştur.

Abdülhamid "*İngilizlerle anlaşabilmeyi ben de çok arzuluyorum; bu hususta her türlü tavizlerden de kaçınmayacağım; yeter ki onlar da aynı şekilde istekli olsunlar*" demiş, hatta Vambery aracılığı ile Londra'ya bir ittifak önerisinde bulunmuştur.¹³¹

Charles Arbuthnot

Charles Arbuthnot, 1804-1807 yılları arasında İngiltere'nin İstanbul Büyükelçiliğini yapmıştır. İngiliz donanmasının, Çanakkale Boğazı'na saldırdığı ve Adalar açıklarına gelip İstanbul'u tehdit ettiği başarısız operasyonun mimarıdır.

1808 Çanakkale operasyonu öncesinde Rusya, savaş ilan etmeksizin Türk toprakları Eflak ve Boğdan'ı işgale başladı. Osmanlı İmparatorluğu, bunun üzerine, Fransız Büyükelçi Sebastiani'nin de baskısıyla Rusya'ya karşı savaş hazırlıklarına başladı. Bunun ardından Ruslarla ittifak halindeki İngiliz Elçisi Sir Charles Arbuthnot, Bab-ı Ali'ye ültimatom verdi. Bu ültima-

General Sebastiani ve Fransız subayları, Sultan Selim ile devlet ileri gelenlerine İstanbul'u savunma planlarını gösteriyor.

tomda, Sebastiani'nin İstanbul'dan gönderilmesi, Rusya ile barış yapılması, İngiliz ittifak antlaşmasının yenilenmesi, İngiliz ve Rus savaş gemilerinin Boğazlardan serbestçe geçebilmelerine izin verilmesi istenmekteydi. Ültimatomun akabinde Rusların Eflak ve Boğdan'a girmesi karşısında Rusları destekleyen İngiltere, Çanakkale istihkamlarının da kendilerine verilmesini talep etti. Elçi Arbuthnot, bu şartlar kabul edilmediği takdirde, Bozcaada'ya gideceğini ve oradan İngiliz donanmasıyla gelerek İstanbul'u bombardımana tutacakları tehdidini de savurdu.

Arbuthnot'un katılımıyla Çanakkale'deki İngiliz donanması 10 büyük kalyonla 4 Türk gemisini batırarak Marmara Denizi'ne girdi ve İstanbul önlerine geldi. İngiliz donanmasının İstanbul'a ulaşması ile ülkatoma Türk donanmasının emanet olarak İngilizlere devredilmesi de eklendi. İngilizlerin bu hareketi önce asker içinde sonra da medrese öğrencileri arasında büyük bir hiddet oluşturdu. İstanbul halkı ve en sonunda Bab-ı Ali de diren-

meye karar verdi. Sahilin kilit noktaları savunma yapacak şekilde düzenlendi. 300 kadar top yerleştirildi. Bu arada da Adalar halkı ve kayıkçular İngiliz donanmasına karşı gerilla taktikleri ile saldırmaktaydılar. Tüm bu savunma gayreti İngiliz donanmasının geri adım atmasını sağladı. Son bir tehdit denemesi de başarılı olmayınca İngiliz donanması geri çekildi. Çanakkale'deki savunma topçuları da donanmaya geçit vermediler.

Henry Elliot

İngiliz derin devletinin ünlü casuslarından bir diğeri de İngiltere'nin İstanbul Elçiliği görevini yapan Henry Elliot'tur. Abdülaziz Han'ın tahttan indirilmesine ve Mısır'a dış borçlanma yetkisi veren fermanı yayinallyarak Mısır'ın İngiliz hakimiyetine girmesine neden olan Sadrazam Mithat Paşa'nın yakın arkadaşıdır. Elliot, 1876 darbesinin ve 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı'nın mimarlarındandır.

Darbe sonrası Mithat Paşa sadrazam olunca, İngilizlerle birlikte İstanbul'da "Tersane Konferansı"nı toplamıştır. Savaşı önlemek için toplanan Tersane Kongresi'nde, Osmanlı'dan Sırbistan ve Karadağ'a bağımsızlık, Bulgaristan ve Bosna-Hersek'e de özerlik vermesi istenmiştir. İngiltere, Osmanlı'nın bu teklifleri hiçbir şekilde kabul etmeyeceğini ve savaşa gireceğini gayet iyi bilmektedir. Nitelikle anlaşma şartları açıklanınca, Mithat Paşa'ya direnmesini telkin eden ve bir savaş durumunda İngiltere'ye güvenebilecekleri hususunda taahhütler veren yine İngiltere olmuştur. Sonuç olarak Elliot'un, yani İngiliz derin devletinin isteği olmuş ve Osmanlı ile Rusya savaşa girmiştir. Bu savaş, Osmanlı'nın, tarihindeki en büyük toprak kayıplarından birini yaşadığı savaş olmuştur. Yine bilindik taktik karşımıza çıkmış ve yine "barış" antlaşması İngilizlerin arabuluculuğu ile imzalanmıştır.

Sadrazam Mithat Paşa

İngiliz derin devletinin bilinen taktiklerinden biri, iki tarafı kışkırtıp savaşıldıkten sonra arabuluculuk adı altında barış anlaşması imzalattırmaktır. Benzer şekilde Osmanlı Devleti'nin batıda büyük çapta ilk toprak kaybettiği anlaşma olan 1699 Karlofça Antlaşması da, o sırada İngiltere'nin İstanbul büyükelçisi olan William Paget'in baskısı ile imzalanmıştır. 1715-1718 Osmanlı-Venedik-Avusturya Savaşı'nın ardından imzalanan ve yine Osmanlı'nın toprak kaybetmesine neden olan Pasarofça Antlaşması da İngiliz elçilerinin arabuluculuğu ile imzalanmıştır. Bu anlaşmaların tümü, gerçekte İngiliz derin devletinin sinsi politikalarının bir sonucudur. Keza, savaşları alttan alta planlayan ve atesleyen de daima İngiliz derin devleti olmuştur. Yapılan bu anlaşmaların sonrasında kazançlı çıkan taraf her defasında sadece İngiliz derin devletidir. Osmanlı ise, İngiliz derin devletinin güdümü altında imza atmak zorunda kaldığı her anlaşma sonrasında çöküse bir adım daha yaklaşmıştır.

Austen Henry Layard

Henry Elliot'dan sonra İngiltere'nin İstanbul büyükelçisi olan Henry Layard, elçilik görevi ile Osmanlı topraklarına giren ajanlardan bir diğeridir. İngiltere'de Gladstone Hükümeti tarafından Privy Council üyeliğine yükselen Layard, 1878 Kıbrıs Antlaşmalarıyla Kıbrıs'ın İngilizlerin egemenliğine girmesini sağlayan kişi olarak kabul edilir. Türk dostu gibi gözüksede ana politikası, Osmanlı ve Rusların karşılıklı güçlerini tüketmesi ve İngiliz derin devletinin bundan faydalananmasıdır. Elbette bu dönemde II. Abdülhamid'in, İngiliz derin devletine, İngiltere'nin Kıbrıs hakimiyetini sağlayacak imkanlar vermesi de Layard'ın işini oldukça kolaylaştırmıştır.

Layard, İngiliz Dışişleri Bakanı Robert Gascoyne-Cecil'e, İslami geleneğe göre bir idarecinin Halifelikten ve tahttan azledilebilmesi için ancak ve ancak deli hükmünde olması gerektiğini belirtmiştir. Bu yönlendirmeyle kurulan bir tertip neticesinde Sultan V. Murad tahttan indirilmiş, yerine de İngiliz derin devletinin baskısına boyun eğmek zorunda kalan II. Abdülhamid geçmiştir. Bu örnek, İngiliz ajanları yoluyla Osmanlı tahtı sahiplerinin bile değiştiğinin vahim bir göstergesidir.

7. İngiliz Derin Devletine Hizmet Eden Yancılar

İngiliz derin devletinin, tarih boyunca, farklı coğrafyalarda hakimiyet elde etmek, isyanlar çıkarabilmek, darbeler inşa edebilmek, hükümetler devirebilmek ve farklı ülkelerde sakin ideolojileri yaygınlaştırabilmek için kullandığı en etkili yol münafiklar olmuştur. İngiliz derin devleti, hedeflediği ülkelerde genellikle hep kendisine küçük menfaatler karşılığında tamah eden, ezik karakterli ve aşağılık kompleksi içindeki kişileri secer. Bu kişiler, yaşadıkları kompleks nedeniyle, zaten yancılık yapacak derecede İngiliz hayranıdırlar. Onlara vaat edilen küçük görevler, ikram edilen cüzi miktarda bir ücret veya geleceğe dair hiç gerçekleşmeyecek bir vaat, bu kişilerin her türlü hayasızlığı yapmasına yetecektir. Söz konusu kişiler, bu küçük menfaatler için vatanını satan, dinini terk eden ve her türlü kalleşliği yapan yancı münafiklardır.

İngiliz derin devleti, söz konusu yancıları Hindistan'ı hakimiyeti altına alırken de kullanmıştır; bir kısmı Arapları Osmanlı'ya karşı isyana teşvik ederken de. Söz konusu münafiklar, Osmanlı'nın yıkılışında da en etkili elemanlar olmuştur. Ancak vatanını satan münafik tehlikesini, sadece Osmanlı yıkılış dönemlerine ait bir tehlike olarak görmek oldukça sakıncalıdır. Bu münafiklar halen vardır. İngiliz derin devleti, günümüzde de münafikları özenti, ezik ve yancı karakterlerinden hemen teşhis etmekte ve kısa sürede ağına düşürmektedir. Bu kişiler, Irak ve Suriye gibi ülkelerin bugünkü korukunç durumunun da başlıca müsebbibidirler. Aynı durum ülkemiz için de geçerlidir. Ülkemizde de İngiliz derin devletine yancılık peşinde olan, sıradan menfaatler karşılığında vatanını satan aşağılık karakterli münafikların sayısı az değildir. Tarihte olup bitenlerden de ders çıkararak bu hain karakterdeki kişileri iyi teşhis etmek önem taşımaktadır.

Osmanlı'nın İngiliz Yancıları

İngiliz derin devleti, Osmanlı Devleti'nin kendi içinde bir birlilik olmasını engelleyecek her akımı desteklemiştir. "Jön Türk" ve "İttihat ve Terakki" hareketlerini kuran, büyütlen ve iktidara getiren İngiliz derin devletidir. Merkezi hükümeti zayıf düşürecek Tepedelenli Ali Paşa İsyani'nı, Mithat Paşa Darbesi'ni, 31 Mart Ayaklanması'nı planlayan ve uygulamaya koyan yine İngiliz derin devletidir.